Ἡ Νεολαία

ΑΡ. ΦΥΛ. 20 (123)
15 ΦΕΒΡ. 1941 - ΣΤ'.

1028

Ἡ Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΟΡΓΑΝΟΝ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ

ΕΤΟΣ Γ'. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΝ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19
Ἀριθ. Τηλεφ. Διευθύνσεως 32-094
» » Ἐποπτείας Συντάξεως 34-425
» » Ἀρχισυντάκτου 593-830

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 20—15 Φεβρουαρίου 1941
ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

	Μελῶν	καὶ μὴ μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ) Δρ.	160	— 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » »	80	— 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » »	40	— 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. Ἀγγλίας	1	
Ἀμερικῆς Δολ.	6	
Αἰγύπτου Λίρ.	1	

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας), Σχολικὰς Ἐφορείας καὶ ἐπιχειρήσεις ἐν γένει ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός

Ἀπὸ τὴν ἠχὼ τοῦ μεγάλου πένθους

ΣΤΟ ΝΕΚΡΟ ΜΑΣ

Κραταίωμα καὶ χαράκωμα κι' ἐλπίδα
Ζώντας ἦσουν, καὶ φῶς παρηγοριᾶς.
Πεθαίνοντας ὁλόφωτη κρηπίδα
Ἔστησες — μετερίζι ἐλευτεριᾶς!

Ὅποιου στὰ κάστρ' ἀπάνω ἔχει πεθάνει,
Καμμιὰ ἀρετὴ δὲ χάνεται, καμμιά!
Ὡς ἔρριζο ἂν κοπῇ δρῦ καὶ πλατάνι,
Κάτου πετάει τρακόσια ριζιμιά!

Ὅ,τι εἶχες πράξει, ὅ,τι εἶχες λαλήσει
Σὰν ἄστρα θὰ μᾶς φέγγουνε ἱλαρά.
Ὅ,τι ἔσπειρες μὲ πόνο, θὰ θερίσῃ
Ἡ Ἑλλάδα μ' ἀνεκλάτητη χαρά.

Στὴν καρδιά μας αἰώνια ἐσὺ θὰ μένῃς,
Στὸν ἴσκιο σου ἀπὸ κάτω αἰώνια ἐμεῖς.
Καθὼς ὅταν ἔζουσες, θὰ ποιμαίνῃς
Τὸ λαό σου στὸ δρόμο τῆς τιμῆς.

Κι' ὅταν, ἀπ' τὴ σκιά σου ὁδηγημένη
Στὸν ἅγιο ἀγῶνα, ἡ Ἑλλάδα μέσ' στὸ φῶς
Θ' ἀναστηθῇ τὴ δόξα ἀστροντυμένη
Π' ὁ μόχθος σου τῆς 'τοίμασε ὁ κρυφός,

Τότες, αἰώνιο σύμβολο κι' ἰδέα
Ἀθάνατη, ἀπ' τὸ χῶμα σου, κι' ἐσύ,
Θ' ἀναστηθῇς στὰ κάστρα μας σημαία,
Στὸ εἰκονοστάσι εἰκόνα μας χρυσή!

ΤΑΚΗΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

Ο ΘΡΗΝΟΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Τὴ χώρα ἐρήμωσε, Ἀρχηγέ, ὁ θάνατος Σου,
κι' ὅλα μαυροφορέθηκαν γιὰ σένα σὲ μιὰ μέρα,
μὰ πιὸ πολὺ ὠρφάνεψεν ἐμᾶς ὁ χωρισμός Σου,
μᾶς, τὰ παιδιά Σου τῆς Ε.Ο.Ν., πολύκλαυστε Πατέρα.

Κατάχλωμος σὰν τὸ κερὶ σωπαίνει ὁ Φαλαγγίτης
γονατιστὸς τὸν ὕστατο χαιρετισμὸ ὡς Σοῦ δίνει,
κι' ἡ Φαλαγγίτισσα μὲ τὴ λεπτὴ καὶ γυναικεία ψυχή της,
βουβὰ ποτάμια δάκρυα στὸ Σκήνωμά Σου χύνει...

Χλωμό, ὀρφανὸ στὸν πόνο του, σὰν πεθαμένο φύλλο,
μ' ἀκράτητους βαθεῖς λυγμοὺς σὲ κλαίει τὸ Σκαπανάκι,
τὸν τρυφερώτερο ἔχασε ποὺ βρῆκε ὡς τώρα φίλο,
μαζί του, Ἀρχηγέ, γινόσουνα καὶ Σὺ μικρὸ παιδάκι.

Κλαῖν τὰ παιδιὰ ποὺ ἤθελες μονάχα νὰ γελοῦνε,
κι' ἀπ' τὸ κακὸ ἦσουν ἕτοιμος νὰ τὰ περιφρουρήσῃς,
ὁ ἴδιος τώρα ἀκούσια τὰ κάμνεις νὰ θρηνοῦνε,
καὶ τί σκληρὸ νὰ μὴ μπορῇς νὰ τὰ παρηγορήσῃς!

31-1-1941 ΣΤ'. ΡΙΤΑ Ν. ΠΑΠΑ

ΠΕΝΘΟΥΝ ΚΙ' ΔΑΦΝΕΣ

Στερνά, στ' ἀνθένιο φέρετρό Σου
σὲ συντροφεύουμε μ' ὀδύνη
Τώρα κι' ὁ φίλος μὰ κι' ὁ ἐχτρός Σου
πύρινο δάκρυ μπρός Σου χύνει

Πενθοῦν κι' οἱ δάφνες τὴ θανή Σου
γιατὶ μορφὴ δὲν θαῦρουν ἄλλη
τώρα ποὺ χάνουν τὴ δική Σου
νὰ στεφανώσουν πιὸ μεγάλη

Ὅλοι ἐξυμνοῦν τὸ τί ἔχεις κάνει
κι' ὅλοι «ποτὲ - ποτέ της, λένε,
τέτοια μορφὴ δὲν θ' ἀποθάνῃ»

Κι' οἱ νέοι ἐκεῖ μὲ δάφνης κλώνια
Σοῦ ψιθυρίζουνε καὶ κλαῖνε
«θὰ ζῇς Πατέρα μας αἰώνια»

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΡΤΕΡ

ΠΟΛΕΜΟΥΝ

Πολεμοῦν τὰ παιδιά μας στὸ μέτωπο
καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ τὴν ὁρμή τους
νὰ τοὺς κόψῃ, εἶναι φλόγα ποὺ καίγεται
στὸ κορμί τους.

Πολεμοῦν κι' οἱ μανοῦλες ποὺ ὁλόχαρες
τἄχουν στείλει γιομᾶτες ἐλπίδα
νὰ φυλάξουν ἁγνὴ κι' ἀπροσπέλαστη
τὴν Πατρίδα.

Πολεμοῦν ὅλες μαζὶ καὶ προσεύχονται
καὶ παιδιὰ καὶ γυναῖκες ἀκόμα
νίκη ἢ θάνατο μόνο φωνάζουμε
μ' ἕνα στόμα.

ΟΛΓΑ ΣΟΛΩΜΟΥ

ΣΤΗ ΝΙΚΗ

Στὴν Κορυτσὰ πρωτάρχισες μὲ τὴ Σημαία μπρός Σου
νὰ στεφανώνῃς τὰ Παιδιὰ ποὺ χρόνια Σὲ ποθοῦσαν
κι' ὡς ἔνοιωθαν ἀντίκρυ τους τὸ βλέμμα τὸ δικό Σου
πετοῦσαν σπίθες, ἀστραπὲς κι' ἀκράτητα ὡρμοῦσαν.

Δόξες καὶ δόξες στὸ Ἰβὰν καὶ στὴ Χειμάρρα ἄλλες,
σκόρπισες πάλιν ἄφθονα τὰ ζηλευτά σου δῶρα,
νῖκες καὶ νῖκες χάρισες, νῖκες τρανὲς μεγάλες
στὴ Χώρα τὴν τρισένδοξη, στὴν τιμημένη Χώρα.

ΘΑΝΟΣ ΑΒΑΡΙΚΙΩΤΗΣ
Τ. Τ. 732. Ἐπιλοχίας

ΣΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟ ΝΕΚΡΟ

Πατέρα μας,

Πρὶν ἀκόμη ἀνοίξῃ ὁ ἥλιος, πρὶν φωτίσῃ καλὰ ἡ ἡμέρα, ἔγειρες τὸ πολυκουρασμένο σου σῶμα στὸ κρεββάτι τοῦ πόνου καὶ παρέδωκες τὴν ἁγίαν σου ψυχὴ εἰς τὸν Ὕψιστον.

Ὅλα τὰ παιδιά σου, μὲ μάτια βουρκωμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ τὴν καρδιὰ πλημμυρισμένη ἀπὸ θλίψι, δεχθήκαμε τὴν θλιβερὴ εἴδησι. Οἱ καρδιὲς ὅλων μας, ποὺ σὲ λατρέψαμε καὶ ποὺ δὲν θὰ πάψουμε ποτὲ νὰ ἐνθυμούμεθα τὴν ἁγίαν σου μορφή, πάλλουν δυνατά, τρέμουν, πονοῦν.

Ἔφυγες, πατέρα μας, μέσα ἀπὸ τὶς ἀγκαλιές μας δίχως καθόλου νὰ τὸ καταλάβουμε. Δὲν θέλω νὰ τὸ πιστέψω πὼς δὲν ὑπάρχεις πιά, δὲν θέλω καθόλου νὰ πιστέψω πὼς δὲν θὰ ξαναδῶ τὴ μορφή σου, πὼς δὲν θὰ ξανακούσω τὰ ὡραῖα σου λόγια, τὰ λόγια ποὺ μᾶς γέμιζαν θάρρος.

Ἔμενες πάντα ἄγρυπνος, πάντα ἀνήσυχος, γιὰ νὰ χαρίζῃς σὲ μᾶς τὴν ἡσυχία καὶ τὸν ὕπνο. Μέρα καὶ νύχτα ἀκούραστος πάντα ἐργαζόσουν φτιάνοντας τὸν δρόμο πρὸς τὴ ΝΙΚΗ. Μᾶς ἔλεγες νὰ εἴμεθα πάντα ἑνωμένοι γιὰ νὰ ἠμπορέσωμε νὰ κάνωμε τὴν Πατρίδα μας μεγάλη. ΠΙΣΤΙΣ - ΑΓΩΝ - ΝΙΚΗ. Αἰώνια θὰ θυμᾶμαι τὰ ὡραῖα σου αὐτὰ λόγια μεγάλε μας Πατέρα, Πρωτοπόρε τῆς Νίκης. Τώρα ὅμως ἔφυγες μακριά μας. Ναί! Ἡ ψυχή σου ὅμως τρέχει πάντα κοντά μας καὶ τὴν ἀκοῦμε νὰ μᾶς λέῃ: «Παιδιά μου, μὴ χάσετε τὸ θάρρος σας, εἴσθε καλὰ καταρτισμένοι νὰ συνεχίσετε νικηφόρο τὸν ἀγῶνα σας. Μὴ διστάσετε καθόλου. Προχωρεῖτε πάντα ἐμπρός. Ἡ Νίκη φτερουγίζει κοντά σας». Τί ὡραία ποὺ εἶναι ἡ φωνή σου, μεγάλε μας Ἀρχηγέ. Πόσο θὰ ἤθελα νὰ τὴν ἀκούω πάντα, νὰ μοῦ δίνῃ θάρρος, νὰ μὲ ὠθῇ πρὸς τὴν πρόοδον καὶ τὴν Νίκην.

Μεγάλε μας Σωτῆρα, ὅλα σου τὰ παιδιὰ ὁρκιζόμεθα ὅτι: Ἡνωμένα ὅλα μαζὶ θὰ συνεχίσωμε τὸ ὡραῖον σου ἔργον, θὰ συνεχίσωμε τὸν ἀγῶνα μας καὶ θὰ ἐξέλθωμε νικηταί. Θὰ ἀτσαλώσωμε τὴν καρδιά μας, θὰ σφίξωμε τὰ δόντια μας καὶ μὲ λύσσα, μὲ φανατισμό, μὲ τρέλλα θὰ ριχτοῦμε στὸν ἀγῶνα μὲ ἕνα μοναδικὸ σκοπό: τὴν ΝΙΚΗ.

Μὲ τὰ μάτια βουρκωμένα καὶ τὶς καρδιὲς σφιγμένες ἀπὸ τὸν πόνο, σοῦ δίνουμε τὸν τελευταῖο χαιρετισμό.

Ἀντίο, μεγάλε μας Πατέρα, μεγάλε Σωτῆρα τῆς Ἑλλάδος, Πρωτοπόρε τῆς Νίκης.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη λατρευμένε μας Ἀρχηγέ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΣΑΟΥΣΗΣ

Ο ΜΕΤΑΞΑΣ ΔΕΝ ΠΕΘΑΝΕ!...

Κι' ἂν ἔπαψε νὰ εἶναι πιὰ ὁ Μεταξᾶς μαζί μας
κι' ἂν ἔσβησε ἀπὸ τὴ ζωὴ ἐτούτη τὴν πεζή,
ζῇ στὶς καρδιές μας πάντοτε· ζῇ μέσα στὴν ψυχή μας.
Ὁ Μεταξᾶς δὲν πέθανε! Αἰώνια θὰ ζῇ!...

Θὰ ζῇ αἰώνια λοιπόν· μέσ' στὴν ἀθανασία
τὰ ἔργα του ἐμείνανε ἀθάνατα κι' αὐτὰ
κι' ἂν δὲν ὑπάρχῃ ὁ ἴδιος πιά, δὲν ἔχει σημασία!
Ὑπάρχουνε τὰ ἔργα του παντοῦ τὰ ζηλευτά!

Σὰν καπετάνιος ἔσωσεν ὅλους τοὺς ναυαγούς του
σὰν τιμονιέρης φάνηκεν ἀληθινὰ λαμπρός
μὲ τὴν ἐθνοσωτήριο γλυκειὰ Τετάρτη Αὐγούστου
ἡ ἔνδοξη Ἑλλάδα μας ἐπῆγε πρὸς τὰ ἐμπρός!

Ὁ Μεταξᾶς δὲν πέθανε κι' οὔτε νὰ ζῇ ἔχει πάψει
ζῇ γιὰ τὴ Νεολαία Του π' ἄφησεν ὀρφανή
Ἡ ἱστορία μὲ γράμματα χρυσᾶ τὸν ἔχει γράψει
καὶ θ' ἀναπάψῃ ὁ Θεὸς τέτοια ψυχὴν ἁγνή.

Ὁ Μεταξᾶς δὲν πέθανε! Ζῇ καὶ θὰ ζῇ αἰώνια
μέσ' στῶν Ἑλλήνων πάντοτε θὰ εἶναι τὴν καρδιὰ
Κι' ὅσα περάσουν ἔπειτα ἑκατοντάδες χρόνια
ἡ δάφνη θἄχῃ ἀμάραντα γιὰ Κεῖνον τὰ κλαδιά!

ΧΡ. Π.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γεν. Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ε.Ο.Ν.
κ. ΑΛΕΞ. Γ. ΚΟΡΙΖΗΣ

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΓΗ

τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γεν. Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Ε.Ο.Ν.

κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Γ. ΚΟΡΙΖΗ

Ἐθνικὴ Νεολαία,

Μετὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ, τοῦ Δημιουργοῦ σου, εἶναι δύσκολον νὰ πεισθοῦν αἱ Φάλαγγές σου ὅτι δὲν ἔμειναν ὀρφαναί. Ἐν τούτοις αὐτὴ πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἀπέναντί σου προσπάθειά μας καὶ αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι τὸ ἀπέναντι τοῦ Ἔθνους καθῆκον σου: Νὰ πεισθῇς ὅτι ἂν εἶχες ἕως χθὲς τὴν πνοὴν καὶ τὴν ὕπαρξίν Του ὡς φωτεινὸν ὁδηγόν, τώρα σοῦ ἀπομένουν αἱ ἐντολαί Του, αἱ ὑποθῆκαι Του καὶ ἡ στοργὴ τῆς Ἑλλάδος.

Ἀπὸ τὸν Ἰωάννην Μεταξᾶν δὲν ἐδημιουργήθης διὰ νὰ ἔχῃς τὸν βραχὺν βίον τῶν ἀνθρώπων μιᾶς γενεᾶς. Ἐδημιουργήθης διὰ νὰ ζήσῃς αἰῶνας, νὰ διδάξῃς ἀνδρουμένη τὰς Νεολαίας ποὺ ἔρχονται, νὰ παραδώσῃς εἰς αὐτὰς τὴν δᾶδα τοῦ ἐθνικοῦ φωτὸς διὰ νὰ τὴν παραδώσουν πάλιν ἐκεῖναι εἰς ἄλλας, τῶν ὁποίων οἱ πατέρες δὲν ἐγεννήθησαν ἀκόμη. Εἰς τὸν ὡραῖον αὐτὸν δρόμον τῆς τιμῆς, τῆς πίστεως καὶ τοῦ καθήκοντος, νέου ὁδηγοῦ ἀνάγκην δὲν ἔχεις. Ὁδηγός σου παραμένει τὸ πνεῦμα Του καὶ τὰ διδάγματά Του. Θὰ ἔχῃς ὅμως Ὑψηλὸν παραστάτην τὸν Βασιλέα, τὸν Διάδοχον τοῦ Θρόνου Γενικὸν Ἀρχηγὸν καὶ κηδεμόνα καὶ Ἀντιλήπτορα τὴν Κυβέρνησιν τῆς Ἑλλάδος.

Ἔχε λοιπὸν θάρρος, πίστιν καὶ προχώρει ἐμπρός, «γιὰ μιὰν Ἑλλάδα Νέα», μὲ αἰώνια σύμβολα εἰς τὴν Σημαίαν σου τὸν Βασιλέα, τὴν Πατρίδα, τὴν Θρησκείαν καὶ τὴν Οἰκογένειαν. Οὕτω θὰ ἀποβῇς γόνιμη καὶ ἀστείρευτη πηγὴ ἀνανεώσεως τῶν ἐθνικῶν δυνάμεων.

Μεταξὺ τοῦ πλήθους τῶν θαυμαστῶν ἔργων τῆς 4ης Αὐγούστου, σὺ ἐκπροσωπεῖς τὸ μέλλον καὶ τὴν ἐλπίδα καὶ σὺ παρουσιάζεσαι ὁ εὐτυχὴς κληρονόμος τῆς Δόξης, ἡ ὁποία — ἔργον Ἐκείνου καὶ τῆς ἐπικῆς γενναιότητος τῶν ἐνόπλων μας δυνάμεων — περιβάλλει τὸ Ἔθνος. Παράλαβε περιουσίαν σου τὸ φορτίον αὐτὸ τῶν δαφνῶν, κράτει βαθιά, ὡς κάτι ἱερὸν εἰς τὴν ψυχήν σου, τὴν μνήμην Του, ὁπλίσου μὲ θάρρος, ἔχε αὐτοπεποίθησιν καὶ ἐνθουσιασμόν, πίστευε εἰς τὰ ἐθνικὰ ἰδανικὰ καὶ προχώρει ἐμπρός, πάντοτε ἐμπρός.

Ἡ Ἑλλὰς ὡς τρυφερὸς ἀφέτης θὰ παρακολουθῇ τὸν δρόμον σου καὶ τὸ Κράτος ὡς Μητέρα ἄγρυπνη καὶ στοργικὴ θὰ εἶναι πάντοτε κοντά σου.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως
καὶ Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ε. Ο. Ν.
ΑΛΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ. ΚΟΡΙΖΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

ΤΟ ΑΚΑΤΑΜΑΧΗΤΟ ΟΠΛΟ

Ποιὰ θἆναι ἡ κατάστασις τῆς Ἰταλίας, τὴν ὥρα ποὺ τὰ Ἑλληνόπουλα θὰ διαβάζουν τὶς γραμμὲς αὐτές, θἄταν δύσκολο νὰ φαντασθῇ κανείς. Ἡ ἰταλικὴ αὐτοκρατορία καταρρέει μὲ ταχύτητα ποὺ κι' αὐτοὶ οἱ ἐχθροί της δὲν μποροῦσαν νὰ φαντασθοῦν, κατὰ τρόπο ποὺ γεννᾷ τὸ θάμβος. Κόποι καὶ προσπάθειες ἑβδομῆντα ἐτῶν, δαπάνες, ἀδικίες, ὄνειρα, ὅλα ὅσα ἐχρησιμοποιήθηκαν γιὰ ν' ἀποκτήσουν οἱ Ἰταλοὶ τὴν Ἐρυθραία πρῶτα, τὴν ἰταλικὴ Σομαλία κατόπιν, τὴν Κυρηναϊκὴ καὶ τὴν Τριπολίτιδα στὰ 1911, τὴν Ἀβησσυνία στὰ 1935, δὲν κατώρθωσαν νὰ κρατήσουν τὴν ἰταλικὴ αὐτοκρατορία, οὔτε τόσο ὅσο θἄταν ἀρκετὸ νὰ ποῦν οἱ Ἰταλοὶ δικαιολογούμενοι: «Τί νὰ κάνουμε, ἐπολεμήσαμε, ὁ ἐχθρὸς ὅμως ἦταν ἰσχυρότερος καὶ μᾶς ἐνίκησε».

Εἶχαν συγκεντρώσει στὴν Κυρηναϊκὴ καὶ στὴ Λιβύη 500.000 στρατό, ὡπλισμένο μὲ τὰ τελειότερα μέσα τῆς πολεμικῆς ἐπιστήμης, στὴν Ἀβησσυνία καὶ τὴν Ἐρυθραία ἄλλες τόσες χιλιάδες καὶ στὴν Ἀλβανία τόσο στρατό, ὥστε νἄχουν τὴν ὥρα ποὺ ξεκινοῦσαν νὰ ὑποδουλώσουν τὴν Ἑλλάδα πέντε Ἰταλοὺς στρατιῶτες ἀπέναντι σὲ κάθε Ἕλληνα. Καὶ ποιὸ ἦταν τὰ ἀποτέλεσμα; Στὴν Ἀλβανία ἐπανελήφθη ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ ἱστορικὸ ἐπεισόδιο τῆς μονομαχίας τοῦ Δαυΐδ μὲ τὸν Γολιάθ καὶ στὴν Κυρηναϊκὴ μέσα σὲ δυὸ μῆνες ὁ στρατὸς τοῦ Νείλου, ὑπὸ τὴν ἀρχηγία τοῦ στρατηγοῦ Οὐέϊβελ, ἐσάρωσε τοὺς ἀντιπάλους του, ἐκονιορτοποίησε τὴν ἀντίστασί των καὶ παρουσιάσθηκε τὸ καταπληκτικὸ αὐτὸ φαινόμενο νὰ παραδίδωνται δεκάδες στρατιωτῶν σ' ἕνα Ἄγγλο, Αὐστραλὸ ἢ ἐλεύθερο Γάλλο στρατιώτη καὶ λόχοι ὁλόκληροι συντεταγμένοι νὰ περιμένουν κι' αὐτοὶ μὲ τὰ ὅπλα τους τοὺς Ἄγγλους στρατιῶτες, ποὺ θὰ τοὺς «παρελάμβαναν» νὰ τοὺς ὁδηγήσουν στὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως. Ἡ ἰταλικὴ αὐτὴ προσβλητικὴ ἧττα, ποὺ στὴν Ἱστορία θὰ ξεπεράσῃ τὴν ντροπὴ τοῦ Καπορέττο, ἀπεκορυφώθη στὴν πτῶσι τῆς Βεγγάζης, ποὺ κατελήφθη ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους σὲ χρονικὸ διάστημα τόσο μικρὸ καὶ ὕστερα ἀπὸ τόσο ἀσθενῆ ἀντίστασι, ποὺ νὰ διερωτᾶται κανεὶς ἂν ἔλειψε καὶ ἴχνος ἀκόμη φιλοτιμίας ἀπὸ τοὺς Ἰταλούς. Ἀλλὰ νὰ εἶναι αὐτὸ μόνο ποὺ τοὺς ἔλειψε; Ἡ πίστις, ὑπῆρξε ἄραγε ποτὲ πίστις στὴν ψυχὴ τῶν Ἰταλῶν; Ὑπῆρξε τὸ κεφάλαιο αὐτὸ ποὺ μεταβάλλει σὲ γίγαντα τὸ δοῦλο, ὀρθώνει τὸν ταπεινὸ καὶ καθιστᾷ ἕνα τόξο ἀκαταμάχητο ὅπλο; Ἡ αὐτοκρατορία τῶν Ἰταλῶν ἦταν τὸ προϊὸν τῆς ἀδικίας. Δὲν ἔχω τὸ χῶρο, οὔτε καὶ ἡ κατάλληλη στιγμὴ εἶναι νὰ ἐκθέσω πῶς ἀπέκτησαν οἱ Ἰταλοὶ τὴν ἀποικία τῆς Ἐρυθραίας καὶ τὴν Σομαλία. Ὅσο γιὰ τὴν Τριπολίτιδα καὶ τὴν Κυρηναϊκή, ποὺ ἀνῆκαν ὡς στὰ 1911 στὴν Τουρκία καὶ στὴν ἀρχαιότητα καὶ τὴν βυζαντινὴ περίοδο ἦσαν κατάσπαρτες ἀπὸ Ἑλληνικὲς πόλεις, ἔγιναν κι' αὐτὲς ἰταλικὲς σὲ μιὰ στιγμὴ ἀδυναμίας τῆς Τουρκίας καὶ μὲ τὸν ἴδιο ἐγκληματικὸ τρόπο, ποὺ ἐχρησιμοποίησαν γιὰ νὰ κατακτήσουν τὴν Ἑλλάδα. Ἐμάζεψαν ἐπὶ μῆνες στρατὸ καὶ στόλο καὶ ἕνα πρωῒ ἐζήτησαν ἀπὸ τοὺς Τούρκους νὰ τοὺς παραχωρήσουν τὶς δυὸ ἀφρικανικὲς ἐπαρχίες. Οἱ Τοῦρκοι ἀντέστησαν καὶ θὰ ἐξακολουθοῦσαν ν' ἀνθίστανται, ἂν δὲν ἐμεσολαβοῦσεν ὁ πρῶτος Βαλκανικὸς πόλεμος, ποὺ τοὺς ἀνάγκασε νὰ ὑπογράψουν τὴν λεγομένη συνθήκη τοῦ Οὐσύ, μὲ τὴν ὁποία ἐκχωροῦσαν στὴ Ρώμη καὶ τὰ νησιὰ τῆς Ἑλληνικῆς Δωδεκανήσου. Ὅσο γιὰ τὴν Ἀβησσυνία, εἶναι τόσο πρόσφατα τὰ συμβάντα ἐκεῖ, ποὺ ὅλοι ὄχι μόνο τὰ θυμοῦνται, ἀλλὰ καὶ γνωρίζουν τὶς λεπτομέρειες. Ἡ Ἰταλία θέλησε νὰ καταργήσῃ τὴν ἐλευθερία ἑνὸς λαοῦ ποὺ ποτὲ δὲν ἔχασε τὴν ἀνεξαρτησία του καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴν ἀφρικανικὴ ἐκστρατεία ἀπὸ τὴν ὁποία οἱ διάφοροι ἰταλοὶ στρατάρχαι καὶ στρατηγοὶ ἤντλησαν τὴ δόξα τους. Πῶς; Ὄχι, βέβαια, νικῶντας τοὺς γυμνόποδας αἰθίοπας στὸ πεδίο τῆς μάχης, ἀλλὰ χρησιμοποιῶντας τὸν ὑπερίτη καὶ σκορπίζοντας τὸν θάνατο στὰ γυναικόπαιδα τῶν Ἀβησσυνῶν. Ὁ Θεὸς ὅμως βλέπει, εἶναι ἐκεῖνος «ὃς τὰ πάνθ' ὁρᾷ» καὶ πληρώνει. Αὐτὸς σταλάζει στὶς ψυχὲς τὴν πίστι, ποὺ ὀρθώνει τοὺς ἥρωας, ποὺ μεταβάλλει τοὺς δέκα στρατιῶτες τοῦ ἑνὸς ἑλληνικοῦ φυλακίου σὲ ἀκαταμάχητη φάλαγγα, ποὺ ἀτσαλώνει τὰ νεῦρα. Χωρὶς τὴν πίστι ἔρχεται ἐκεῖνο ποὺ βλέπουμε νὰ συντελῆται τὴ στιγμὴ αὐτὴ στὴν Ἀφρική, νὰ καταρρέῃ μιὰ δύναμις ποὺ θἄταν δυνατὸ νὰ ὑψώσῃ τρόπαια σ' αἰῶνες αἰώνων, νὰ σωριάζεται κατὰ τρόπο ποὺ θἆναι τὸ αἰώνιο στίγμα τῆς ἰταλικῆς ἱστορίας.

Αὐτὴ ἡ Πίστις ἦταν ἐκείνη ποὺ μᾶς ἔδωσε τὴν ἐλευθερία, αὐτὴ ἦταν ἐκείνη ποὺ μᾶς ἔδωσε τὴν δύναμι ν' ἀντιμετωπίσουμε στὶς φοβερὲς ὧρες τοῦ Ὀκτωβρίου τὸν πάνοπλο ἐπιδρομέα, αὐτὴ ἦταν ἐκείνη ποὺ μᾶς δίνει τὴν Νίκη καὶ ἀνοίγει τοὺς μεγάλους δρόμους σὰν ἄλλη μιὰ φορὰ στὸν Ἑλληνισμό.

Χρ. Ἐμμ. Ἀγγελομάτης

«Τὸ Ἔθνος διεξάγει τὸν μεγαλειώδη αὐτὸν ἀγῶνα, συνεπὲς πρὸς τὴν ἱστορίαν του, γιὰ ὅ,τι πολυτιμότερον ὑπάρχει στὸν κόσμο, τὴν Πατρίδα μας καὶ τὴν Ἐλευθερία μας, τοὺς βωμούς, τὶς ἑστίες μας, τὶς ἠθικές μας ἀξίες, τὴν τιμή μας, τὰ ἰδανικά μας. Εἶναι ἀγὼν μέχρις ἐσχάτων, γιὰ τὸν ὁποῖον καμμιὰ ἀπολύτως θυσία δὲν εἶναι πολὺ μεγάλη καὶ ἡ νίκη ἡ ὁλοκληρωτικὴ θὰ εἶναι τὸ ἐπιστέγασμά του».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ κ. ΑΛΕΞ. ΚΟΡΙΖΗΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΓΡΟΤΑΣ

Ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Ἀλέξ. Κοριζῆς, ὁμιλῶν εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν γεωργικῶν συνεταιρισμῶν τῆς Ἑλλάδος, εἶπε μεταξὺ ἄλλων τὰ ἀκόλουθα:

... Καταλαβαίνετε πολὺ καλὰ ὅτι ὁ πόλεμος εἶναι γενικὰ μιὰ ἀνασταλτικὴ δύναμις, καὶ τὴν σκέψιν μας τὴν ἀπορροφᾷ σήμερα ἡ Νίκη. Πρέπει πρῶτα-πρῶτα νὰ μείνωμεν ἐλεύθεροι, νὰ ἐπανέλθουν τὰ παιδιά σας, ποὺ λείπουν εἰς τὸ μέτωπον, καὶ εὐχόμεθα αὐτὸ νὰ γίνῃ γρήγορα, καὶ τότε θὰ δώσωμεν μίαν ἔντασιν εἰς τὴν ἀγροτικὴν ζωὴν ἀπὸ τὴν ὁποίαν καὶ τὸ Κράτος ἔχει πολλὰ νὰ ὠφεληθῇ. Διότι ἐσεῖς θὰ μᾶς κάμετε αὐτάρκεις, ἐσεῖς θὰ μᾶς δώσετε τὰ μέσα μιᾶς συγχρονισμένης διοικήσεως τοῦ Κράτους.

Ἀλλὰ δὲν πρέπει κατὰ τὴν πολεμικὴν αὐτὴν περίοδον νὰ ἀνασταλῇ καὶ κάθε πρόοδος. Κάθε δυνατὴ ὑπὸ τὰς παρούσας περιστάσεις πρόοδος πρέπει νὰ συνεχισθῇ. Διότι πρέπει νὰ γνωρίζετε ὅτι ἂν ἀνακοπῇ αὐτὸς ὁ δρόμος, δύσκολον θὰ εἶναι νὰ κερδίσωμεν τὸν χρόνον ποὺ τυχὸν θὰ χάσωμεν. Ἡ συνοχὴ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἡ ἐργασία καὶ ἡ δρᾶσις εἶναι ὁ συνεκτικὸς δεσμός. Ἐὰν δὲν γίνῃ αὐτό, τότε ὁ καθένας θὰ ἀποτραβηχθῇ καὶ τότε ἡ ἐργασία τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ δὲν θὰ ἀποβῇ ὅσον πρέπει ἀποδοτική.

Εἰς τὴν προσπάθειαν αὐτὴν θὰ σᾶς βοηθήσωμεν καὶ ἡμεῖς ὅσον ἠμποροῦμεν. Ἀπὸ σᾶς ζητοῦμεν νὰ κρατήσετε τὴν συνοχήν σας καὶ νὰ σκέπτεσθε ἰδεολογικῶς. Οἱ «Οἶκοι τοῦ Ἀγρότου» εἶναι τὰ κατάλληλα κέντρα ἀνταλλαγῆς γνωμῶν καὶ διαμορφώσεως γερῆς ἀγροτικῆς συνειδήσεως, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὸ πνεῦμα τὸ στενὰ κομματικὸ καὶ τὰς ἀτομικὰς ἐπιδιώξεις. Πρέπει τὰ προσωπικὰ ζητήματα νὰ παραμερίσουν, διότι ἄλλως δὲν θὰ μπορέσετε νὰ προχωρήσετε. Τὸ ἔργον σας θὰ συναντήσῃ βεβαίως τώρα, λόγῳ τοῦ πολέμου, δυσχερείας. Ἀλλ' αἱ δυσχέρειαι αὐταὶ θὰ εἶναι διαβατικαὶ καὶ κάθε διαβατικὸν πρᾶγμα εἶναι ὑποφερτόν, ὅταν μάλιστα σκέπτεσθε ὅτι τὰς στενοχωρίας αὐτὰς τὰς ὑφίστασθε διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ τὴν ἐλευθερίαν σας, τὰ παμμέγιστα αὐτὰ ἀγαθὰ ποὺ θὰ ἐξασφαλίσῃ ἡ Νίκη.

Καὶ διὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Νίκης πρέπει νὰ δώσωμεν ὅλας μας τὰς δυνάμεις, τὰς σωματικὰς καὶ τὰς ψυχικάς. Ἡ μάχη δὲν διεξάγεται μόνον εἰς τὸ μέτωπον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ μετόπισθεν. Πρέπει δηλαδὴ τὰ μετόπισθεν νὰ ἐργάζωνται καὶ νὰ δείχνουν ψυχικὴν ἀντοχήν, διὰ νὰ ἐνισχύουν ὑλικῶς καὶ ἠθικῶς τὸ μέτωπον.

Πρέπει νὰ γνωρίζετε ὅτι ὁ ἐνθουσιασμός, ποὺ ἐπικρατεῖ σήμερον ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Ἑλλάδος, εἶναι ὁ μεγαλύτερος παράγων τῆς Νίκης. Κρατήσατε τὸν ἐνθουσιασμὸν αὐτὸν μέχρι τέλους. Βέβαια ὁ ἀγών, ὅπως εἶπεν ὁ Μεγάλος Ἀρχηγός, εἶναι καὶ θὰ μείνῃ σκληρός. Ἀλλὰ μὲ σκληροὺς ἀγῶνας ἐστάθη πάντοτε ἡ Ἑλλὰς καὶ ἐσφυρηλατήθη ἡ ἑλληνικὴ ψυχή. Διατί ἡ σημερινὴ Ἑλλὰς θὰ ὑστερήσῃ; Τοὐναντίον! Παρουσιάζονται σήμερον φαινόμενα πρὸ τῶν ὁποίων ὠχριοῦν αἱ μεγάλαι νῖκαι τῶν Ἑλλήνων εἰς τὸ ἔνδοξον παρελθόν.

Πρέπει λοιπὸν νὰ κρατήσωμεν τὸ φρόνημα καὶ τὸ μέτωπον ὑψηλὰ καὶ τότε ἡ Νίκη εἶναι ἐξησφαλισμένη. Τὸν δρόμον τῆς Νίκης μᾶς τὸν ἄνοιξεν ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς καὶ μαζί του ἐπεράσαμεν τὸ μεγαλύτερον καὶ τὸ δυσκολώτερον μέρος. Ἃς συνεχίσωμεν τὸν ὑπόλοιπον δρόμον μὲ τὴν αὐτὴν πίστιν καὶ τὴν αὐτὴν αὐτοθυσίαν.

Ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας (Κεντρικὴ Διοίκησις) ἐξεδόθη ἡ κατωτέρω διαταγή:

«Κοινοποιοῦμεν ὑμῖν κατωτέρω τὴν ὑπ' ἀριθμ. 14—6-2-41 ἀπόφασιν τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. ἵνα λάβετε γνῶσιν:

»Ὑπουργικὴ ἀπόφασις. Ἀριθμ. Πρωτοκόλλου 14.

Ἀπαλλάσσομεν τῶν καθηκόντων τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου παρὰ τῇ Ἐθνικῇ Ὀργανώσει Νεολαίας τὸν Ἀλ. Κανελλόπουλον καὶ διορίζομεν ὡς τοιοῦτον τὸν Συνταγματάρχην Πεζικοῦ Σπυρίδωνα Ρούβαλην, τέως Ἐπιτελάρχην τῆς ἰδίας Ὀργανώσεως καὶ μέχρι τοῦδε ἀναπληρωτὴν τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου.

Ἐν Ἀθήναις 6 Φεβρουαρίου 1941

Ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως
καὶ Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ε. Ο. Ν.
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ. ΚΟΡΙΖΗΣ».

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος Νεολαίας
ΡΟΥΒΑΛΗΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ
Συνταγματάρχης Πεζικοῦ»

Γράμματα στους νέους

Η ΠΟΙΗΣΙ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Ἀγαπητοί μου φίλοι,

Μιὰ ὁμάδα Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν, ποὺ συνέλεγε ἐράνους ἀπὸ τὰ σπίτια καὶ τὰ καταστήματα τοῦ Πειραιῶς γιὰ τοὺς στρατιῶτες μας καὶ γιὰ τὶς οἰκογένειές τους, μπῆκε καὶ στὸ γραφεῖο κάποιου βιομηχάνου. Ἦταν ἕνας προχωρημένης ἡλικίας κύριος, ποὺ εἶχε περάσει τὴ ζωή του ἀνάμεσα στὰ μηχανήματα τοῦ ἐργοστασίου του καὶ στοὺς ἐμπορικοὺς λογαριασμούς του.

Μόλις εἶδε τὰ παιδιὰ τῆς Νεολαίας, τὰ δέχτηκε μὲ ζωηρὴ χαρά, τοὺς ἔδωσε μὲ προθυμία τὴ συνδρομή του καὶ στὸ τέλος τοὺς ἔκαμε καὶ μιὰν ἐκμυστήρευσι:

— Ξέρετε παιδιά, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὑλική, προσπαθῶ νὰ δώσω καὶ τὴν ἠθικὴ συνδρομή μου. Τὸ κατὰ δύναμιν βέβαια. Δὲν εἶμαι ποιητής, δὲν εἶχα γράψει ποτέ μου ποιήματα. Τώρα ὅμως ἔγραψα μερικά. Τὰ τυπώνω λοιπὸν σὲ φέϊ-βολὰν καὶ τὰ χαρίζω στὸ λαὸ καὶ στὸ στρατό. Θέλετε νὰ τὰ δῆτε; Πάρτε καὶ σεῖς μερικά.

Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὁμάδος Φαλαγγίτης ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὰ ποιήματα καὶ συνεχάρη τὸν ἐνθουσιώδη βιομήχανο. Κι' ἐκεῖνος, γεμᾶτος ἀπὸ χαρὰ καὶ περηφάνεια, ξανάσκυψε στὸ συρτάρι του, ἔψαξε λιγάκι κι' ἔβγαλε ἕνα γράμμα.

— Τἄστειλα καὶ σ' ὅλους τοὺς συναδέλφους μου, εἶπε, καὶ σ' ὅλους τοὺς πελάτες μου. Αὐτὸ εἶναι ἕνα γράμμα ποὺ μοῦ ἔστειλε ἕνας πελάτης μου ἔμπορος ἀπὸ τὸν Βόλο. Διαβάστε το νὰ δῆτε πόσο ἐνθουσιάστηκε.

Κι' ἦταν πραγματικὰ ἕνα γράμμα, πού, ἂν καὶ γραμμένο στὸ ὕφος καὶ στὴ γλῶσσα τῆς ἐμπορικῆς ἀλληλογραφίας, ἔδειχνε τὸν ἐνθουσιασμὸ τοῦ ἐμπόρου ἀπὸ τὸ πατριωτικὸ ποίημα τοῦ βιομηχάνου καὶ μιλοῦσε γιὰ τὸν ἐθνικό μας ἀγῶνα καὶ γιὰ τὸν στρατό μας μὲ πίστι καὶ μὲ περηφάνεια...

Ὅσο γιὰ τὰ τυπωμένα ποιήματα, δὲν σᾶς εἶπα τίποτε, ἀγαπητοί μου φίλοι. Καταλαβαίνετε βέβαια πὼς ἕνας ἡλικιωμένος βιομήχανος, ποὺ πέρασε τὴ ζωή του μέσα σὲ λογαριασμοὺς καὶ ἐμπορεύματα, δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ γράψῃ «καλὰ» ποιήματα, ποὺ δὲν χρειάζονται μόνο ἔμπνευσι, ἀλλὰ καὶ τέχνη στὴν ἔκφρασι, στὴ σύνθεσι καὶ γενικὰ στὴ μορφή. Κι' οὔτε βέβαια ὁ ἔμπορος πελάτης του ἀπὸ τὸν Βόλο ἦταν ἁρμόδιος γιὰ νὰ τοῦ κάμῃ κριτική. Κι' ὅμως ὁ βιομήχανος τοῦ Πειραιῶς εἶναι ἕνας ἀληθινὸς ποιητής, ποιητὴς στὰ αἰσθήματα, ποιητὴς στὴν ψυχή.

Ἡ ποίησι αὐτή, ποὺ δὲν ἀνταποκρίνεται στὴν αὐστηρὴ κριτική, ἀνταποκρίνεται σὲ κάθε ἑλληνικὴ ψυχή, ποὺ δονεῖται ἀπὸ τὰ ἴδια αἰσθήματα τοῦ πατριωτισμοῦ, τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῆς αὐτοθυσίας. Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὁ ἄλλος πρακτικὸς ἄνθρωπος, ὁ ἔμπορος ἀπὸ τὸν Βόλο, ἔνοιωσε βαθιὰ τὸ ποίημα τοῦ βιομηχάνου καὶ τοῦ ἔγραψε μὲ τόση ἱκανοποίησι καὶ ἐνθουσιασμό.

Αὐτὴ ἡ ἀληθινή, ἡ ἐσωτερικὴ Ποίησι ἐμπνέει σήμερα, ἀγαπητοί μου φίλοι, ὅλες τὶς ἑλληνικὲς ψυχές. Εἶναι ἡ Ποίησι τῆς μεγάλης ψυχικῆς ἀνατάσεως τοῦ Ἔθνους μας.

Μ' ἐθνικοὺς χαιρετισμοὺς
Μελῆς Νικολαΐδης

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΚΛΑΒΩΜΕΝΗΝ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΝ

Β΄

Μετὰ τὴν ἔνδοξον(!!) μάχην τῆς Ψίνθου, περὶ τῆς ὁποίας ἀνεφέρομεν εἰς προηγούμενον σημείωμα, ὁ Ἰταλὸς στρατηγὸς Ἀμέλιο ἐθεώρησε πάλιν καλὸν νὰ ἀποκοιμήσῃ τοὺς Ἕλληνας τῆς Ρόδου διὰ ψευδῶν ὑποσχέσεων καὶ δολίων διαβεβαιώσεων, ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐπανήρχοντο πλέον οἱ Τοῦρκοι εἰς τὴν Ρόδον καὶ τὴν Δωδεκάνησον καὶ ὅτι ὅταν θὰ ἔφευγαν οἱ Ἰταλοί, ἢ θὰ ἐδίδοντο τὰ νησιὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἢ ἐὰν ἕνεκα ἀντιδράσεως τῶν ἄλλων Μ. Δυνάμεων δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῇ ἀμέσως ἡ ὑπὸ τῆς Ἰταλίας ἐπιδιωκομένη ἕνωσις τῶν νήσων μετὰ τῆς Ἑλλάδος, θὰ ἐδίδετο εὐρυτάτη αὐτονομία εἰς τὰς νήσους, ὡς ἡ αὐτονομία τῆς Σάμου.

Παρ' ὅλας ὅμως τὰς διαβεβαιώσεις ταύτας οἱ Δωδεκανήσιοι ἔχοντες ὑπ' ὄψιν ὅτι ἔπρεπε καὶ οὗτοι κατόπιν τόσων καὶ τόσων ὑποσχέσεων περὶ τῆς ἀνεξαρτησίας των νὰ κινηθῶσιν ὑπὲρ ταύτης καὶ νὰ ἐνεργήσωσιν ὅπως πραγματοποιηθῶσι τὸ ταχύτερον αὗται, ἀπεφάσισαν νὰ συγκροτήσωσιν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, εὑρισκομένη ὡς γνωστὸν εἰς τὴν νῆσον Πάτμον τῆς Δωδεκανήσου, Συνέδριον, ἵνα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὡς ἄνω δηλώσεων καὶ ὑποσχέσεων ζητήσωσι καὶ οὗτοι ἐπισήμως, τόσῳ παρὰ τῆς φαινομένης μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὡς προστάτιδος αὐτῶν Ἰταλίας, ὅσῳ καὶ παρὰ τῶν λοιπῶν Μ. Δυνάμεων τὴν ἕνωσίν των μετὰ τῆς Ἑλλάδος, ἤ, ἐὰν τοῦτο ἀμέσως δὲν θὰ ἦτο δυνατόν, τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ αὐτοδιοικήσεως αὐτῶν, δι' αὐτονομίας, χαρακτηριζομένης ὡς μεταβατικοῦ πολιτεύματος μέχρι τῆς πλήρους ἐθνικῆς ἀποκαταστάσεώς των. Καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἤρχισαν αἱ προεργασίαι τοῦ Πανδωδεκανησιακοῦ Συνεδρίου καὶ αἱ προσυνεννοήσεις τῶν νησιωτῶν ἀπὸ τὰ τέλη Μαΐου 1912 κατὰ τρόπον μυστικόν, διὰ λόγους σκοπιμότητος.

Παρ' ὅλην ὅμως τὴν τηρηθεῖσαν μυστικότητα κατὰ τὰς προσυνεννοήσεις τῶν νησιωτῶν καὶ κατὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῶν ὁ Ἰταλὸς στρατηγὸς Ἀμέλιο ἀπὸ τὰ διάφορα ὄργανά του ἐπληροφορήθη σχετικῶς τινὰ περὶ τῶν σκέψεων καὶ ἐνεργειῶν τῶν νησιωτῶν ἔστω καὶ ἀορίστως. Αἱ δὲ πληροφορίαι αὗται ἔστω καὶ ἀσαφεῖς κατετάραξαν τὸν νικητὴν τῆς Ψίνθου, ὁ ὁποῖος θέλων νὰ προλάβῃ διάβημα κυρίως πρὸς τὰς ἄλλας Δυνάμεις, ἐκάλεσεν ἀμέσως παρ' ἑαυτῷ μερικοὺς ἐκ τῶν προκρίτων καὶ δημογερόντων τῆς Ρόδου, πρὸς οὓς μετ' ἀρκετῆς ὑπουλότητος καὶ δολιότητος καὶ ἐν πολλοῖς ἀντιθέτως πρὸς τὰς ὑποσχέσεις του εἶπε τὰ ἑξῆς ἐν περιλήψει: «Ἔχω νὰ σᾶς ἀνακοινώσω σπουδαῖόν τι. Ἡ Ἑλλὰς ἔχει πολλοὺς ἐχθροὺς καὶ ὡς ἐκ περισσοῦ εἶναι ἀδύνατος ἀκόμη ἐπὶ τοῦ παρόντος, διὰ τοῦτο δὲν θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ προστατεύσῃ μόνη τὰς νήσους ἐὰν δοθῶσιν εἰς αὐτήν, διότι ἡ Τουρκία οὖσα ἰσχυροτέρα δύναται νὰ τὴν νικήσῃ. Ἡμεῖς ἤλθομεν νὰ σᾶς ἐλευθερώσωμεν ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ἐπειδὴ ὅμως αἱ ἄλλαι Δυνάμεις ἐξ ἀντιζηλιῶν παρεμβάλλουσι δυσκολίας εἰς τὴν ὁλοκλήρωσιν τῆς ἐλευθερίας τὴν ὁποίαν ἐδώσαμεν εἰς τοὺς Νησιώτας, διὰ τοῦτο οἱ Νησιῶται δὲν πρέπει νὰ θέλωσι νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὰς ἄλλας Δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι ἀσφαλῶς θὰ ἀντιδράσωσιν εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν αὐτῶν.

» Ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν μὲ τὸν ἐπισημότερον τρόπον ὅτι ὅταν ἐγκαταλείψωμεν τὰς νήσους δὲν θὰ ἐπιτρέψωμεν ποτὲ τὴν ἐπάνοδον εἰς αὐτὰς τῶν Τούρκων. Ἡμεῖς οἱ ὁποῖοι ἀνελάβομεν τὸ ἔργον τῆς ἐλευθερώσεως, ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἔχωμεν ἡμεῖς τὴν πρωτοβουλίαν εἰς τὴν ἀποτελείωσιν τοῦ ἔργου τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν Νησιωτῶν κλπ.»

Παρ' ὅλα ταῦτα ὅμως οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν νήσων συνεκεντρώθησαν κρυφίως καὶ ὑπὸ διαφόρους προφάσεις εἰς Πάτμον ἐπισπεύσαντες τὴν σύγκλησιν τοῦ Συνεδρίου, διότι αἱ δηλώσεις τοῦ στρατηγοῦ Ἀμέλιο ἐγέννησαν ὑπονοίας, πολλὰς ἀμφιβολίας καὶ φόβους ἐν σχέσει πρὸς τὰς δοθείσας ὑποσχέσεις, καὶ τὴν 3ην Ἰουνίου 1912 ἡμέραν Κυριακὴν οὗτοι ἀφοῦ παρέστησαν προηγουμένως εἰς παράκλησιν καὶ ἁγιασμὸν τελεσθέντα ἐν τῇ Μονῇ ἤρξαντο τῶν ἐργασιῶν τοῦ Πανδωδεκανησιακοῦ Συνεδρίου, τὸ ὁποῖον μετὰ διήμερον ἐτερμάτισε τὰς ἐργασίας του διὰ ψηφίσματος πρὸς τὴν Ἰταλίαν καὶ τὰς ἄλλας Δυνάμεις, δι' οὗ ἐξεφράζετο ὁ προαιώνιος πόθος ὅλων τῶν Δωδεκανησίων περὶ τῆς ἑνώσεώς των μετὰ τῆς Μητρός των Ἑλλάδος καὶ ἀπεκηρύσσετο βάσει τῶν δηλώσεων καὶ ὑποσχέσεων τῶν Ἰταλῶν στρατηγῶν καὶ ναυάρχων αὐτόνομος καὶ ἀνεξάρτητος ἡ Δωδεκάνησος μέχρι τῆς πραγματοποιήσεως τῆς ἑνώσεως, ὑπὸ τὸ ὄνομα «Πολιτεία Αἰγαίου», ἥτις θὰ εἶχεν ἰδιαιτέραν σημαίαν κυανῆν μετὰ λευκοῦ σταυροῦ καὶ θὰ ἐφήρμοζε τοὺς νόμους τῶν Ἐλευθέρων Ἑλλήνων.

Μετὰ τὸ τέλος τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου ἐνῷ οἱ ἀντιπρόσωποι μετέβησαν εἰς τὸν Ναόν, ὅπου ἐψάλη δοξολογία καὶ καθηγιάσθη ἡ σημαία τῆς Ἀνεξαρτήτου Πολιτείας Αἰγαίου, ἡ ὁποία ἐν μέσῳ ἀκρατήτου ἐνθουσιασμοῦ ἀνυψώθη ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ τῆς ἐκκλησίας, ὁ στρατηγὸς Ἀμέλιο πληροφορηθεὶς τὰ τοῦ Συνεδρίου ἐξωργίζετο σφόδρα καὶ μὴ συγκρατῶν τὴν λύσσαν του, ἀπέστειλεν εἰς Πάτμον ἀντιτορπιλλικὸν πρὸς διάλυσιν τοῦ Συνεδρίου καὶ πρὸς σύλληψιν τῶν ἀντιπροσώπων τῶν νήσων καὶ μεταφορὰν αὐτῶν εἰς Ρόδον διὰ τιμωρίαν αὐτῶν.

Οὕτω δὲ τὸ Ἐθνικὸν Συνέδριον τῶν Δωδεκανησίων ἐν Πάτμῳ σὺν τοῖς ἄλλοις κατέρριψε τὸ προσωπεῖον τῶν Ἰταλῶν ψευδοελευθερωτῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς πλέον ταύτης καὶ ἐξ ἀφορμῆς τοῦ Συνεδρίου ἤρχισαν τὰ ἀτελεύτητα μαρτύρια καὶ τὰς φοβερὰς πιέσεις μὲ ρυθμὸν ἐντεινόμενον καθ' ἑκάστην κατὰ τῶν Ἑλλήνων τῆς Δωδεκανήσου, περὶ ὧν θὰ ἀναφέρωμεν εἰς τὸ προσεχὲς σημείωμα.

Γ. Θ. Γεωργιάδης

ΑΙ ΑΛΚΥΟΝΙΔΕΣ ΗΜΕΡΑΙ

Κατὰ κανόνα ὁ Ἰανουάριος εἶναι ψυχρότερος τοῦ Δεκεμβρίου, διότι ἡ μέση θερμοκρασία του κατέρχεται εἰς τοὺς ἰδικούς μας τόπους κατὰ δύο ὁλοκλήρους βαθμούς. Κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν ἐπικρατοῦν συνήθως βόρειοι ἄνεμοι καὶ δι' αὐτὸ τὸ ψῦχος εἶναι δριμὺ καὶ πολὺ διαπεραστικόν. Ἐπίσης τὸν Ἰανουάριον παρατηροῦνται θύελλαι καὶ κυρίως νότιοι θύελλαι αἱ ὁποῖαι εἶναι συχνότεραι ἀπὸ κάθε ἄλλην ἐποχὴν τοῦ ἔτους.

Ἐνῷ ὅμως εὑρισκόμεθα εἰς τὴν καρδιὰ τοῦ χειμῶνος, ἔξαφνα ὁ καιρὸς μεταβάλλεται. Ἡ δριμύτης τῶν χειμερινῶν ἡμερῶν τοῦ Ἰανουαρίου διακόπτεται ἀπὸ μίαν σειρὰν λαμπρῶν καὶ θελκτικῶν ἡμερῶν, ποὺ ὁμοιάζουν μὲ τὰς θαυμασίας ἡμέρας τῆς ἀνοίξεως. Νομίζει δηλαδὴ κανεὶς ὅτι ὁ χειμῶνας ἐτελείωσε καὶ εἰσερχόμεθα εἰς τὴν ἄνοιξιν. Καὶ ὅμως εὑρισκόμεθα εἰς τὸ μέσον τοῦ χειμῶνος. Αἱ ἡμέραι αὐταὶ τοῦ Ἰανουαρίου (ἢ καὶ κάποτε τοῦ Φεβρουαρίου, ὅταν δὲν παρουσιασθοῦν τὸν Ἰανουάριον), εἶναι γνωσταὶ μὲ τὸ ὄνομα Ἀ λ κ υ ο ν ί δ ε ς ἡ μ έ ρ α ι.

Αἱ ἡμέραι αὐταὶ εἶναι ἡλιόλουστοι καὶ ἐπικρατεῖ πλήρης νηνεμία. Ἡ θάλασσα εἶναι τελείως ἤρεμος καὶ οἱ ναυτικοὶ τὴν διασχίζουν μὲ κάθε ἀσφάλειαν. Οἱ γεωργοὶ εἰς τὴν περίοδον αὐτὴν κάμνουν πλείστας γεωργικὰς ἐργασίας αἱ ὁποῖαι καθυστέρησαν ἀπὸ τὸν χειμῶνα καὶ ὁ ζωογόνος ἥλιος ἐπιδρᾷ πολὺ εὐεργετικῶς εἰς ὁλόκληρον τὸν φυτικὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος μετ' ὀλίγον θ' ἀρχίσῃ νὰ ζωογονῆται. Ἡ περίοδος αὐτὴ ἦτο γνωστὴ ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος καὶ ὅπως λέγῃ κάπου ὁ Αἰλειανός, κατὰ τὰς ἡλιολούστους αὐτὰς ἡμέρας «ἵσταται τὰ πελάγη, εἰρήνην δὲ καὶ φιλίαν ἄγουσιν οἱ ἄνεμοι» καὶ τοῦτο γίνεται χάριν τῆς Ἀλκυόνος ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔλαβαν καὶ τὸ ὄνομα.

Ὁ Μέγας Βασίλειος, ὁ σοφὸς αὐτὸς πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὰς βαρυσημάντους του ὁμιλίας εἰς τὴν Ἑξαήμερον ἀναφέρει καὶ τὸ περιστατικὸν αὐτό, τὸ ὁποῖον περιγράφει κατὰ πολὺ παραστατικὸν τρόπον: «Ἡ Ἀλκυών, λέγει, εἶναι πτηνὸν ποὺ ζῇ εἰς τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν καὶ τῶν λιμνῶν. Αὐτὴ συνηθίζει νὰ κλωσσᾷ κοντὰ εἰς τοὺς αἰγιαλούς, ἀποθέτουσα τὰ αὐγά της ἐπάνω εἰς τὴν ἄμμον. Κλωσσᾷ περὶ τὸ μέσον τοῦ χειμῶνος, ὁπότε ἡ θάλασσα εἶναι ἀγριεμένη καὶ οἱ δυνατοὶ ἄνεμοι κτυποῦν μὲ μεγάλην ὁρμὴν εἰς τὴν ξηράν. Ἀλλ' ὅμως κατὰ τὰς ἑπτὰ ἡμέρας ποὺ κλωσσᾷ ἡ Ἀλκυών, κοιμοῦνται ὅλοι οἱ ἄνεμοι καὶ τὸ κῦμα τῆς θαλάσσης ἡσυχάζει τελείως. Διότι εἰς τόσας ἡμέρας βγάζει τὰ πουλάκια της. Ἐπειδὴ δὲ αὐτὰ ἔχουν ἀνάγκην καὶ τροφῆς, ὁ μεγαλόδωρος Θεὸς ἐχάρισεν εἰς τὸ μικρότατον ζῷον ἄλλας ἑπτὰ ἡμέρας γαλήνης καὶ ἠρεμίας διὰ τὴν αὔξησιν τῶν νεοσσῶν. Ὥστε καὶ οἱ ναυτικοὶ ὅλοι γνωρίζουν τὸ γεγονὸς αὐτὸ καὶ ὀνομάζουν τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἀλκυονίδας».

Ἡ Ἀλκυὼν εἶναι γνωστὴ συνήθως μὲ τὸ ὄνομα ψαροφάγος ἢ βασιλοποῦλι καὶ γεννᾷ πράγματι τὴν περίοδον αὐτὴν τῶν 10 — 15 καλοκαιρινῶν ἡμερῶν ποὺ παρουσιάζονται εἰς τὸ μέσον τοῦ χειμῶνος. Ὑπάρχουν καὶ μερικὰ χρόνια κατὰ τὰ ὁποῖα δὲν ἐμφανίζονται. Ἡ παρεμβολὴ αὐτὴ τῶν θερμῶν καὶ ἡλιολούστων ἡμερῶν κατὰ τὰ τέλη Ἰανουαρίου, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ὠφελειῶν ποὺ ἔχει, ὑποβοηθεῖ πολὺ εἰς τὴν ἄνθησιν τῶν φυτῶν, ὅπως π. χ. τῆς ἀμυγδαλῆς.

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ ΣΥΜΒΟΛΟΝ

Εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν λαῶν ὑπάρχουν στιγμαί, κατὰ τὰς ὁποίας ἕνας λαός, ἕνα ἔθνος ὁλόκληρον, συγκεντρώνεται γύρω ἀπὸ ἕνα τέκνον του ἐκλεκτόν. Τὸ τέκνον του ἐκεῖνο τὸ ἐκλεκτὸν τότε παίρνει μέσα του ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ λαοῦ, γίνεται ἡ συνισταμένη τῆς ἐθνικῆς δυνάμεως, συσσωρευτὴς τοῦ ἐθνικοῦ δυναμισμοῦ, γίνεται τὸ Πᾶν τοῦ λαοῦ του, ἡ ἐνσάρκωσις τῆς Πατρίδος.

Ὁ μεταγενέστερος ἱστορικὸς ἐρευνητής, ἀλλὰ καὶ ὁ σύγχρονος παρατηρητής, δὲν μποροῦν πλέον νὰ ξεχωρίσουν τὸν ἐκλεκτὸν ἀπὸ τὴν ὁλότητα οὔτε τὴν ὁλότητα ἀπὸ τὸν ἐκλεκτόν. Ὁ ἐκλεκτὸς καὶ ἡ ὁλότης ἔχουν τόσον πολὺ συνδεθῆ, εἶναι τόσον ἀναπόσπαστα τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο, ὥστε ἔχουν γίνει ἕνα σῶμα, μία μορφή, μία ἐκδήλωσις.

Διὰ νὰ ἐξηγηθῶ καλλίτερα, ἂς ἐπιτραπῇ νὰ ἀναφέρω μερικὰ παραδείγματα:

Ὅταν ὁμιλοῦμεν διὰ τὸν χρυσοῦν αἰῶνα τῶν Ἀθηνῶν, βλέπομεν μπροστά μας τὸν Περικλῆ. Ἀλλὰ καὶ ὅταν ὁμιλοῦμεν διὰ τὸν Περικλῆ, ὁραματιζόμεθα συγχρόνως τὸν χρυσοῦν αἰῶνα τῆς αἰωνίας πόλεως.

Ὅταν σκεπτώμεθα τὴν Μακεδονικὴν ἐκστρατείαν, ἡ μορφὴ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου συνοδεύει τὴν σκέψιν μας διαρκῶς, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἀναλογιζώμεθα τὸν Μ. Ἀλέξανδρον, παρακολουθοῦμεν ταυτοχρόνως τὰς μακεδονικὰς φάλαγγάς του νὰ εἰσχωροῦν βαθέως ἐντὸς τῆς Ἀσίας καὶ νὰ μεταλαμπαδεύουν ἐκεῖ τὸν ἑλληνικὸν πολιτισμόν.

Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ μὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Παλαιολόγος καὶ Ἅλωσις εἶναι ἔννοιαι ἀχώριστοι εἰς τὴν σκέψιν μας.

Ὅταν σκεπτώμεθα τὴν ἱστορίαν τῆς Γαλλίας κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ἡ μορφὴ τοῦ Μ. Ναπολέοντος ἀναπηδᾷ εἰς πᾶσαν στιγμὴν καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σκεφθῶμεν τὸν Ναπολέοντα ἢ καὶ νὰ προφέρωμεν τὸ ὄνομά του χωρὶς νὰ σκεφθῶμεν τὰς ναπολεοντείους ἐκστρατείας καὶ τὴν γαλλικὴν δόξαν.

Ὅταν τέλος ἀναπολήσωμεν τοὺς βαλκανικοὺς ἀγῶνας, ἡ Ἱερὰ Μορφὴ τοῦ Μεγάλου Βασιλέως μας προβάλλει ζωντανεύουσα καὶ πλαισιοῦσα αὐτοὺς μὲ ἀνέσπερον φῶς, διαχυνόμενον καὶ ὡραΐζον ἐλευθερωτὰς καὶ ἐλευθερουμένους. Ἀλλὰ καὶ ὅταν μετὰ συγκινήσεως ἐνθυμούμεθα τὸν Κωνσταντῖνόν μας, Τὸν βλέπομεν πάντοτε ἐποχούμενον θριαμβευτὴν ἐπὶ τοῦ ἅρματος τῆς Δόξης τῶν πολέμων ἐκείνων.

Αἱ ἀνθρώπιναι αὗται μορφαὶ χαράσσονται εἰς τὸν ὄγκον τῆς ἐποχῆς των διὰ χρωμάτων, τὰ ὁποῖα εἰσχωροῦν βαθέως καὶ ἁπλοῦνται πρὸς ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ ὄγκου· καὶ τὰ χρώματα δὲν σταματοῦν εἰς τὸν χρωματισμόν· ἀλλ' ὡσεὶ προικισμένα καὶ μὲ μηχανικὰς ἰδιότητας, διαμορφώνουν καὶ τὸ σχῆμα τοῦ ὄγκου καὶ τοῦ δίδουν ὡς μορφήν: μορφὴν ἀνθρωπίνην, τὴν Μορφὴν τοῦ Δημιουργοῦ τῆς Ἐποχῆς. Ὁ ἄμορφος οὕτω ὄγκος μιᾶς ἐποχῆς παύει νὰ εἶναι ὄγκος χρόνου μόνον, καθοριζόμενος ὡς αἱ ἄλλαι ἐποχαὶ ἀπὸ τὴν Χρονολογίαν καὶ γίνεται ὄγκος προσωπικῆς μορφῆς, καθοριζόμενος ἀπὸ τὸ ὄνομα Ἐκείνου, ποὺ τοῦ ἔδωσε τὴν μορφήν. Δι' ὃ καὶ λέγομεν: «τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος...», «τὴν ἐποχὴν τοῦ Περικλέους...», «τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου...» καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Καὶ ἔτσι τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου τέκνου ἑνὸς λαοῦ γίνεται σύμβολον πλέον. Σύμβολον ποὺ δὲν συμβολίζει μονολεκτικῶς μόνον μίαν ἐποχήν, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα. Ὅπως τὸ ὄνομα τοῦ Λεωνίδου καθὼς καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Παλαιολόγου, τὰ ὁποῖα δὲν συμβολίζουν χρονολογικῶς μόνον τὴν ἐποχήν των, ἀλλὰ συμβολίζουν ταυτοχρόνως τὴν αὐταπάρνησιν, τὴν φιλοπατρίαν, τὸν ἄφθαστον ἡρωισμόν, τὴν προτίμησιν τοῦ βεβαίου ἀλλ' ἡρωικοῦ θανάτου ἀπὸ τὴν ἐπονείδιστον φυγήν.

.. ..

Εἰς μίαν παρομοίαν περίπτωσιν καθορισμοῦ ἐποχῆς ὑπὸ ἀνθρωπίνης μορφῆς ζῶμεν καὶ ἡμεῖς σήμερον. Ἡμεῖς οἱ ἔχοντες δύο εὐτυχίας καὶ δύο τιμάς. Ἡ πρώτη εὐτυχία καὶ τιμὴ διότι ἐγεννήθημεν Ἕλληνες, ἡ δευτέρα εὐτυχία καὶ τιμὴ διότι ζῶμεν τὴν «Ἐποχὴν τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ». Ἔτσι θὰ ὀνομάζεται πλέον ἀπὸ τὸν ἱστορικὸν ἐρευνητὴν τοῦ μέλλοντος, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν σύγχρονον παρατηρητήν, ἡ ἐποχή μας: «Ἐποχὴ Ἰωάννου Μεταξᾶ». Διότι ἡ ἐποχή μας εἶναι Ἰδική Του. Αὐτὸς τὴν ἐδημιούργησεν. Ἡμεῖς τὴν ζῶμεν μόνον. Αὐτὸς εἶναι ὁ Πλάστης· ἡμεῖς εἴμεθα τὸ ὑλικόν, ἀλλὰ ὑλικόν, τὸ ὁποῖον πάλιν Ἐκεῖνος διέπλασεν, ἐργαζόμενος ἀόκνως καὶ καρτερικῶς καὶ ἐπιμόνως ἀπὸ τὸν Αὔγουστον τοῦ 1936 μέχρι τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1940. Ἐνθυμεῖσθε, κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας τῆς Αὐγουστιανῆς Μεταβολῆς, τὰς δυσαρεσκείας τῶν μέν, τὰ παράπονα τῶν δέ, τὰς ἀμφιβολίας τῶν πολλῶν; Ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἔλαβε ποτὲ ὑπ' ὄψιν του τῶν σκεπτικιστῶν τὰς ἀμφιβολίας. Τὰς δὲ μικροαντιδράσεις ἐπάταξε μὲ πατρικὴν μικροαυστηρότητα. Καὶ ἐπροχώρησε. Καὶ ἔφθασε. Καὶ μαζί Του, διότι ἦτο ἡ συνισταμένη μας, διότι ἦτο ὁ ἐκλεκτός μας, διότι ἦτο ὁ συσσωρευτὴς τοῦ δυναμισμοῦ μας, ἐφθάσαμεν καὶ ἡμεῖς.

Ἀνεγνώσατε τὰς τελευταίας δηλώσεις του; «Ὁ στρατός μας, εἶπεν, αἰσθάνεται ὄπισθέν του τὸ Ἔθνος ὁλόκληρον, συμπαγές, ἡνωμένον καὶ ἀφωσιωμένον. Πελωρίαν δηλ. δύναμιν, ἑτοίμην διὰ τὰ πάντα, διὰ πᾶσαν θυσίαν». Ἀλλὰ ποῖος εἰργάσθη ὥστε ὁ στρατός μας νὰ πολεμᾷ ὅπως πολεμᾷ σήμερον, αἰσθανόμενος ὄπισθέν του τὴν «πελωρίαν αὐτὴν δύναμιν, ἑτοίμην διὰ τὰ πάντα;» Ποῖος εἰργάσθη ὥστε ὅλος ὁ Ἑλληνισμὸς νὰ συμπολεμᾷ σήμερον, δίδοντας χρήματα καὶ πλέκοντας κάλτσες καὶ συμμεριζόμενος μὲ κάθε τρόπον τοὺς κόπους τῶν παλληκαριῶν μας, ποὺ μάχονται σὰν λιοντάρια ἐκεῖ πάνου; Ποῖος μᾶς ξαναθύμισε τὴν καταγωγήν μας; Ποῖος μᾶς ἠλέκτρισε, μᾶς ἐγαλβάνισε καὶ μᾶς ἐχαλύβδωσε μὲ τὸ ἐθνικὸν αἴσθημα; Ποῖος μᾶς ξαναέκαμε Ἕλληνας; Ἕλληνας ποὺ ξεπεράσαμε καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς προγόνους μας, ὅπως τὸ εἶπεν εἰς ἄλλας δηλώσεις του, ὁμιλῶν τὸν Δεκέμβριον πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν ἀγροτῶν; Ποῖος ἄλλος ἀπὸ τὸν Δημιουργὸν τῆς 4ης Αὐγούστου, τὸν Ὁποῖον ἡ Θεία Πρόνοια ἐξέλεξεν Ὁδηγητήν μας, διὰ νὰ σώσῃ καὶ νὰ δοξάσῃ ἀκόμη μίαν φορὰν τῶν Ἑλλήνων τὸ Γένος;

Ποῖος ἄλλος ἀπὸ Ἐκεῖνον, Ὅστις δὲν ἔγινε σύμβολον μόνον Ἐποχῆς, ἀλλὰ σύμβολον μιᾶς νέας ἑλληνικῆς ἐξορμήσεως, μιᾶς ἑλληνικῆς ἐξορμήσεως ἄνευ προηγουμένου;

Ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς, ἐκτὸς ἀπὸ ἐποχήν Του, συμβολίζει τὸ Νέον Ἑλληνικὸν Πνεῦμα, τὸ ἐκπορευόμενον ἀπὸ τὰς ὑποθήκας τῶν προγόνων μας, ἀλλ' αὐτοτελῶς ἐκδηλούμενον καὶ ὑπερβάλλον τὸ προγονικὸν εἰς ἡρωισμόν, εἰς ὁρμήν, εἰς ἐπιθυμίαν ἐλευθερίας, εἰς θέλησιν ἐθνικῆς ζωῆς, εἰς ἐθνικὸν ὄχι πλέον ὀνειροπόλημα, ἀλλ' εἰς ἐθνικὸν πραγματισμὸν καὶ εἰς ἐθνικὴν τελεσιουργίαν.

Ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς εἶναι τὸ σύμβολον ὄχι μόνον τῆς Ἑλληνικῆς Ἀναγεννήσεως, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀλκῆς.

Θ. Γ. Παπαμανώλης

ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

ΤΑ ΦΑΝΤΑΡΑΚΙΑ

Όταν τὸ δῇς μπροστά σου ἀδύνατο, ζαρωμένο, ἀξύριστο, συφοριασμένο, ζαλωμένο τὸ σάκκο, νὰ πηγαίνη μονόπαντα καὶ κουτσαίνοντας, δὲν δίνεις οὔτε μιὰ δεκάρα:

— Αὐτὸς εἶναι ὁ ἥρωας;

Ἔ, λοιπόν, ναί... αὐτὸς εἶναι!... Ὅλοι οἱ ξένοι ἔχουν αὐτὴ τὴν ἔκπληξι στὴν πρώτη ἐπαφή: «Ἐμένα, κὺρ-Φράγκο — σὰν νὰ τοὺς λέῃ, ἄφωνο, τὸ στρατιωτάκι — δὲν μπορεῖς νὰ μ' ἐξηγήσῃς εὔκολα... Εἶμαι μεγάλο θέμα μελέτης». Εἶν' ἕνας ἥρωας, ποὺ δὲν ξέρει τίποτε ἀπὸ τὸν ἑαυτό του· ποὺ δὲν νοιώθει τὸν ἡρωϊσμό του· ποὺ κινεῖται στὴν ἀτμόσφαιρα τῆς ἐποποιΐας, σὰν νὰ ἦταν ἡ πιὸ καθημερινὴ του πραγματικότης. Περπάτησα πλάϊ του ὧρες, μὲ τὴν αἰώνια ἀγωνία. Ποῦ βρίσκεται τὸ μυστικὸ τοῦ μεγαλείου του;... Ἔρχονται στιγμές, ποὺ στὰ μάτια του καῖνε καὶ φέγγουν ὅλοι οἱ ἥλιοι τῆς Μεσογείου. Βλέπω καθαρὰ τότε κάτι: Ὅτι τὸ φῶς αὐτὸ κυριαρχεῖ πάνω στὴ φλόγα· ἡ ἐξυπνάδα ἐξουσιάζει τὴ ζέστη τοῦ αἰσθήματος. Αὐτὸ τὸ στοιχεῖο τῆς εὐφυΐας νομίζω πὼς πρέπει νὰ τὸ ἀπομακρύνω ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπόπειρα ψυχολογίας. Ἡ ἐξυπνάδα, στὸν πόλεμο, δὲν χρειάζεται, παρὰ γιὰ τὸ τεχνικὸ μέρος. Ἀλλὰ δὲν ἀποτελεῖ ποτὲ τὸν ἥρωα. Ὁ Ἕλλην μάχεται πολὺ ἐπιδέξια — ἴσως πιὸ ἐπιδέξια ἀπ' ὁποιονδήποτε ἄλλον στρατιώτη τοῦ κόσμου. Ἔρχονται ὧρες ποὺ καὶ τὸ τελευταῖο φανταράκι γίνεται στρατηγός:

— Ἐδῶ σ' αὐτὴ τὴ γράνα νὰ πέσουμε, συνάδελφε — ἄκουσα στρατιωτάκι νὰ λέῃ, στὴ μάχη, στὸν σύντροφό του — νὰ τοὺς βγοῦμε στὸ πλευρό!

— Ὁ λοχαγὸς τραβάει ἀπὸ κεῖ!

— Μωρὲ ἄσ' τὸ λοχαγὸ τώρα, θὰ τὸν ἀπαντήσουμε ψηλότερα!

Ἀλλὰ μὲ τὴν ἐξυπνάδα δὲν πάει κανεὶς στὴ θυσία. Καὶ τὸ φανταράκι ἀξίζει, ὅταν βάζῃ τὸν ἑαυτό του κάτω· ὅταν ἔρχεται ἡ θεία στιγμή, ποὺ σπάζει ὅλες τὶς χορδὲς τῆς ζωῆς: «Ἐδῶ, Βαγγέλη, σώθηκαν τὰ ψέματα· ἐδῶ θὰ πεθάνῃς»! Ἀλλὰ καὶ πρὶν ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή. Ὅταν δίνῃ τὸν ἑαυτό του σ' ὅλες τὶς δεινοπάθειες κι' ὅλες τὶς στερήσεις, σ' ὅλους τοὺς ἀφάνταστους μόχθους καὶ τὶς τεράστιες δυσκολίες, μὲ μιὰ φοβερὴ γαλήνη, μιὰ ἁπλότητα καταπληκτική. Γι' αὐτὸ τὸ περίεργο πλάσμα, ποὺ θὰ κάμῃ τὴ σκούφια πολλῶν ἱστορικῶν νὰ γυρίσῃ ἀνάποδα, τίποτε δὲν εἶναι ἀδύνατο. Ἀντιμετωπίζει τὰ πιὸ τεράστια προβλήματα σὰν νὰ τὰ ἤξερε, νὰ τὰ εἶχε ὑπ' ὄψιν του ἀπὸ πρίν. Ἀναπτύσσει ἀμέσως ἀπόλυτη οἰκειότητα μὲ τὶς μεγαλείτερες δυσκολίες. Ποῦ κρύβουν τ' ἀνεξάντλητα ἀποθέματα δυνάμεως ἡ ἀσκητικὲς αὐτὲς ὑπάρξεις, ποὺ νομίζετε ὅτι κατέθεσαν ἤδη ὅ,τι κι' ἂν εἶχαν; Θέλησι — μιὰ θέλησι χωρὶς στόμφο, χωρὶς ρητορική, χωρὶς θορυβώδεις χειρονομίες. Γιὰ νὰ νοιώσουμε τὸ φανταράκι πρέπει νὰ βγάλουμε ἀπὸ τὴ μέση κάθε τύπο ἐξωτερικό: Πρέπει νὰ σβήσουμε καὶ διατάγματα ἐπιστρατεύσεως καὶ προσκλήσεις ἡλικιῶν καὶ κάθε ἰδέα ἐξωτερικῆς ἀνάγκης. Μπορεῖ νὰ τοὺς ἀπολύσετε, ἂν θέλετε. Δὲν θὰ φύγῃ κανείς! Θὰ μείνουν ὅλοι στὰ βουνὰ τῆς Ἀλβανίας ἐθελονταί, ὡς ποὺ νὰ ρίξουν τοὺς Ἰταλοὺς στὴ θάλασσα. Αὐτὸ τὸ φανταράκι, ποὺ δὲν δίνετε μιὰ δεκάρα ὅταν τὸ πρωταντικρύζετε, ἔχει τὸ ἔνστικτο τῆς ἱστορίας. Δὲν ξέρει παρὰ ἄκρες-μέσες. Ἀλλὰ τὴν αἰσθάνεται, τὴ νοιώθει. Ἔχει βάλει μέσα του, κατάβαθα, ἀκλόνητα, ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμὴ παίζεται ἡ τύχη τῆς Ἑλλάδος, ἡ ἐλευθερία της, ἡ τιμή της, ἡ ἐθνική της ὕπαρξις. Αὐτὸ τὸ ξέρει καὶ τὸ πιὸ ἀγράμματο στρατιωτάκι, ποὺ ἱδρώνει νὰ σκαρώσῃ μὲ μαγγοῦρες τὴν ὑπογραφή του:

Δὲν εἶναι σὰν τὶς ἄλλες φορές! θ' ἀκούσετε νὰ σᾶς λένε ὅλοι: Αὐτοὶ πᾶνε νὰ σβήσουν τὴν Ἑλλάδα! Μὰ δὲν θὰ τὸ φᾶνε!...

Ἡ ἀδάμαστη θέλησις τῆς νίκης, αὐτὴ ἡ ἥσυχη κι' ἀλύγιστη ἀπόφασις νὰ μὴ γυρίσῃ πίσω κανείς, ἂν δὲν ρίξουν τὸν ἐχθρὸ στὴ θάλασσα, εἶναι τὸ μυστικὸ τοῦ ἡρωϊσμοῦ τους, τῆς ἐπιμονῆς, τῆς ἀντοχῆς, τῶν ἀφαντάστων θυσιῶν, ποὺ προσφέρονται μὲ τὴ μεγαλείτερη ἀπόφασι. Τὸ κάθε φανταράκι ἔχει κάμει τὴν ἐθνικὴ ὑπόθεσι προσωπικὸ ζήτημα:

— Μωρέ, ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ τοὺς περάσῃ ἀπὸ τὸ μυαλὸ νὰ μᾶς ὑποδουλώσουν!

Φρενιάζει, θηρίο ἀνήμερο γίνεται καὶ τὸ πιὸ ἥσυχο φανταράκι, ὅταν τοῦ τὸ θυμίσουν. Ἔχει πληγωθῆ βαθύτατα τὸ φιλότιμό του. Γιὰ ποιοὺς μᾶς περάσανε; Εἴμαστ' Ἕλληνες!... Ξέρεις τί θὰ πῆ Ἕλληνες;... Ἂν δὲν τὸ ξέρῃς, θὰ σοῦ τὸ μάθω τώρα, στὴ στιγμή! Ἔτσι μπαίνει τὸ στρατιωτάκι στὴ μάχη. Νὰ τοὺς δείξῃ ποιὸς εἶναι. Αὐτὸς μπορεῖ νὰ συγχύζῃ τὸν Περικλῆ μὲ τὸν Θεμιστοκλῆ· δὲν ἔχει διόλου νὰ κάμῃ. Τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν ἱστορία της δὲν τὴν ἔχει μέσα του σὰν κρύες γνώσεις. Τὴν ἔχει σὰν ἔννοια, σὰν οὐσία, σὰν ζωντανὴ πραγματικότητα. Εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἡ Ἑλλὰς αὐτή, γεμᾶτος ἀπὸ τὰ κλέη καὶ τοὺς θρύλους τριῶν χιλιάδων ἐτῶν, ἀπὸ τὸ καθάριο καταστάλαγμά τους, ὑπερήφανος γιὰ τὴν τύχη του, νὰ εἶναι φορεὺς τέτοιας ἀξίας. Κι' ἂς μὴ μπορῇ νὰ μετρήσῃ τὸ θησαυρὸ σ' ὅλη τὴν ἔκτασί του. Μ' ἀνατρίχιασμα κρυφὸ ἄκουσα μιὰ μέρα αὐτὴ τὴν κουβέντα, δυὸ λεπτὰ πρὶν μπῆ ἕνα τάγμα στὴ μάχη:

— Καὶ γιατί ἄλλο ἤρθαμε, ρὲ συνάδελφε, δῶ πέρα; Ἤρθαμε νὰ νικήσουμε ἢ νὰ πεθάνουμε σὰν Ἕλληνες!

— Καὶ πῶς πεθαίνουν οἱ Ἕλληνες, δὲν μοῦ λές;...

— Οἱ Ἕλληνες πεθαίνουν σὰν Ἕλληνες! Κι' ἂν δὲν τὸ ξέρῃς, νὰ πᾶς νὰ τὸ μάθῃς. Πεθαίνουν παλληκαρίσια... γιὰ τὴν ἰδέα!...

Πιὸ ξάστερον ὁρισμὸ τῆς οὐσίας αὐτοῦ τοῦ ἡρωϊσμοῦ δὲν ἀπάντησα πουθενά. Τὸν ἔδωσε, μονάχο του, τὸ φανταράκι.

Σπῦρος Μελᾶς

ΑΙ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΤΗΣ Π.Υ.Α.Μ.

Τὸ τμῆμα ἐπικοινωνίας τῆς Περιφερειακῆς Ὑπηρεσίας Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης (Π.Υ.Α.Μ.) ἑκάστην Τρίτην καὶ Παρασκευὴν ὥρα 17, 50΄ θὰ ἀνακοινώνῃ διὰ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἀθηνῶν: α) πληροφορίας παρὰ τῶν Διοικητῶν Μονάδων ἐκ τοῦ Μετώπου διὰ στρατιώτας περὶ τῶν ὁποίων αἱ οἰκογένειαι ἐστεροῦντο εἰδήσεων καὶ κατέφυγον εἰς τὸ τμῆμα ἐπικοινωνίας. β) πληροφορίας τῶν στρατευθέντων συναγωνιστῶν τῆς Ε.Ο.Ν. περὶ συμπολεμιστῶν των καὶ γ) ἀνακοινώσεις τῶν νοσηλευμένων τραυματιῶν μας πρὸς τὰς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ οἰκογενείας των.

Ὁ Ἕλλην μάχεται πολὺ ἐπιδέξια.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

16ΗΣ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Εὐαγγέλιον (Λουκᾶ ιε΄ 11–32)

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἄνθρωπός τις εἶχε δύο υἱούς. Καὶ εἶπεν ὁ νεώτερος αὐτῶν τῷ πατρί· πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας. Καὶ διεῖλεν αὐτοῖς τὸν βίον. Καὶ μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας συναγαγὼν ἅπαντα ὁ νεώτερος υἱὸς ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακράν, καὶ ἐκεῖ διεσκόρπισε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ ζῶν ἀσώτως. Δαπανήσαντος δὲ αὐτοῦ πάντα ἐγένετο λιμὸς ἰσχυρὸς κατὰ τὴν χώραν ἐκείνην, καὶ αὐτὸς ἤρξατο ὑστερεῖσθαι. Καὶ πορευθεὶς ἐκολλήθη ἑνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἐκείνης, καὶ ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ βόσκειν χοίρους. Καὶ ἐπεθύμει γεμίσαι τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν κερατίων ὧν ἤσθιον οἱ χοῖροι, καὶ οὐδεὶς ἐδίδου αὐτῷ. Εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθὼν εἶπε· πόσοι μίσθιοι τοῦ πατρός μου περισσεύουσιν ἄρτων, ἐγὼ δὲ λιμῷ ἀπόλλυμαι. Ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ ἐρῶ αὐτῷ· πάτερ, ἥμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου· οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱός σου· ποίησόν με ὡς ἕνα τῶν μισθίων σου. Καὶ ἀναστὰς ἦλθε πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ. Ἔτι δὲ αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος εἶδεν αὐτὸν ὁ πατὴρ αὐτοῦ καὶ ἐσπλαγχνίσθη, καὶ δραμὼν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ κατεφίλησεν αὐτόν. Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ υἱός· πάτερ, ἥμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱός σου. Εἶπε δὲ ὁ πατὴρ πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ· ἐξενέγκατε τὴν στολὴν τὴν πρώτην καὶ ἐνδύσατε αὐτόν, καὶ δότε δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας, καὶ ἐνέγκαντες τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν θύσατε, καὶ φαγόντες εὐφρανθῶμεν, ὅτι οὗτος ὁ υἱός μου νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὑρέθη. Καὶ ἤρξαντο εὐφραίνεσθαι. Ἦν δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ πρεσβύτερος ἐν ἀγρῷ· καὶ ὡς ἐρχόμενος ἤγγισε τῇ οἰκίᾳ, ἤκουσε συμφωνίας καὶ χορῶν, καὶ προσκαλεσάμενος ἕνα τῶν παίδων ἐπυνθάνετο τί εἴη ταῦτα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἥκει καὶ ἔθυσεν ὁ πατήρ σου τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν, ὅτι ὑγιαίνοντα αὐτὸν ἀπέλαβεν. Ὠργίσθη δὲ καὶ οὐκ ἤθελεν εἰσελθεῖν. Ὁ οὖν πατὴρ αὐτοῦ ἐξελθὼν παρεκάλει αὐτόν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε τῷ πατρί· ἰδοὺ τοσαῦτα ἔτη δουλεύω σοι καὶ οὐδέποτε ἐντολήν σου παρῆλθον, καὶ ἐμοὶ οὐδέποτε ἔδωκας ἔριφον ἵνα μετὰ τῶν φίλων μου εὐφρανθῶ. Ὅτε δὲ ὁ υἱός σου οὗτος, ὁ καταφαγών σου τὸν βίον μετὰ πορνῶν, ἦλθεν, ἔθυσας αὐτῷ τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· τέκνον, σὺ πάντα μετ' ἐμοῦ εἶ, καὶ πάντα τὰ ἐμὰ σά ἐστιν· εὐφρανθῆναι δὲ καὶ χαρῆναι ἔδει, ὅτι ὁ ἀδελφός σου οὗτος νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὑρέθη.

Ἀπόστολος (Β΄ πρὸς Κορινθίους δ΄ 6–15)

Ἀδελφοί, Θεὸς ὁ εἰπὼν ἐκ σκότους φῶς λάμψαι, ὃς ἔλαμψεν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν πρὸς φωτισμὸν τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἔχομεν δὲ τὸν θησαυρὸν τοῦτον ἐν ὀστρακίνοις σκεύεσιν, ἵνα ἡ ὑπερβολὴ τῆς δυνάμεως ᾖ τοῦ Θεοῦ καὶ μὴ ἐξ ἡμῶν, ἐν παντὶ θλιβόμενοι ἀλλ' οὐ στενοχωρούμενοι, ἀπορούμενοι ἀλλ' οὐκ ἐξαπορούμενοι, διωκόμενοι ἀλλ' οὐκ ἐγκαταλειπόμενοι, καταβαλλόμενοι ἀλλ' οὐκ ἀπολλύμενοι, πάντοτε τὴν νέκρωσιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι περιφέροντες, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι ἡμῶν φανερωθῇ. Ἀεὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ ζῶντες εἰς θάνατον παραδιδόμεθα διὰ Ἰησοῦν, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ φανερωθῇ ἐν τῇ θνητῇ σαρκὶ ἡμῶν. Ὥστε ὁ μὲν θάνατος ἐν ἡμῖν ἐνεργεῖται, ἡ δὲ ζωὴ ἐν ὑμῖν. Ἔχοντες δὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα τῆς πίστεως κατὰ τὸ γεγραμμένον, ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα, καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν, διὸ καὶ λαλοῦμεν, εἰδότες ὅτι ὁ ἐγείρας τὸν Κύριον Ἰησοῦν καὶ ἡμᾶς διὰ Ἰησοῦ ἐγερεῖ καὶ παραστήσει σὺν ὑμῖν. Τὰ γὰρ πάντα δι' ὑμᾶς, ἵνα ἡ χάρις πλεονάσασα διὰ τῶν πλειόνων τὴν εὐχαριστίαν περισσεύσῃ εἰς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Τὸ φῶς τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας καὶ τὴν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου οἱ κάτοικοι τῆς Κορίνθου τὰ ἔμαθαν ἀπὸ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον. Θέλοντας ὅμως ὁ μεγαλείτερος τῶν Ἀποστόλων τῆς Ἐκκλησίας μας νὰ φρονηματίσῃ τοὺς Κορινθίους καὶ ἔχοντας τὴ συναίσθησι ὅτι ὄχι μονάχα οἱ Κορίνθιοι, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ Ἀπόστολοι ὤφειλαν τὸν φωτισμὸν καὶ τὴν πίστιν τους στὸ Θεό, γράφει πρὸς αὐτοὺς ὅτι ὁ «Θεός... ἔλαμψεν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν πρὸς φωτισμὸν τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ». Προχωρώντας δὲ στὴν ἐπιστολή του ἀποκαλεῖ τὸν ἑαυτόν του καὶ τοὺς λοιποὺς Ἀποστόλους «ὀστράκινα σκεύη», δηλαδὴ δίχως τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ δὲν ἦσαν παρὰ ἄνθρωποι ἐξουθενωμένοι καὶ ἀδύνατοι. Δηλαδὴ ὁ Παῦλος ἀνεγνώριζεν ἀπολύτως ὅτι κάθε τι ποὺ εἶχε κατορθώσει τὸ χρωστοῦσε μονάχα στὴ θεία χάρι. Καὶ ἑπομένως ὁ Παῦλος μᾶς λέγει ὅτι βλέποντας ἡμεῖς τὸ ἰδικό του παράδειγμα δὲν πρέπει ποτὲ νὰ νομίζωμε ὅτι κάθε τι ποὺ κατορθώνομε τὸ χρωστοῦμε μονάχα στὸν ἑαυτό μας. Κάθε κόπος καὶ κάθε προσπάθειά μας θὰ πᾶν χαμένοι χωρὶς τὴ θεία βοήθεια. Ἀκόμη καὶ ὅταν ἄλλοι μᾶς θαυμάζουν καὶ μᾶς ἐγκωμιάζουν, ἂς μὴ λησμονοῦμε ὅτι ὅλα τὰ ὀφείλομε στὴ θεία δύναμι. Πρέπει νὰ θεωροῦμε τὸν ἑαυτό μας ὅτι ἁπλῶς ἔγινε ὄργανο τοῦ Θεοῦ γιὰ νὰ φανερωθῇ μέσῳ ἡμῶν ἡ παντοδυναμία του.

Πόσο ὅμως βλάπτουν τὸν ἑαυτό τους ἐκεῖνοι ποὺ ζοῦν μακριὰ ἀπ' τὸ Χριστό! Ὅταν τὸ χρῆμα καὶ τὰ ἄλλα ὑλικὰ ἀγαθὰ δὲν μποροῦν νὰ τοὺς βοηθήσουν εἶναι ὁλωσδιόλου κατεστραμμένοι. Τὰ βλέπουν ὅλα μαῦρα καὶ πέφτουν σὲ ἀπερίγραπτη ἀπελπισία. Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς παρηγορήσῃ. Γι' αὐτὸ καὶ τοὺς βλέπομε νὰ φθάνουν στὴ χειρότερη ἀπόγνωσι καὶ στὸ τέλος ἀπ' τὴ θλῖψι τους νὰ λειώνουν καὶ νὰ καταλήγουν στὸ χειρότερο θάνατο.

Πολλὲς φορὲς καὶ οἱ Ἅγιοι τοῦ Σωτῆρος Ἀπόστολοι εὑρέθησαν σὲ δύσκολη θέσι καὶ σ' ἀπορία τί νὰ κάνουν, ἀλλὰ πάντα ἡ θεία δύναμις τοὺς ἔβγαζε ἀπὸ αὐτὲς καὶ τοὺς ἐφώτιζε. Γι' αὐτὸ ὁ Παῦλος λέει: «ἐν παντὶ θλιβόμενοι ἀλλ' οὐ στενοχωρούμενοι· ἀπορούμενοι, ἀλλ' οὐκ ἐξαπορούμενοι». Βέβαια τοὺς παρουσιάζονταν πολλὲς θλίψεις, ἀλλὰ δὲν ἔφθαναν στὴν ἀπογοήτευσι. Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς κι' ἐμεῖς, ἂν εἴμεθα πραγματικοὶ χριστιανοί, πρέπει νὰ κάνωμε. Βέβαια κάθε χριστιανὸς στὴν ὀλιγόχρονη ἐπίγεια ζωή του δοκιμάζει πόνους, θλίψεις καὶ διάφορα ἀτυχήματα, ἀλλὰ ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ἀπελπίζεται. Ἡ πίστις πρὸς τὸ Θεὸ πρέπει νὰ τὸν ἐμψυχώνῃ. Γι' αὐτὸ ὁ καλὸς χριστιανὸς στὶς δύσκολες στιγμές του ξέρει πῶς νὰ φερθῇ καὶ πῶς νὰ τὶς ἀντικρούσῃ. Ὅταν πρόκειται νὰ κάμωμε τὸ χριστιανικόν μας καθῆκον δὲν εἶναι καθόλου ἀπίθανον νὰ ὑποστοῦμε ὁποιαδήποτε θυσία, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ μᾶς κάμῃ νὰ λιποψυχήσωμε. Κάμνοντας καλὸ σὲ κάποιον ἄλλο πρέπει νὰ παρακάμψωμε κάθε ἐμπόδιο. Οἱ κόποι οἱ σωματικοὶ καὶ αἱ ὑλικαὶ θυσίαι πρέπει νὰ μᾶς χαροποιοῦν προκειμένου νὰ ὠφελήσωμε κάποιον συνάνθρωπό μας. Μόνο μ' αὐτὴ τὴ διαγωγὴ θὰ γίνωμε ἄξιοι τῆς ἀγάπης καὶ τῆς προστασίας τοῦ Θεοῦ.

ΝΙΚΑΣ ΚΑΤΑ ΒΑΡΒΑΡΩΝ

Ἀσχοληθήκαμε στὸ περασμένο μὲ τὴν περίπτωσι ἑνὸς νέου, ποὺ τὰ τελευταῖα χρόνια εἶχε παρασυρθῇ ἀπὸ ἰδέες καὶ θεωρίες ἀντεθνικὲς κι' ἀντιθρησκευτικές, καὶ ποὺ ξαναβρῆκε τὸ δρόμο τῆς ἀληθείας ἐκεῖ πάνω στ' ἀλβανικὰ βουνά, μέσα στὶς μάχες καὶ στοὺς ἐπικοὺς ἀγῶνες, ὅπου παίρνει μέρος κι' αὐτὸς μαζὶ μὲ τ' ἄλλα παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ δὲν εἶναι μοναδικὴ αὐτὴ ἡ περίπτωσις. Πολλές, πάρα πολλὲς εἶναι οἱ πληροφορίες γιὰ παρόμοια περιστατικά. Εἴδαμε ἄλλως τε κι' ἐπιστολὲς ποὺ δημοσιεύτηκαν στὸν καθημερινὸ καὶ περιοδικὸ τύπο, καὶ πού, μαζὶ μὲ ὅλες τὶς ἄλλες μαρτυρίες, εἶναι κι' αὐτὲς μιὰ ζωντανὴ φωνὴ ποὺ βεβαιώνει τὶς πληροφορίες. «Δὲ θέλω νὰ μοῦ στείλῃς τίποτα, ἔγραφε στὴ γυναῖκα του ἕνας πολεμιστής μας. Νὰ μοῦ στείλῃς μονάχα μιὰ σημαία. Στὸ κέντρο, μέσα σ' ἕνα χρυσὸ κύκλο, νὰ βάλῃς τὸ Ντίνο νὰ ζωγραφίσῃ τὴν Παναγία τῆς Τήνου. Θέλω νὰ τὴν κάνω δῶρο στὸ λόχο μας. Θὰ παραξενεύεσαι, γιατὶ δὲ μὲ ἤξερες γιὰ θρῆσκο. Ἀλλὰ ἀπὸ ὅσα βλέπουν τὰ μάτια μου, πιστεύω κι' ἐγὼ ὅτι μιὰ θεϊκὴ δύναμις συντροφεύει τὸ στρατό μας. Ἄλλως τε, πῶς μποροῦσα νὰ μείνω μόνος ἐγὼ ἀσυγκίνητος μέσα στὸ κῦμα τῆς πίστεως ποὺ ἔχει ὅλος ὁ στρατός μας πρὸς τὴν Παναγία τῆς Τήνου, τὴν ὁποία πιστεύει προστάτιδά του;»

Πρέπει ὅμως νὰ σημειώσουμε ξεχωριστά, πῶς ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ φρονημάτων σὲ πολλοὺς στρατιῶτες μας, ποὺ ἦταν ἄλλοτε κάπως ἀδιάφοροι ἀπέναντι στὴ θρησκεία, δὲν εἶναι κάτι τὸ ἐπιπόλαιο, ἀλλὰ συνοδεύεται ἀπὸ πραγματικὴ ψυχικὴ μεταβολή. Πολλοί, παραδείγματος χάριν, ποὺ εἶχαν ἄλλοτε τὴν κακὴ συνήθεια νὰ βλαστημᾶνε, τώρα ἔχουν πάψει πιά, κι' ἔχουν πάρει ἀπόφασι νὰ μὴ ξαναβγάλουν ἀπὸ τὸ στόμα τους τέτοια ἄπρεπα λόγια. Ἐπίσης ἔχει κάμει ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι σὲ ὅλους ἡ σεμνότης, ἡ ἐγκράτεια, ἡ αὐστηρότητα τῶν ἠθῶν ποὺ δείχνουν ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶτες. Αὐτὸ τὸ ἔχουν προσέξει ἰδιαιτέρως κι' οἱ πολεμικοὶ ἀνταποκριταὶ τῶν ἐφημερίδων, ποὺ παρακολουθοῦν τὶς ἐπιχειρήσεις, καὶ τὸ τονίζουνε συχνά.

Τὴ θρησκευτικότητα τοῦ στρατοῦ μας δείχνει καὶ κάτι ἄλλο. Παρ' ὅλη τὴν καταπόνησι καὶ τὶς ταλαιπωρίες τοῦ πολέμου, κάθε φορὰ ποὺ θὰ εἶναι δυνατὸ νὰ γίνῃ θεία Λειτουργία, βλέπετε νὰ τρέχουν ὅλοι μὲ ἐξαιρετικὴ προθυμία. Ἡ Λειτουργία ἐκεῖ γίνεται ἢ σὲ κανένα ἐξωκκλῆσι, ἢ σὲ κάποιο μοναστῆρι ποὺ θὰ βρεθῇ κοντά, ἢ καὶ στὸ ὕπαιθρο ἀκόμη. Εἶχα λ. χ. ἕνα γράμμα ἀπὸ φίλο μου ἀξιωματικό, ποὺ μᾶς ἔγραψε πῶς τὴν Πρωτοχρονιὰ τὴ γιορτάσανε σ' ἕνα χωριουδάκι ποὺ λευτερώθηκε τώρα ἀπ' τοὺς Ἰταλούς, κι' ἐκεῖ οἱ ἐλευθερωτὲς στρατιῶτες μας μαζὶ μὲ τοὺς ἀξιωματικοὺς των ἔλαβαν μέρος στὴ θεία λατρεία.

Εἶχα ἐπίσης ἕνα δελτάριο ἀπὸ κάποιον ἡρωϊκὸ φαντάρο μας, ποὺ ἔχει λάβει ὡς τώρα μέρος στὶς σκληρότερες μὰ κι' ἐνδοξότερες μάχες. Καὶ μοῦ γράφει: «Σήμερα, τὴν ἑορτὴ τῶν Θεοφανείων, μᾶς ἔδωσε ὁ Θεὸς τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὸν λατρεύσωμε ἐδῶ σὲ ἕνα ἐξωκκλῆσι. Ἤθελα νὰ σᾶς εἶχα ἀπὸ ἕνα μέρος νὰ βλέπατε τὴ συγκίνησι ὅλων μας. Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ εἰς τὴν ζωήν μας, ποὺ εὑρέθημεν κατὰ τὰς μεγάλας αὐτὰς ἡμέρας ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας. Παρηκολουθήσαμεν ὅλοι μὲ ἀληθῶς θρησκευτικὴν εὐλάβειαν τοὺς ἱεροὺς ὕμνους καὶ ὅλην τὴν ἱερὰν ἀκολουθίαν. Ἔγινε ὁ ἁγιασμὸς καὶ ἐρρίψαμε τὸν Σταυρὸν εἰς ἕνα ποτάμι! Εἶδα πολλοὺς συναδέλφους μου καὶ ἀξιωματικοὺς νὰ δακρύζουν ἀπὸ τὴν συγκίνησιν. Ἦτο πραγματικῶς μυσταγωγία. Αἱ ψυχαί μας ἐκείνην τὴν ὥραν ἦσαν δοσμέναι εἰς τὸν Θεόν».

Μ' αὐτὴ τὴν εὐσέβεια μάχονται τ' ἀδέλφια μας ἐκεῖ στὸ μέτωπο. Γι' αὐτὸ καὶ νικοῦν.

Α. Ι. ΓΚΙΑΛΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΣΠΙΤΙ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ὁ στρατὸς ἐβάδιζε τότε, στὰ 12 - 13, νηστικὸς καὶ μουσκεμένος πρὸς τὴν Κορυτσά.

Ἡ ἐπιμελητεία ἦταν ἡμέρες μακριὰ καὶ κατὰ συνέπειαν ἐντελῶς περιττὴ γιὰ τὸ προελαῦνον στράτευμα καὶ ἔτσι οἱ στρατιῶται ἔτρωγαν κραμβολάχανα, καλαμπόκια ἀπὸ τὶς καλαμποκιὲς καί...ἐχθρούς.

Νὰ τὰ εἶχεν ἡ Στάρα - μπάμπω κρυμμένα στὰ φουστάνια της;

Οἱ χωρικοὶ μαντάλωναν τὰ σπίτια τους καὶ δὲν μᾶς ἔδιδαν οὔτε ἕνα κόμπο νερό.

Ὑπὸ τὰς ἐνθουσιώδεις αὐτὰς περιστάσεις, φθάσαμε στὸ χωριὸ Τσοπανίστα καὶ εἰς τὸ πιὸ κάτω, ἀπ' αὐτό, εὑρισκόμενον χωριουδάκι, τὸ Ὀρμάνι. Οἱ Συνταγματάρχαι καὶ οἱ Μέραρχοι ἐγκατασταθῆκαν στὸ Τσοπάνιστα κι' ἡμεῖς οἱ... δεκανεῖς εἰς τὸ Ὀρμάνι.

Ὡς κατάλυμα μᾶς ἐδόθη τὸ σπίτι μιᾶς μπάμπως, ἡ ὁποία εἶχε δύο κορίτσια, ἐξ ὧν τὸ ἕνα ἦταν παραλυτικό. Τὸ γερὸ κορίτσι τὸ ἔκρυψεν ἡ γρηὰ μέσα στὰ πελώρια ἐκεῖνα ἀπὸ λυγόβεργες ἢ κλάδους νεροϊτιῶν κοφίνια, εἰς τὰ ὁποῖα ἐναποθηκεύουνε οἱ χωρικοὶ τὶς «ρόκες», ὅπως λένε τὰ κοτσάνια τῶν καλαμποκιῶν ἐκεῖ.

Τὸ παραλυτικὸ τὸ ἔβαλε κάτω ἀπὸ τὴν σκάλα, ὅπου ἔσκουζε νύχτα καὶ μέρα ἀπελπιστικά:

—Ὤχ, λελὲ-μάϊκα! Ὤχ, λελὲ - μάϊκα!...

Παρ' ὅλα ὅμως τὰ λαλήματα αὐτὰ καὶ τὶς ἀλεκτροφωνὲς οὔτε φτερὸ πουλιοῦ δὲν φαινόταν πουθενά.

— Τί διάβολο συμβαίνει; ἀναρωτιώμαστε.

— Βρέ, μήπως λαλάει... ἡ γρηά;

Ἡ «μάϊκα», ἡ μάνα της δηλαδή, εἶχεν ἀμπαρωθῆ μέσα στὴν κάμαρά της, καὶ δὲν μᾶς ἔδινε, ὄχι μοναχὰ τροφὴ ἐπὶ πληρωμῇ, μὰ οὔτε καὶ σταλαγματιὰ νερὸ νὰ πιοῦμε. Καὶ ἐνῷ μᾶς ὡρκιζότανε ὅτι τίποτε τὸ φαγώσιμο δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὸ σπίτι, ἐν τούτοις ὅμως πάντα ἕνα τσουκάλι μὲ φασόλια ἔβραζε, γιῶμα - βράδυ, στὴ φωτιὰ καὶ κάθε πρωΐ ὁ ὑποδεκανεὺς Σταυρόπουλος ἄκουγε λαλήματα κοκκόρων εἰς τὸ σπίτι.

Κάναμε ἔρευνα παντοῦ, προσφέραμε χρήματα στὴν μπάμπω, μὰ τίποτα δὲν κατωρθώσαμε!

Ἔτσι τὸ μυστήριο ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ μυστήριο γιὰ πάντα. Ἐπὶ πλέον ἀκούγαμε τὴν νύχτα κάτι παράξενους λυγμοὺς ἀνθρωπίνους στὴν αὐλή.

— Σίγουρα κακκαρίζει ἡ γρηά!... ἔλεγεν ὁ λοχίας.

* * *

Μιὰ μέρα ὅμως ὁ στρατιώτης Κων. Παπαχρήστου ποὺ γύριζεν ὅλη τὴ νύχτα καὶ ἔψαχνε ἐδῶ κι' ἐκεῖ, πεθαμένος ἀπὸ τὴν πεῖνα, ἀνεκάλυψε καὶ διελεύκανε ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ τοῦ σπιτιοῦ μυστήρια.

Ἡ γρηὰ - μπάμπω κάθε βράδυ ἐκοιμώτανε σ' ἕνα τεράστιο σεντοῦκι, τοῦ ὁποίου τὸ σκέπασμα ἦταν κινητό. Τὸ σεντοῦκι αὐτὸ τὸ εἶχε γεμᾶτο μὲ φασόλια, ποὺ τὸ φύλαγε σὰν Δράκοντας τὸν θησαυρό.

Ἔγινε ἀμέσως συμβούλιο ἀναμεταξύ μας, καὶ τὸ ζεῦγος Σταυροπούλου — Παπαχρήστου ἀνέλαβε νὰ βάλῃ στὸ χέρι τὰ φασόλια. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι τὴν ἄλλη τὴν ἡμέρα μᾶς παρουσιάσανε μιὰ πιατέλλα μὲ φασόλια, τὰ ὁποῖα δὲν εἴχανε μὲν διόλου λάδι, εἴχανε ὅμως κόκκινο πιπέρι ἄφθονο.

Τὴν μεθεπομένη τὴν ἡμέρα μᾶς ἐφέρανε καὶ πάλι φασουλάδα ἀφθονώτερη κατὰ πολὺ τὴν φορὰν αὐτήν. Τὸ ἴδιο κατὰ ἀνιοῦσαν δύναμιν ἔγινε καὶ τὴν τρίτην τὴν ἡμέρα.

Ἦταν μάλιστα τόσον ἄφθονη ἡ φασουλάδα τὴν ἡμέραν αὐτή, ὥστε μοιράσαμεν ἀρκετὴ καὶ στὰ ἄλλα καταλύματα.

Ἐπειδὴ δὲ ὅλα τὰ θαύματα διαρκοῦνε τρεῖς ἡμέρας, ἡμεῖς τὴν τετάρτην ἐμάθαμε ὅλο τὸ μυστικὸ τῆς φασουλαδοπλημμύρας.

Κάθε βράδυ, μόλις κοιμῶταν ἡ γρηά, πεσμένη βαριὰ ἀπὸ τὴν κούρασι καὶ τὴν στενοχώρια τῆς ἡμέρας, ὁ Παπαχρήστου, ὁ Σταυρόπουλος καὶ ἄλλοι τρεῖς στρατιῶτες, ἔμπαιναν κρυφὰ στὴ καμαρά της, ἔπιαναν σιγὰ καὶ προσεκτικὰ τὸ σκέπασμα τῆς ἀπέραντης κασέλλας ποὺ ἦτανε ἐντελῶς ξεχωριστὸ ἀπὸ τὸ κιβώτιο, τὸ ἀνασηκώνανε μαζὶ μὲ τὴν γρηὰ καὶ κλεφτολογάγαν τὰ φασόλια της.

Στὴν ἀρχὴ ἀπὸ τὸν φόβο μὴν ξυπνήσῃ ἡ γρηά, ἄρπαχναν λίγα φασόλια κι' ἔφευγαν. Τὴν ἄλλη τὴν ἡμέρα πῆραν περισσότερα καὶ τὴν τρίτη γέμισαν ἑπτὰ πηλήκια, ποὔφταναν γιὰ νὰ χορτάσουν δυὸ διμοιρίες.

Κι' ἡ γρηὰ κοιμῶταν ἥσυχη, ἐπάνω εἰς τὸν θησαυρόν της, χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ τὴν κλεψιά!...

* * *

Ἡ ἐπιχείρησις αὐτὴ ἐξακολούθησεν ὅσο ἔμεινεν ὁ στρατὸς εἰς τὴν Τσοπάνιστα.

Ἂν ἀνεκαλύφθη ὅμως ὁ θησαυρὸς τῶν φασουλιῶν, ἡ ὄρνιθες καὶ οἱ πετεινοὶ ἔμειναν μυστήριο. Μάταια ψάχναμε νὰ τοὺς βροῦμε ποῦ ἦσανε κρυμμένοι. Ἐπίσης τίποτε δὲν μάθαμε καὶ γιὰ τοὺς κοπετοὺς καὶ τοὺς βόγγους, ποὺ ἠκούοντο τὸ βράδυ στὴν στοιχειωμένη τὴν αὐλή. Νὰ ἦταν ἡ κοπέλλα ποὺ ἦτανε κλεισμένη εἰς τὴν κοφίνα τῶν καλαμποκιῶν καὶ κρύωνε;

Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ μᾶς εἶχε πεισματώσει ἦτανε ἡ κόττες. Ἔγινε ζήτημα ἐθνικῆς φιλοτιμίας.

— Ποῦ τὶς ἔχει;

Ἐκάλεσε λοιπὸν εἰδικοὺς ὀρνιθολόγους στρατιῶτες, χωροφύλακες καὶ ἐνωμοτάρχας τῆς στρατονομίας.

Μὰ κανένας δὲν κατώρθωσε νὰ βρῇ τὰ ἐξωτικὰ αὐτὰ πουλιὰ ποὺ ἡ φωνές τους καὶ τὰ κακκαρίσματά τους ἠκούοντο καθαρὰ καὶ ξάστερα, τὰ σώματά τους ὅμως ἤτανε ἀόρατα, ἀνύπαρκτα, σκιαὶ καὶ φαντάσματα ὀρνίθων!...

Μερικοὶ ἔλεγαν καὶ ἐπέμεναν πὼς τὰ πουλερικὰ τὰ εἶχε τρυπωμένα ἡ γρηὰ κάτω ἀπὸ τὸ τζάκι, στὴν κρύπτη ποὺ ἔχουν πολλὰ σπίτια εἰς τὰ Μακεδονικὰ χωριά, ὅπου κρύβανε καμμιὰ φορὰ τοὺς ἀντάρτες μας.

Ἄλλοι πάλι ἐπιμένανε ὅτι τὰ εἶχε τρυπώσει ἡ γρηὰ ἀπάνω στὸ ταβάνι καὶ ἄλλοι ὅτι τὰ εἶχε κρεμάσει στά... φουστάνια της!

Ὁ στρατιώτης ἐπῆγε ἀκροποδητὶ κι' ὀσμιζόμενος!...

Γεμᾶτοι ἀπὸ τὸ παράξενο αὐτὸ μυστήριο, σὲ λίγες ἡμέρες φύγαμε καὶ ἔτσι ἡ ὄρνιθες καὶ οἱ πετεινοὶ τῆς Στάρα — μπάμπως ἀπὸ τὸ Ὀρμάνι ἔμειναν καὶ θὰ μείνουν ἀδιαφώτιστο μυστήριο διὰ τήν... ἱστορίαν.

Σταμ. Σταμ.

Ὁ Βασιλεὺς ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β΄ Στὴ Βόρειο ΗΠΕΙΡΟ

Τώρα ποὺ ὁ στρατός μας νικηφόρος φέρνει πάντα πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὶς γραμμὲς τοῦ μετώπου μας πέρα ἀπὸ τὴν Β. Ἤπειρο, στὰ Ἀλβανικὰ βουνά, εἶναι ἐπίκαιρες κάποιες παλιὲς ἀναμνήσεις ἀπὸ μιὰ πανηγυρικὴ ἐπίσκεψι τοῦ Βασιλέως μας Γεωργίου Β΄ στὴν Βόρειον Ἤπειρο. Ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε 28 χρόνια... Ἡ Βόρειος Ἤπειρος ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῆς Καρυτσᾶς ὥς τὴν Χειμάρρα εἶχεν ἀπελευθερωθῆ καὶ τότε, ὅπως καὶ τώρα, ἀπὸ τὸν στρατόν μας. Καὶ ὁ τότε Διάδοχος τοῦ θρόνου καὶ σήμερα Βασιλεύς μας Γεώργιος Β΄ ἔσπευσε νὰ ἐπισκεφθῆ τοὺς τόπους ἐκείνους. Αὐτὸ ἔγινε τὴν ἀρχὴ τοῦ Μαΐου τοῦ 1913.

Ἦταν ἡμέρες δόξης καὶ θριάμβου κι' ἐκεῖνες. Ὁ στρατός μας εἶχε νικήσει στὸν πρῶτο Βαλκανικὸ πόλεμο κι' εἶχε στήσει τὴν Ἑλληνικὴν σημαία σ' ὅλη τὴ Μακεδονία ὥς τὸ Μοναστῆρι καὶ τὴν Κορυτσὰ καὶ σ' ὅλη τὴν Ἤπειρο ὥς τὴ Χειμάρρα καὶ τὰ στενὰ τῆς Κλεισούρας. Καί, μετὰ τὴ νίκη, ἐγίνετο ἡ διάσκεψι τῆς εἰρήνης στὸ Λονδῖνο. Οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἑλλάδος ἔφυγαν γιὰ τὴν ἀγγλικὴ πρωτεύουσα.

* * *

Μέσα στὶς χαρὲς τῆς νίκης τὴν Δευτέρα 29 Ἀπριλίου 1913, τὶς 3 μ. μ., ὁ τότε Διάδοχος Γεώργιος ἔφυγε μὲ τὸν σιδηρόδρομο γιὰ τὴν Χαλκίδα. Ἐκεῖ μπῆκε στὸ πλοῖο τοῦ στόλου μας «Σφακτηρία» κι' ἔφυγε γιὰ τὴν Θεσσαλονίκη. Τὸ ταξίδι ἦταν πολὺ δύσκολο ἀπὸ τὴν ξηρά, γιατὶ δὲν εἶχε γίνει ἀκόμα ἡ ἕνωσι τοῦ σιδηροδρόμου ἀπὸ τὴ Λάρισα ὥς τὸ Πλατύ. Ἔτσι τὴν πρωτομαγιὰ ὁ Διάδοχος ἔγινε δεκτὸς στὴ Θεσσαλονίκη μὲ ἐκδηλώσεις ἐνθουσιασμοῦ. Τὸν Γεώργιον συνώδευαν ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου Φραγκούδης καὶ οἱ ὑπολοχαγοὶ Ραγκαβῆς καὶ Στάϊκος. Πρέπει ἐδῶ νὰ σημειώσουμε πὼς ὁ σημερινὸς Βασιλεύς μας εἶχε τότε στὸν στρατὸ τὸν βαθμὸ τοῦ Λοχαγοῦ τοῦ πεζικοῦ.

Ἀφοῦ ἔγιναν ἑορτὲς στὴ Θεσσαλονίκη πρὸς τιμὴν Του, ὁ Διάδοχος ἔφυγε μὲ τὸν σιδηρόδρομο στὸ Σόροβιτς κι' ἀπὸ κεῖ στὴ Φλώρινα καὶ στὸ Μοναστῆρι. Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἦταν ἀκόμα ἑλληνικὸς στρατὸς καὶ πολλοὶ Ἕλληνες στὴν πόλι αὐτή, ποὺ κατόπιν ἀπεφασίσθη νὰ μείνη στὴν Σερβία. Τὶς 3 Μαΐου ἔγινεν ἐνθουσιώδης ὑποδοχὴ τοῦ Γεωργίου στὸ Μοναστῆρι. Καὶ τοῦ ἔκαμαν πολλὲς φιλοφρονήσεις οἱ κάτοικοι ἄσχετα μὲ τὴν ἐθνικότητα καὶ τὴν θρησκεία τους. Ἕλληνες, Σέρβοι, Τοῦρκοι, Ἀλβανοὶ καὶ Βούλγαροι τὸν ἐχαιρέτησαν καὶ τὸν ἐξητωκραύγασαν. Χριστιανοὶ καὶ Μουσουλμᾶνοι, ὀρθόδοξοι καὶ σχισματικοί...

Ἀπὸ τὸ Μοναστῆρι ὁ Διάδοχος Γεώργιος ἄρχισε τὴν περιοδεία του στὴ Βόρειο Ἤπειρο. Μιὰ περιοδεία ποὺ γίνηκε ὁλόκληρη μέσα σὲ φρενίτιδα χαρᾶς κι' ἐνθουσιασμοῦ...

Πρῶτα ὁ Γεώργιος ἐπῆγε στὴν Κορυτσά. Ἐκεῖ οἱ κάτοικοι καὶ ὁ στρατός τοῦ εἶχαν ἑτοιμάσει θερμὴν ὑποδοχή. Οἱ πρόκριτοι, τὰ σωματεῖα καὶ αἱ ἀρχαὶ τὸν ὑπεδέχθησαν στὴν εἴσοδο τῆς πόλεως. Ὁ στρατὸς εἶχε παραταχθῆ στὸν δρόμο καὶ ἐμπρὸς στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ζητωκραυγὲς ἐνθουσιώδεις ἀντηχοῦσαν στὸ κάθε βῆμα του. Οἱ Ἕλληνες κάτοικοι τοῦ ἔκαμαν μύριες περιποιήσεις. Καὶ οἱ γυναῖκες τῆς Κορυτσᾶς ἐβγῆκαν κι' αὐτὲς στὴν ὑποδοχή. Ὅλοι ἐπίστευαν πὼς ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Διαδόχου ἦταν μιὰ ἐγγύησις γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς πόλεως. Καὶ ὅμως κατόπιν ἦλθαν μαῦροι καιροί... Εὐτύχημα εἶναι ποὺ ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς ξαναβρέθηκε ἐκεῖ καὶ ξανάδωσε τὴν Ἐλευθερία στὴν Κορυτσά.

Ἔπειτ' ἀπὸ τὴν Κορυτσά, ὁ Διάδοχος πῆγε στὴν Κόνιτσα καὶ ἀπὸ κεῖ στὸ Λιασκοβίκι καὶ στὴν Πρεμετή, ὅπου ἔφθασε τὴν 6 Μαΐου. Σ' ὅλ' αὐτὰ τὰ μέρη οἱ κάτοικοι ὑπεδέχθησαν μ' ἐνθουσιασμὸ τὸν Διάδοχο. Πιὸ πανηγυρικὴ ἦταν ἡ ὑποδοχὴ στὴν Πρεμετή, ὅπου ἦταν καὶ πολὺς στρατός μας.

Ἔτσι ἐπῆρε μὲ τὸ αὐτοκίνητό του ὁ Διάδοχος ὅλο τὸν μεγάλο δρόμο ἀπὸ Κορυτσὰ πρὸς τὴνΠρεμετὴκαὶἀπὸ κεῖ στὰ Ἰωάννινα. Στὴν Ἠπειρωτικὴ πρωτεύουσα ἔφθασε τὴν 7 Μαΐου. Ἐκεῖ πιὰ ἡ πόλις ἔγινεν ἀνάστατη! Ὁ λαός, αἱ ἀρχαί, ὁ κλῆρος, τὰ σωματεῖα μὲ τὶς σημαῖες τους τὸν ὑπεδέχθησαν. Ἐπευφημίες ἀντηχοῦσαν παντοῦ.

Κατόπιν ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴ ἔγιναν στὰ Ἰωάννινα πρὸς τιμὴν τοῦ Διαδόχου πολλὲς ἑορτές. Πρῶτα ἐτελέσθη δοξολογία καὶ κατόπιν διωργανώθησαν ἐπίσημα γεύματα, λαμπαδηφορίες τὰ βράδια, γιορτὲς μὲ φωτισμένες βάρκες στὴ λίμνη... Ὡραῖος καὶ ἀλησμόνητος ἦταν ὁ πανηγυρισμός, ποὺ διήρκεσε δυὸ ἡμέρες.

* * *

Ἀπὸ τὰ Ἰωάννινα ὁ Διάδοχος ἐξακολούθησε τὴν περιοδεία του στὴν Βόρειο Ἤπειρο. Ἐπῆγε στὸ Ἀργυρόκαστρο. Ἐκεῖ τοῦ ἔγινε νέα ὑποδοχή. Ἐνθουσιασμὸς ἀκράτητος, χαρά, δάκρυα... Τὸ Ἀργυρόκαστρο ὁλόκληρο εἶχε στολισθῆ μ' ἑλληνικὲς σημαῖες. Στοὺς κεντρικοὺς δρόμους, ἀπὸ ὅπου θὰ περνοῦσεν ὁ Διάδοχος Γεώργιος εἶχαν στρωθῆ ὅλα τὰ πιὸ ἀκριβὰ χαλιὰ τῶν νοικοκυραίων τοῦ Ἀργυροκάστρου. Τὰ σωματεῖα κι' οἱ συντεχνίες ἐβγῆκαν μὲ τὶς σημαῖες των καὶ ὁ κλῆρος μὲ τὰ λάβαρα τῶν ἐκκλησιῶν ἔσπευσε στὴν εἴσοδο τῆς πόλεως. Θερμοτάτη ἦταν ἡ ὑποδοχὴ καὶ θριαμβευτικὴ ἡ παρέλασις μέσα στὴν πόλι τοῦ Ἀργυροκάστρου. Αὐτὰ ἔγιναν τὴν 9ην Μαΐου τοῦ 1913. Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεύς μας θὰ ἐνθυμῆται μὲ συγκίνησι αὐτὴ τὴν ἡμέρα.

Ὁ Γεώργιος εἶδεν ὅλη τὴν πόλι τοῦ Ἀργυροκάστρου. Ἐγύρισε στοὺς δρόμους καὶ ἐπεσκέφθη τὰ ἀξιοθέατα. Ἀνέβη καὶ στὸ παλαιό του κάστρο. Ἐκεῖ πάνω μάλιστα ἐφωτογραφήθη ὄρθιος μὲ τὴν στολὴ τοῦ Λοχαγοῦ. Ὁ φακὸς τὸν ἀπηθανάτισε μὲ τὸ ἕνα πόδι του πατημένο ἐπάνω σ' ἕνα παλαιὸ κανόνι. Πίσω του, στὸ βάθος, διεκρίνετο νὰ κυλᾷ στὴν κοιλάδα ὁ ποταμὸς Δρῖνος. Καὶ πέρα ὑψώνετο ἀχνὰ τὰ βουνά, ἡ Νεμέρτσικα...

Ἀπὸ τὸ Ἀργυρόκαστρο ὁ Διάδοχος Γεώργιος ἔφυγε κι' ἐπῆγε στὸ Δέλβινο. Νέα ὑποδοχὴ καὶ νέοι ἐνθουσιασμοὶ ἐκεῖ.

Τέλος ὁ Διάδοχος ἔφθασε στὸ λιμάνι τῶν Ἁγίων Σαράντα. Στὴν θέσιν ἐκείνην τότε δὲν ὑπῆρχεν ὁ κατόπιν συνοικισμός. Ἦσαν μονάχα μερικὲς ἀποθῆκες κι' ἕνα μικρὸ νοσοκομεῖον. Λίγος στρατός μας καὶ κάποιο πολεμικὸ ἐφύλαγαν τὸ λιμάνι.

Ἐκεῖ ἐπρόσμενε καὶ ἡ «Σφακτηρία». Ἀφοῦ ἐπῆρε τὸν Διάδοχο στὴν Θεσσαλονίκη, ἔκαμε τὸ γῦρο τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος καὶ ἔφθασε στοὺς Ἁγίους Σαράντα γιὰ νὰ τὸν παραλάβη. Ὁ Διάδοχος μὲ τὴν ψυχή του χαρούμενη ἀπὸ τὶς ὡραῖες ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν Βόρειον Ἤπειρον ἐμπῆκε στὴν «Σφακτηρία» στὸ λιμάνι τῶν Ἁγίων Σαράντα.

* * *

Στοὺς πληθυσμοὺς τῆς Βορείου Ἠπείρου ἡ περιοδεία ἐκείνη τοῦ Γεωργίου Β΄ ἔμεινε βέβαια ἀλησμόνητη. Οἱ παλαιότεροι τὴν θυμοῦνται καὶ νοιώθουν συγκίνησι. Ἡ καρδιά τους κτυπᾷ στὴν ἀνάμνησί της... Μὰ ἔπειτα ἡ ὡραία ἀνάμνησις ἔμεινε πίσω ἀπὸ πέπλους σκοταδιοῦ καὶ δουλείας. Σήμερα ἡ ὡραία ἀνάμνησις ξαναζῆ περίλαμπρη. Τὰ μέρη ἐκεῖνα θυμοῦνται κάθε ἀνάμνησι σχετικὴν μὲ τὴν Ἐλευθερία, μὲ τὴν Ἐλευθερία ποὺ ξαναζῆ φωτεινὴ ἐκεῖ πάνω...

Φ. Γιοφύλλης

52. (Συνέχεια)

Ὅταν ἔφτασαν στὶς ὄχθες τοῦ μεγάλου ποταμοῦ Ἰνδοῦ, στὸ βασίλειο τοῦ φίλου του τοῦ Πώρου, σταμάτησαν. Τὰ βουνὰ ἦταν σκεπασμένα μὲ δάση πυκνά, ἡ χώρα πυκνὰ κατῳκημένη εἶχε ὅση ξυλεία τοῦ χρειάζονταν κι' ὅσους ἐργάτες ἤθελε.

Ὁ Ἀλέξανδρος φώναξε τὸ Στέφανο.

— Ὁ Νέαρχος, εἶπε, δὲν ἦρθε ἀκόμα. Ἔπρεπε νἆταν ἐδῶ. Τὸν ἔχω ἀνάγκη νὰ ἐπιστατήσῃ νὰ κατασκευάσουν ἕνα μεγάλο στόλο. Θὰ προστάξω νὰ κόψουν τὰ δάση, θὰ καλέσω χιλιάδες ἐργάτες. Μὰ ἔχω ἀνάγκη ἔπειτα τὸ Νέαρχο.

Πάρε πεντακόσιους καλοὺς καβαλλάρηδες καὶ τρέξε στὶς πόρτες τῶν Ἰνδιῶν, ἀπ' ὅπου μπήκαμε. Χωρὶς ἄλλο θὰ τὸν συναντήσῃς. Φέρε τον γρήγορα!

Κοίταξε τὸ Στέφανο καὶ χαμογέλασε πονηρά. Σὰ νἄθελε κάτι ἄλλο νὰ προσθέσῃ, μὰ κρατήθηκε.

— Στὸ καλό! τοῦ εἶπε τέλος. Μιὰ μεγάλη χαρὰ σὲ περιμένει!

Ὁ Στέφανος λαχτάριζε νὰ μάθῃ τί δηλοῦσαν τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Ἀλέξανδρου. Δὲν τόλμησε ὅμως νὰ ρωτήσῃ. Χαιρέτησε κι' ἔτρεξε νὰ ἐκτελέσῃ τὴ βασιλικὴ διαταγή. Διάλεξε πεντακόσιους καβαλλάρηδες καὶ τὴν ἄλλη μέρα ξημερώματα κίνησε.

Ὁ Ἀλέξανδρος τὸν κοίταξε νὰ φεύγῃ καὶ χαμογελοῦσε.

«Νἄξερε, ψιθύρισε, τί χαρὰ τὸν περιμένει δὲ θἄτρεχε· θὰ πετοῦσε σὰν πουλί!»

Ἔκοβαν τὰ δάση οἱ στρατιῶτες μὲ μεγάλη προθυμία.

— Θὰ γυρίσουμε μὲ τὰ καράβια, ἔλεγαν, δὲ θὰ κουρασθοῦμε πιὰ μέσα στὶς λάσπες, στὰ βουνὰ καὶ στὶς ἀπέραντες πεδιάδες. Θὰ γυρίσουμε ἀπὸ τὴ θάλασσα στὴν πατρίδα!

Ἔκοβαν αὐτοὶ τὰ δάση, κατέβαζαν οἱ Ἰνδοὶ ἐργάτες τὰ ξύλα στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ κι' ὁ Στέφανος ἔτρεχε δυτικὰ κατὰ τὶς πόρτες τῶν Ἰνδιῶν νὰ συναντήσῃ τὸ Νέαρχο. Δὲν ἤξερε κι' ὁ ἴδιος γιατὶ ἡ καρδιά του χτυποῦσε τόσο χαρούμενα. Γιατὶ ἦταν ἄραγε γιὰ πρώτη φορὰ μονάχος ἀρχηγὸς κι' εἶχε ὅλη τὴν εὐθύνη; Ἢ γιατὶ θἄβλεπε τὸν πατέρα τῆς Ἄλκας καὶ θὰ μάθαινε τί γίνεται ἡ μικρή του γειτονοπούλα; Ἢ μήπως...

Μὰ ὁ Στέφανος τὸ τελευταῖο αὐτὸ μήτε ἤθελε κἂν νὰ τὸ σκεφθῇ.

«Ἀδύνατον! Ἀδύνατον! ἔλεγε. Τόση μεγάλη χαρὰ δὲν τὴν περιμένω!»

Ἕνα μεσημέρι, μόλις εἶχαν περάσει τὸ βαθὺ φαράγγι ποὺ ἕνωνε τὶς Ἰνδίες μὲ τὸ περσικὸ βασίλειο, πέρα στὸν ὁρίζοντα φάνηκε μιὰ συνοδεία καβαλλάρηδες. Ἔτρεχαν γρήγορα κι' ἡ σκόνη τοῦ δρόμου σηκώνουνταν καὶ τοὺς σκέπαζε σὰν σύννεφο.

— Νά τους! Νά τους! φώναξαν οἱ σύντροφοι τοῦ Στέφανου.

Σπηρούνισαν τ' ἄλογά τους, ἄρχισαν κι' αὐτοὶ νὰ τρέχουν. Σὲ μισὴ ὥρα οἱ δυὸ συνοδεῖες ἀπεῖχαν πιὰ λίγες ἑκατοντάδες μέτρα.

— Εἶναι Ἕλληνες! φώναζαν οἱ σύντροφοι τοῦ Στέφανου. Εἶναι Ἕλληνες! Κοιτάχτε πῶς γυαλίζουν οἱ θώρακές τους κι' οἱ ἀσπίδες!

Ὁ Στέφανος προχώρησε πρῶτος. Σὲ λίγα λεφτὰ ἔφτασε τὴ μικρὴ συνοδεία. Ἕνας ἄλλος εἶχε κι' αὐτὸς ἀποσπαστῇ καὶ προχωροῦσε πρῶτος. Μόλις ἀντικρύστηκαν δυὸ χαρούμενες φωνὲς ἀκούστηκαν:

— Καπετὰν Νέαρχε!

— Στέφανε!

Οἱ δυὸ ἄντρες ζύγωσαν, ἔδωσαν τὰ χέρια τους.

— Ὁ βασιλιᾶς Ἀλέξανδρος, εἶπε ὁ Στέφανος, μ' ἔστειλε νὰ σὲ πάρω. Εἶναι ἀνάγκη νἄρθῃς ἀμέσως!

— Καὶ δὲ σοῦ εἶπε τίποτα ἄλλο; ρώτησε ὁ Νέαρχος χαμογελώντας.

— Ὄχι, τίποτα ἄλλο!

Στράφηκε τότε ὁ Νέαρχος πίσω πρὸς τὴ συνοδεία του:

— Ἄλκα! φώναξε.

Μιὰ κοπέλλα, καβάλλα σὲ ἄσπρο ἄλογο, ξεχώρισε ἀπὸ τοὺς ἐπίλοιπους καβαλλάρηδες. Πρόβαλε. Σήκωσε τὸ μαστίγι, τὸ ἄλογο χλιμίντρισε κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ. Τὴν εἶδε ὁ Στέφανος κι' ἡ καρδιά του πήδηξε.

Μιὰ κοπέλλα φάνηκε καβάλλα σὲ ἄσπρο ἄλογο.

«Αὐτὴ εἶναι ἡ χαρά! μουρμούρισε. Αὐτὴ εἶναι ἡ χαρὰ ποὺ μοῦ ὑποσχέθηκε ὁ Ἀλέξανδρος!»

Ἡ κοπέλλα εἶχε πιὰ πλησιάσει· σήκωσε τὸ χέρι της:

— Στέφανε, εἶπε κοκκινίζοντας, καλῶς σὲ βρῆκα!

Ὁ Στέφανος τῆς ἅπλωσε τὸ χέρι:

— Καλῶς ἦλθες, Ἄλκα! εἶπε κι' ἡ φωνή του ἔτρεμε ἀπὸ τὴ χαρά.

Κεφ. 69.

Βράδυ. Στὴ μεγάλη σκηνὴ τοῦ Ἀλέξανδρου. Πλούσιο τραπέζι εἶναι στρωμένο, ἀχνίζουν τὰ ψητὰ ἀρνιά, λάμπει μέσα στὰ βαθιὰ χάλκινα κροντήρια ἄφθονο τὸ κρασί.

Ὁ βασιλιᾶς κάθεται στὸν θρόνο του· τὸ πρόσωπό του λάμπει ἀπόψε χαρούμενο. Δεξιά του, στὴν πιὸ τιμητικὴ θέσι, ὁ καπετὰν Νέαρχος, ἀριστερὰ του ὁ γιατρὸς ὁ Φίλιππος. Ὅλοι οἱ στρατηγοὶ μὲ τὶς μεγάλες τους στολὲς κάθουνται γύρω· κι' ἀπέναντι στὸ βασιλιᾶ, στὴ μέση τοῦ τραπεζιοῦ, σὲ δυὸ θρόνους στολισμένους μὲ λουλούδια, κάθουνται οἱ ἀγαπημένοι μας φίλοι, ὁ Στέφανος κι' ἡ Ἄλκα. Τὰ μαλλιά της εἶναι στεφανωμένα μὲ δυὸ χρυσᾶ στεφάνια· τὸ ἕνα, στὸ κεφάλι τοῦ Στέφανου, παριστάνει χρυσὴ δάφνη, τὸ ἄλλο, στὸ κεφάλι τῆς Ἄλκας, χρυσὴ ἐλιὰ καρπισμένη.

Οἱ θυσίες τώρα νὰ εἶχαν τελειώσει· ἡ τελετὴ τοῦ γάμου εἶχε γίνει· ὁ ἴδιος ὁ βασιλιᾶς στεφάνωσε τοὺς δυὸ μας παλιοὺς φίλους· τοὺς εἶχε χαρίσει πλούσια δῶρα καὶ τώρα ὅλοι οἱ καλεσμένοι κάθουνται, ὅλο χαρά, στὸ συμπόσιο τοῦ γάμου.

Ὁ Ἀλέξανδρος σηκώνεται, ὑψώνει τὸ ποτήρι του, στηλώνει τὸ μάτι του στοὺς δυὸ εὐτυχισμένους νεόνυμφους:

— Εὐτυχισμένοι, εἶπε, νὰ ζήσετε καὶ νὰ ριζώσετε στὴ γῆ. Νὰ κάμετε παιδιὰ κι' ἐγγόνια νὰ δοξάσουν κι' αὐτὰ τὴν Ἑλλάδα!

Στράφηκε πρὸς τὸ Στέφανο:

— Στέφανε, εἶπε, τρεῖς φορὲς ὡς τώρα μοῦ ἔσωσες τὴ ζωὴ καὶ καμμιὰν ἀμοιβὴ δὲν δέχτηκες. Ἦσουν περήφανος κι' ἔλεγες: «Δὲ θέλω ἀμοιβή· κάνω τὸ χρέος μου». Ἐγὼ ὅμως ἤξερα — ὁ βασιλιᾶς ὅλα τὰ ξέρει — ποιὰ θἆταν ἡ μεγάλη ἀμοιβή, ποὺ δὲ θὰ μποροῦσες, Στέφανε, νὰ τὴν ἀρνηθῇς. Κι' ἔγραψα στὸν ἀγαπημένο μου καπετὰν Νέαρχο νὰ φέρῃ τὴν κόρη του, τὴν Ἄλκα. Καὶ τώρα πίνω στὴν ὑγεία σας, νὰ ζήσετε, νὰ γεράσετε, καλόκαρδοι κι' εὐτυχισμένοι!

Στράφηκε στοὺς στρατηγούς του. Σήκωσε τὴ φωνή του:

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΑΓΡΟΤΟΥ

Τὸν ἔνοιωθαν ὅλοι πατέρα, προστάτη. Περισσότερο ὅμως οἱ ἄνθρωποι ποὺ καλλιεργοῦν τὴν γῆ.

— Νὰ φυτεύετε δένδρα.

Ὅπου καὶ ἂν ἐπήγαινεν ἐκήρυσσε τὴν ἀγάπη πρὸς τὰ δένδρα.

— Γιατὶ δὲν φυτεύετε δένδρα; ἔλεγε στοὺς Θεσσαλούς. Σᾶς τρώει ὁ ἥλιος καὶ δὲν ἔχετε ἕνα φροῦτο.

Ὁ κάμπος τῆς Θεσσαλίας εἶναι γυμνός. Ἐλάχιστα ἔχει δένδρα. Ὁ Ἰ. Μεταξᾶς ἐκήρυξε τὴν δενδροφύτευσι τῆς Θεσσαλίας. Εἰς τὰς περιοδείας του εἰς τὴν Θεσσαλίαν ἐπέμενε κυρίως εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα.

— Φυτεύετε δένδρα.

Καὶ ὅπου ὑπῆρχαν ἄγρια ὀπωροφόρα δένδρα ἔκανεν ἄλλο κήρυγμα.

— Νὰ μπολιάζετε.

Αὐτὸ τὸ κήρυγμα τὸ ἔκανε κυρίως εἰς τὴν Ἤπειρο. Ἡ Ἤπειρος εἶναι ὁ πλουσιώτερος τόπος τῆς Ἑλλάδος εἰς ἄγρια καρποφόρα δένδρα. Κατὰ τὴν περιοδείαν του ἐκεῖ, ὁ ἀλησμόνητος ἐθνάρχης ἐκήρυξε τὴν ἐξημέρωσιν τῶν δένδρων. Τὸ ἴδιο καὶ εἰς τὴν Πελοπόννησον ποὺ εἶναι καὶ αὐτὴ γεμάτη ἀπὸ ἄγρια καρποφόρα δένδρα.

Ἀλλὰ ποιὸ γεωργικὸ εὐαγγέλιο δὲν ἐκήρυξε;

Ἔλεγε τακτικὰ εἰς τὰς περιοδείας του, καθὼς τὸν ἐκύκλωναν οἱ γεωργοί.

— Εἶμαι παιδὶ ἀγρότου. Ὁ πατέρας μου καλλιεργοῦσε τὴν γῆ.

Τὴν ἔνοιωθε τὴν γῆ ὡς τροφὸν τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Θὰ ἐδημιουργεῖτο μία ἰσχυρὰ Ἑλλὰς διὰ τῆς προσηλώσεως εἰς τὴν γῆν.

— Καλλιεργῆτε, φυτεύετε, σπέρνετε...

Συνεχῶς ἐδίδασκε τὴν στροφὴν πρὸς τὴν γῆν. Οἱ γεωργοὶ ἔγιναν οἱ ἄριστοι φίλοι του. Τοὺς εἶχε περιβάλει μὲ ἀπέραντον ἀγάπη. Αἱ ἑορταὶ ποὺ ἐγίνοντο εἰς τὸ Στάδιον τὴν ἐπέτειον τῆς 4ης Αὐγούστου εἶχαν πρὸ πάντων ἀγροτικὴν μορφή. Πόσο δὲ καλὸ ἦτο ἐκεῖνο ποὺ ἔκανε νὰ ἐλαττώσῃ τὰ χρέη τῶν ἀγροτῶν. Εἶχαν πνιγῆ εἰς τὰ χρέη οἱ ἀγρόται. Ἐπλήρωναν βαρύτατο τόκο καὶ ἔμεναν πάντα χρεωμένοι. Γιατὶ οἱ τόκοι ἐφορτώνοντο εἰς τοὺς ἄλλους τόκους. Αἱ ἑκατὸ δραχμαὶ τοῦ χρέους ἐγίνοντο διακόσιαι, πεντακόσιαι, χίλιαι. Ἔχαναν οἱ γεωργοὶ τὰ χωράφια των ἢ ἐπωλοῦσαν τὰ ζῶα των καὶ πάλι ἔμεναν μὲ χρέος. Τὰ χρέη αὐτὰ ποὺ ἔπνιγαν τὸν γεωργὸ τὰ περιώρισε εἰς τὸ ἐλάχιστο. Καὶ ἐμίκρυνε καὶ τὸν τόκον, καὶ ἐκανονίσθη νὰ πληρωθοῦν τὰ χρέη εἰς μικρὰς ἐτησίας δόσεις. Ἀνεκουφίσθησαν οἱ γεωργοί μας. Ἀνέπνευσε ὁ ἀγρότης.

Καὶ τὰ γεωργικὰ προϊόντα ποὺ ἐπωλοῦντο γιὰ ἕνα τίποτα ἐπῆραν τιμὴ καλλίτερη, τὸ σιτάρι, ἡ σταφίδα, ὁ καπνός, τὸ λάδι, τὸ βαμβάκι, τὰ σῦκα. Ἔπιασαν χρήματα οἱ γεωργοί. Δὲν τοὺς ἔμενε μόνον ὁ κόπος καὶ ὁ ἱδρῶτας. Τὸ κράτος ἐφάνη προστάτης τῶν γεωργῶν σὲ ὅλα. Ἀκόμη καὶ εἰς τὴν μείωσιν τῶν γεωργικῶν φόρων. Καὶ οἱ συνεργάται τοῦ Προέδρου ποτισμένοι μὲ τὴν ἴδια φιλαγροτικὴ πνοὴ ἐκίνησαν πρὸς τὰ χωράφια. Ἄλλοτε πολλοὶ γεωπόνοι εὑρίσκοντο κυρίως εἰς τὰ γραφεῖα καὶ κατ' ἐξαίρεσιν εἰς τὰ χωράφια. Τώρα ἄλλαξαν τὰ πράγματα. Οἱ γεωπόνοι ὅλοι φαίνονται εἰς τὰ χωράφια φίλοι καὶ σύμβουλοι πρακτικοὶ τοῦ γεωργοῦ. Ἡ Ἑλλὰς ἔχει πολλὰ μέρη ἑλώδη. Ἐκτάσεις ἑκατομμυρίων στρεμμάτων ἄχρηστοι καὶ ἐπιβλαβεῖς. Ἐκήρυξε τὸ μεγάλο πρόγραμμα τῆς ἀποστραγγίσεως τῶν ἑλῶν. Καὶ ἑκατοντάδες χιλιάδων στρέμματα καλλιεργοῦνται τώρα ποὺ ἦσαν πρὶν ἕλη γεμᾶτα ἀρρώστεια. Καὶ τὰ ποτάμια ὅσα κάνουν καταστροφὲς εἶχε βάλει πρόγραμμα νὰ τὰ δαμάσῃ. Νὰ ρυθμισθῇ ἡ κοίτη των καὶ νὰ μὴ ξεχειλίζῃ ἢ νὰ τραβᾶ ἀδέσμευτη μέσα ἀπὸ τὰ καλλιεργημένα χωράφια.

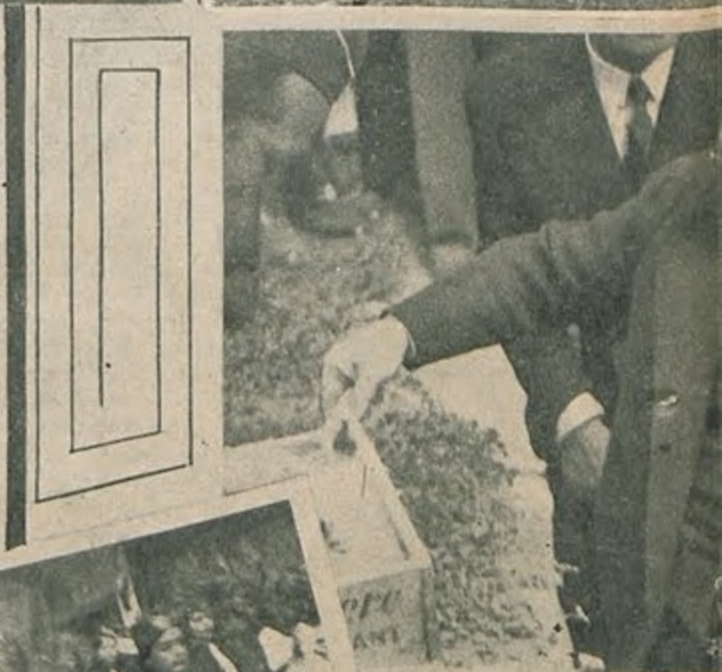
Καὶ οἱ ζημίες ποὺ γίνονταν ἀπὸ τὰ ζῶα περιωρίσθηκαν. Ὠργανώθη μὲ σύστημα ἡ ἀγροτικὴ ἀσφάλεια. Μπορεῖ κανεὶς νὰ ὁρίζῃ ἐκεῖνο ποὺ ἐφύτευσε. Ὅ,τι καλλιεργεῖ ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ καταστρέφεται ἀπὸ τὰ ζῶα. Νὰ εἶναι ὁ κύριος τοῦ κτήματος καὶ τοῦ φυτοῦ καὶ τοῦ δένδρου, ἥσυχος ἀπὸ τὶς ζημιές. Καὶ ὄχι μόνον ἀπὸ τὰ ζῶα ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ κακὰ ἔντομα ποὺ κάνουν δισεκατομμυρίων ζημίας ἔπρεπε νὰ ἀπαλλαχθῇ ἡ γεωργία. Ἡ ἐλαιοπαραγωγή, ἡ παραγωγὴ τῶν φρούτων, τοῦ καπνοῦ, τοῦ βαμβακιοῦ, τῶν σιτηρῶν ἐπροστατεύθη πολύ. Ἐκτυπήθησαν τὰ κακὰ ἔντομα. Οἱ ζημιὲς ποὺ προξενοῦν ὠλιγώστευσαν. Τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος ἔγινε γεωργικώτερο. Οἱ γεωργοὶ ᾐσθάνθησαν ἰσχυρότερο τὸν ἑαυτό των. Καὶ τὰ παιδιὰ τῶν ἀγροτῶν, ποὺ πρῶτα-πρῶτα ἀπετέλεσαν τὰς φάλαγγας τῆς Νεολαίας ἔνοιωσαν ἐξαιρετικὰ τὴν πνοὴ τῆς ἀγάπης ποὺ ἀπέρρεεν ἀπὸ τὸν Κυβερνήτην. Ἀντὶ νὰ τρέχουν ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἄσκοπα ἢ ἐπιζήμια, ἐρρίχθησαν εἰς τὴν γῆν. Ἐφύτευσαν, ἐκαλλιέργησαν, ἔβγαλαν τὰ κακὰ χόρτα ποὺ λέγονται ζιζάνια. Τὰ παιδιὰ εἰς τὰς φάλαγγας τῆς ἀγροτικῆς Νεολαίας ἠσχολήθησαν κυρίως μὲ ἀγροτικὲς δουλειές. Ἀλλὰ καὶ οἱ μεγάλοι ἐκαλλιτέρευσαν ψυχικῶς. Γιατὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ποὺ δικαίως ὠνομάσθη πρῶτος ἀγρότης καὶ πατέρας τῆς ἀγροτιᾶς ἐπρόσεξε καὶ τὸ ζήτημα τῆς ἀπασχολήσεως τῶν μεγάλων τὴν ὥρα ποὺ δὲν ἔχουν δουλειά. Ἐκτύπησε πολὺ τὰ χαρτοπαίγνια. Ἀρρώστεια ἡ χαρτοπαιξία πολὺ κακή. Χιλιάδες ἀγρότες κατεστρέφοντο ἀπὸ τὴν χαρτοπαιξίαν. Ἔχαναν καὶ τὰ κτήματά των. Ἑκατοντάδες χιλιάδων ἄφηναν τὶς δουλειές των καὶ ἔπαιζαν. Τὸ χαρτοπαίγνιον ἦτανε τὸ σαράκι τοῦ χωριοῦ. Τώρα περιωρίστηκε. Ὁ ἐθνικὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ὁ πατέρας τοῦ τόπου, ἐπρόσεξε πολὺ καὶ αὐτά. Τὰ χωριὰ ἀπηλλάχθησαν ἀπὸ τὴν χαρτοπαιξίαν. Ὅπου ὅμως καὶ νὰ ρίψῃ κανεὶς τὸ μάτι θὰ ἰδῇ ἕναν ἀέρα ἀγροτικῆς ἀναγεννήσεως ποὺ ἔπνευσεν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Τὰ νέα παιδιὰ τῶν ἀγροτῶν ἀναπλάθονται πολὺ καλλίτερα ἀπὸ τοὺς γονεῖς των καὶ ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἀδέλφια των. Τὰ ἀναπλάθει ἡ πνοή του. Γιατὶ ὑπῆρξεν ὁ πατέρας ὅλων τῶν Ἑλλήνων. Ἀλλὰ περισσότερο ἀπὸ ὅλους ὁ πατέρας τῶν ἀγροτῶν καὶ ὁ μεγάλος φίλος τῶν παιδιῶν τοῦ ἀγρότου.

Κ. Φαλτάιτς

1)᾿Βαθμο
λογραφία
χιονοσκεπ
όμας ᾿Ικ
Φαλαγγίτ
᾿Αρχηγοῦ
μνηστος
ἑνὸς κοιν
αὐτοκίνητ
τῆς Ε, Ο
στρατιώτα
νίαν. 8)
εἰς τον τά
μέτωπον τ

φόρος τῆς Ε. Ο. Ν. διανέμει τὴν ἀλλη-
ν εἰς τοὺς τραυματίας. 2) Μία ἀπὸ τὰς
εῖς κορυφὰς τῆς Τρεμπεσίνας. 3) Μία
άρων μας, κάπου εἰς τὸ Μέτωπον. 4)
ισσαι μεταβαίνουσαι εἰς τὸν τάφον τοῦ
διὰ νὰ καταθέσουν ἄνθη. 5) Ὁ ἀει-
Ἀρχηγός μας θέτων τὸν θεμέλιον λίθον
ωφελοῦς ἔργου. 6) Ἀνατραπὲν ἰταλικὸν
ον κάπου εἰς τὸ μέτωπον. 7) Τὰ μέλη
. Ν. ἐργάζονται πυρετωδῶς διὰ τοὺς
ς μας ποὺ μάχονται εἰς τὴν Ἀλβα-
Ἀπὸ τοὺς στεφάνους ποὺ κατετέθησαν
φον τοῦ Ἀρχηγοῦ. 9) Στρατιῶται εἰς τὸ
αραλαμβάνοντες τοὺς μπογαμάδες των.

ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

Ὑπὸ Μ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

48. (Συνέχεια)

Στὴν ἀρχὴ κρατοῦσαν μ' ἐπιμονὴ κλειστὸ τὸ στόμα... Τοῦ κάκου τοὺς ἔταξε ὁ Νικηφόρος πὼς θὰ τοὺς χαρίση τὴ ζωή, ἂν ἀποκριθοῦνε στὰ ρωτήματά του, καὶ μάλιστα θὰ τοὺς δώση κι' ἕνα κτῆμα γιὰ νὰ τὸ καλλιεργοῦν καὶ νὰ ζήσουν ἐκεῖ τὶς ὑπόλοιπες μέρες τῆς ζωῆς τους.

Κοίταζαν μπροστά τους ἀκίνητοι σὰ νὰ ἦσαν κουφοί.

Ἀναγκάστηκαν νὰ μεταχειριστοῦν βασανιστήρια. Ὁ ἕνας λιποθύμησε χωρὶς νὰ μιλήση... ὁ ἄλλος ἄρχισε ξαφνικὰ νὰ λέη... νὰ λέη τόσο γρήγορα ποὺ μὲ δυσκολία κατάφερνε ὁ διερμηνεὺς νὰ τὸν παρακολουθῆ.

Μεγάλη ταραχὴ λοιπὸν κρατοῦσε σ' ὅλο τὸ νησί, κατὰ τὰ λεγόμενά του... Ἀπὸ καιρὸ τώρα ξέραν πὼς ἑτοιμάζονταν ἡ ἐκστρατεία αὐτή, μὰ ἐλπίζανε πὼς στὸ τέλος μποροῦσε καὶ νὰ μὴ γίνη... Ἔτσι τοὐλάχιστον τοὺς μηνοῦσαν οἱ κατάσκοποι ποὺ εἴχανε στείλει στὴ βασιλεύουσα καὶ στὶς πιὸ σημαντικὲς βυζαντινὲς πολιτεῖες...

Ὅταν ὅμως ἔμαθαν πώς, ὄχι μόνο ἀποφασίστηκε, μὰ πὼς μαζεύτηκε κιόλας ὁ στρατὸς καὶ ὁ στόλος καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴν Κρήτη, τὸ τί γίνηκε δὲν περιγράφεται...

Οἱ χωριάτες πήρανε τὰ βουνὰ ἢ τρέξανε νὰ βροῦνε σωτηρία μέσα στὰ κάστρα... Ὁ Ἐμίρης Ἀβδοὺλ Ἀρὶφ πρόσταξε νὰ μαζευτῆ ὁ στρατὸς στὰ βορεινὰ γυρογιάλια σὲ μεριὲς ποὺ ἦταν πιθανὸν νὰ προσπαθήσουν οἱ Βυζαντινοὶ νὰ ξεμπαρκάρουν... Ἔστειλε καὶ μαντατοφόρους στ' ἀδέλφια του τῆς Συρίας νὰ ζητήση βοήθεια... Καὶ γενικὰ ἔκαμε κάθε τί ποὺ ζητοῦσε ἡ περίσταση καὶ προσπάθησε νὰ ἡσυχάση τὸ λαό του καὶ νὰ τοῦ δώση θάρρος... μ' ὅλο ποὺ αὐτὸ ἦταν πολὺ δύσκολο, γιατὶ σὰν τ' ἀγρίμια, θαρρεῖς, ἔνοιωσαν ἀπὸ πρὶν τὴ μπόρα ποὺ σήμανε κι' ἔκαναν σὰν τρελλοί...

Τὴν ἄλλη μέρα ἔφτασε καὶ τὸ καράβι μὲ τὸ Μαυρολέοντα καὶ τὸ Λογγῖνο... Αὐτοὶ εἴχανε φτάσει ὡς τὴν Κρήτη· ἀράξανε σ' ἕνα ἀπόμερο ἀραξοβόλι κι' εἴδανε μὲ τὰ μάτια τους πολλὰ καὶ διάφορα ποὺ βεβαιώνανε τὰ ὅσα εἶχε πεῖ ὁ αἰχμάλωτος... Ἔρημα εἴχανε ἀπομείνει, λέει, τὰ χωριὰ καὶ μποροῦσε κανεὶς νὰ περιφέρεται λεύτερα, χωρὶς ν' ἀπαντήση ἄνθρωπο... Πήρανε ὅμως μαζί τους οἱ Σαρακηνοὶ τὰ τρόφιμα κι' ἀκόμα ὅ,τι ἀκριβὸ εἶχαν, ἔτσι ποὺ δὲν ἔβλεπε κανεὶς μέσα στὰ σπίτια παρὰ τοὺς τέσσερις τοίχους.

Ἀπὸ ἕνα γέρο, ποὺ εἶχαν παρατήσει, γιατὶ δίχως ἄλλο δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς ἀκολουθήση στὰ βουνά, μάθανε πὼς οἱ περισσότεροι πολεμιστάδες ἦσαν μαζεμένοι στὸ Χάντακα καὶ γύρω ἀπὸ τὸ Χάντακα, τὸ περίφημο σκλαβοπάζαρο. Ἐκεῖ ἦταν ἡ πρωτεύουσά τους κι' ἐκεῖ ἔμενε κι' ὁ Ἐμίρης.

Καὶ ὁ πεντηκόνταρχος Λογγῖνος τέλειωνε ἔτσι:

Ἡ ἐνδοξότης σου, στρατηγέ μου, ξέρει τώρα τί τρέχει ἐκεῖ κάτω. Ὅσα εἴπαμε τὰ εἴδαμε καὶ τ' ἀκούσαμε μὲ τ' αὐτιά μας... Ἄλλοι, καθὼς ἔμαθα, μᾶς πρόλαβαν... μὰ τί βάση μπορεῖ νὰ δώση κανεὶς στὰ λόγια τῶν αἰχμαλώτων ποὺ εἶναι ἐχτροὶ κι' ἔχουν κάθε δίκιο νὰ σὲ ξεγελάσουν;.. Καὶ μεῖς μπορούσαμε νὰ κάμωμε τὸ ἴδιο καὶ νὰ γυρίσουμε πίσω πολὺ πρωτύτερα· προτιμήσαμε ὅμως ν' ἀψηφήσουμε τὸν κίνδυνο γιὰ νὰ κάμωμε κατὰ γράμμα τὸ χρέος ποὺ μᾶς ἀνάθεσες...

Τὰ λόγια του ἦταν ἕνα πλάγιο χτύπημα γιὰ τὸ Γρηγόρη καὶ τοὺς φίλους του... μὰ ὁ Νικηφόρος ἔκαμε πὼς δὲν κατάλαβε. Τοὺς ἐπαίνεσε ὡς τόσο καὶ τοὺς ὑποσχέθηκε πὼς σὲ πρώτη εὐκαιρία θὰ φανερώση τὴν εὐχαρίστησή του καὶ μὲ ἔργα.

Οἱ χωριάτες, τρέξανε νὰ βροῦνε σωτηρία μέσα στὰ κάστρα...

Ὅσο γιὰ τὸ τρίτο καράβι, τοῦ κάκου τὸ περίμεναν δυὸ μέρες ἀκόμα ὡς ποὺ νὰ τελειώση ἡ προθεσμία. Δὲν γύρισε ποτέ... Ἀργότερα μονάχα ἔμαθαν πὼς τσακίστηκε σ' ἕνα κακοτράχαλο γυρογιαλὸ τῆς Κρήτης κι' ὅσοι ἦσαν μέσα ἢ πνίγηκαν ἢ πέσανε στὰ χέρια τῶν Σαρακηνῶν.

* * *

Ἀπὸ τὴ Σαντορίνη ποὺ βρισκόταν τώρα ὁ στόλος ὡς τὴν Κρήτη ἡ ἀπόσταση ἦταν μικρὴ καὶ γιὰ ἕνα ποὺ ἤξερε τὶς θάλασσες ὁ δρόμος εὔκολος. Ὡς τόσο εἶχε περάσει τόσος καιρὸς ἀπὸ τότε ποὺ τὰ Βυζαντινὰ καράβια εἶχαν ν' ἀρμενίσουν ἐκεῖ κάτω, ποὺ χρειάστηκαν τώρα πιλότοι γιὰ νὰ τοὺς ὁδηγήσουν... Καὶ ποῦ νὰ βρεθοῦν;

Ἕνας χρονογράφος, ὁ Μιχαὴλ Ἀτταλειώτης, λέει πὼς ὁ Νικηφόρος βρέθηκε σὲ μεγάλη στενοχώρια, ὅταν ξαφνικά, σὰ νὰ τοὺς ἔστειλε ὁ Θεός, ἔφτασαν δυὸ Σκαρπαθιῶτες καπεταναῖοι, Χριστιανοί, κι' ἀνέλαβαν μὲ προθυμία νὰ τὸν πιλοτάρουν ὡς τὸ θρυλικὸ νησί.

Τώρα ποὺ βρίσκονταν τόσο κοντὰ στὸν ἐχτρό, ὅλος ὁ στόλος ξεκίνησε μαζεμένος καὶ κανονίστηκε μὲ τέτοιο τρόπο ἡ πορεία, ὥστε νὰ μὴ χωρίσουν πιὰ τὰ καράβια, παρὰ ἔτσι σὰν ἕνας ὄγκος νὰ παρουσιαστοῦν μπροστὰ στὸ λιμάνι τοῦ Χάντακα.

Μιὰ μέρα ἀρμένιζαν καὶ μιὰ νύχτα καὶ τὸ πρωῒ τῆς ἄλλης μέρας ἀντίκρυσαν μπροστά τους μιὰ γαλάζια ἀτέλειωτη ξηρὰ ν' ἁπλώνεται ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴ ὡς τὴ Δύση.

Ὁ βιγλάτορας πάνω ἀπὸ τὸ ψηλὸ κατάρτι τῆς στρατηγίδας φώναξε πρῶτος: «ἡ Κρήτη» κι' ἀπὸ τ' ἄλλα καράβια ἀντιλάλησε ἡ κραυγὴ σὲ χιλιάδες στόματα. Ὅσοι ἀγρυπνοῦσαν κείνη τὴ στιγμὴ ἀνέβηκαν στὶς ἀντένες, στὰ ξυλόκαστρα... μὲ τὰ μάτια καρφωμένα κατὰ τὸ Νοτιᾶ, γιὰ ν' ἀντικρύσουν μιὰ ὥρα ἀρχήτερα τὸ ὅραμα... Κι' ὅσοι κοιμῶντουσαν, ὕστερα ἀπὸ τὴ νυχτιάτικη κουραστικὴ βάρδια, πετάχτηκαν κι' αὐτοὶ ἀπὸ τὸ στρῶμα τους. Θαρρεῖς καὶ δὲν τοὺς ξύπνησε ἡ κραυγὴ ἀπὸ τὸ βαρὺ ὕπνο, μὰ ἡ καρδιά τους, ποὺ ἀγρυπνοῦσε καὶ περίμενε τούτη τὴ στιγμή, λάχτισε μέσα στὰ στήθη τους...

Ἀπὸ στόμα σὲ στόμα κι' ἀπὸ καράβι σὲ καράβι ἡ κραυγὴ γίνηκε βροντὴ καὶ κύλισε πάνω ἀπὸ τὸ γαλανὸ πέλαγος... Κι' ὅπως συμβαίνει σὲ σεισμὸ ἢ μεγάλη φουρτούνα κι' ἀνεμοταραχή, ποὺ φαίνεται σὰ νάφτασε ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου κι' ὁ καθένας νοιάζεται πιὰ γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ ξαστοχᾶ καὶ προσταγὲς καὶ κοινωνικὲς διαφορὲς κι' ὅλα τὰ παρόμοια ποὺ κανονίζουν τὴν τάξη καὶ τὴν εὐπρέπεια, ἔτσι καὶ τώρα οἱ ναῦτες ἀνακατεύτηκαν μὲ τοὺς θωρακῖτες τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς καὶ τοὺς ἀξιωματικούς, κι' οἱ κωπηλάτες παράτησαν τὰ κουπιά τους καὶ σπρωχνόντουσαν ἀνακατεμένοι στὰ καταστρώματα τῶν καραβιῶν μὲ τὴν ἴδια λέξη στὰ χείλη: «ἡ Κρήτη».

(Ἀκολουθεῖ)

Πῶς ἀντικρύζουν τὰ Ἑλληνόπουλα τὶς μεγάλες ἱστορικές μας στιγμές

Ὁ Πόλεμος

Σελίδες ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιο τοῦ μαθητοῦ Μιχαλάκη Στρούζα

11ον

Ποῦ ξέρεις τί γίνεται; Ἂν αὐτὴ τὴ φορὰ τολμήσω, μπορεῖ νὰ μὲ πιστέψουν. Αὐτὴ τὴ φορὰ εἶμαι μεγαλείτερος ἕνα χρόνο ἀπὸ τὴν ἄλλη, ποὺ εἶχα βρεῖ τὶς μαγνητικὲς νάρκες καὶ δὲν εἶχα τολμήσει νὰ τὸ πῶ σὲ κανέναν.

Ἂς εἶναι ὅμως. Ἂς ποῦμε πὼς ἀποφασίζω νὰ τὸ πῶ. Ἀλλὰ ποῦ; Στὸ Ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν; Ἴσως ἐκεῖ βέβαια. Ἀλλά, πάλι, ποιὸς ξέρει; Τὸ καλλίτερο θἄτανε, ἴσως, νὰ ζητήσω νὰ παρουσιασθῶ στὸν ἴδιο τὸ Γιάννη τὸ Μεταξᾶ!...

Αὐτό, μάλιστα! Ξέρω, βέβαια, πὼς τώρα θἄχῃ μεγάλες σκοτοῦρες. Ὅμως αὐτὸ ποὺ πρόκειται νὰ τοῦ πῶ ἐγὼ εἶναι πολὺ σπουδαῖο, πολὺ σοβαρό, καὶ μονάχα αὐτὸς πρέπει νὰ τ' ἀκούσῃ. Συμπαθεῖ τόσο πολὺ ὅλα ἐμᾶς τὰ παιδιὰ τῆς Ε.Ο.Ν., ποὺ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ μὲ δεχτῇ καὶ νὰ μ' ἀκούσῃ μὲ προσοχή. Ναί, ἀλλὰ πρὶν πάω, πρέπει νὰ ἑτοιμάσω μιὰ σωστὴ ἐπιστημονικὴ μελέτη. Καὶ γιατὶ ὄχι; Θὰ βάλω σὲ τάξι ὅλες τὶς σκέψεις μου. Δὲ χρειάζεται πολλὰ μαθηματικά. Φτάνει νὰ διατυπώσω καθαρὰ τὶς ἰδέες μου. Καὶ σ' αὐτὸ δά, δὲ μὲ φτάνει κανείς!..

Ἡ σκέψι πὼς μπορεῖ νὰ μὲ προσέξῃ ὁ Ἀρχηγός, μὲ κάνει νὰ πετῶ ἀπὸ τὴ χαρά μου!

Γιὰ φαντάσου, λοιπόν, ἂν διατάξῃ νὰ μελετήσουν τὴν ἐφεύρεσί μου οἱ εἰδικοὶ καὶ γιὰ σκέψου τί ἔχει νὰ γίνῃ ὅταν αὐτοὶ οἱ εἰδικοὶ θὰ δικαιώσουν τοὺς συλλογισμούς μου!...

* * *

Βλέπω ἀπὸ τώρα κιόλας μπροστά μου τὸ ἀπομακρυσμένο κι' ἀπόκρυφο ἐκεῖνο ἐργοστάσιο ποὺ θὰ μ' ἐγκαταστήσουν γιὰ νὰ ἐπιβλέπω τὴν ἐκτέλεσι τῶν κανονιῶν μου μὲ τὰ εἰδικὰ ἠλεκτρομαγνητικὰ βλήματά τους!

Ἐκεῖ μέσα, βέβαια, ἐγὼ θἆμαι διευθυντής. Ὅλοι θὰ μὲ κοιτᾶνε στὰ μάτια καὶ θὰ μὲ ρωτοῦν γιὰ ὁδηγίες, κάθε δευτερόλεφτο. Ἐγώ, ὁ νεαρὸς κι' ἀσήμαντος, ὡς χτὲς ἀκόμα, Μιχαλάκης, θὰ γίνω, μέσα σὲ λίγες ὧρες, οὔτε πολὺ οὔτε λίγο: Σωτῆρας τῆς πατρίδος μου κι' ὅλου τοῦ κόσμου! Ἕνα ὁλόκληρο σῶμα μυστικῆς ἀστυνομίας θὰ φυλάῃ τὸ ἐργοστάσιο καὶ μένα, γιὰ τὸ φόβο τῆς κατασκοπείας! Κι' ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρό, ὅλοι οἱ μεγάλοι καὶ σοβαροὶ ἐπιστήμονες τοῦ κόσμου θὰ μὲ δείχνουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, καὶ θὰ ψιθυρίζουν μεταξύ τους:

— Εἶναι μιὰ μεγαλοφυΐα αὐτὸς ὁ μικρός!

Ὅσο γιὰ τὸ τί θὰ λένε καὶ τί θὰ κάνουν, ὁ ἀδελφός μου στὸ μέτωπο καὶ οἱ δικοί μου στὸ σπίτι, ὅταν θὰ μάθουν τί ἀξίζει ὁ Μιχαλάκης των, ἄστα πιά! Αὐτὰ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ περιγράψῃ κανένας.

Ἐγώ, ὅμως, δὲ θὰ τὸ πάρω καθόλου ἀπάνω μου. Θὰ μείνω ὁ ἴδιος, ὅπως ἤμουν καὶ πρῶτα, μὲ ὅλους. Ἐγώ, κι' ὅταν ἀκόμα — χάρι σὲ μένα — θἄχῃ τελειώσει γρήγορα ὁ πόλεμος, θὰ βρίσκω πάντα καιρὸ νὰ πηγαίνω νὰ βλέπω τὸ συνταξιοῦχο καθηγητὴ καὶ τὶς κόρες του...

Τὸ χέρι μου μπαίνει αὐθόρμητα στὴν τσέπη καὶ ψαχουλεύει τὸ φάκελλο ποὺ μοὔδωσε ὁ Γιώργος, τὴν τελευταία στιγμή, γιὰ νὰ δώσω στὴν Ἀννούλα. Τὰ δάκτυλά μου διαπιστώνουν πώς, μέσα σ' αὐτὸ τὸ φάκελλο ὑπάρχει καὶ κάτι ποὺ δὲν εἶναι χαρτί, ἀλλὰ μέταλλο... Ἕνα δαχτυλίδι... Μιὰ ἀρραβῶνα... Μπῆκα στὸ νόημα καὶ ἡ καρδιά μου ἀρχίζει νὰ χτυπάῃ πιὸ δυνατά...

Ἔχω ἕνα σπουδαῖο ἀδερφό! Ὅταν θὰ γίνω ἐφευρέτης, θὰ τὸν βοηθήσω κι' αὐτόν. Ὅλους θὰ τοὺς βοηθήσω...

Τότε πιὰ ἡ εἰρήνη θὰ βασιλεύῃ στὸν κόσμο!...

Στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας μας, τότε, θὰ λάμπουν ἀναμμένα ὅλα τὰ φῶτα κι' ὅλοι θὰ χαίρουνται τ' ἀγαθὰ τῆς ζωῆς καὶ τῆς εἰρήνης!...

Ἀλήθεια! Τί ὑπέροχο πρᾶγμα ποὺ εἶναι ἡ εἰρήνη!...

Σήμερα, πρώτη μέρα τοῦ πολέμου, νοιώθω πέρα γιὰ πέρα τὴν ὀμορφιά της!...

Ὅμως, γιὰ νὰ γίνῃ εἰρήνη, πρέπει νὰ τελειώσῃ πρῶτα ὁ πόλεμος...

Ὁ πόλεμος ποὺ ἄρχισε μόλις σήμερα...

Πόσον καιρὸ λοιπὸν θὰ κρατήσῃ;...

Αὐτὸ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ξέρῃ...

Πρέπει νὰ κρατήσουμε γερὰ ὡς τὴν ἄγνωστη ἐκείνη ἡμέρα...

Αὐτὸ μονάχα πρέπει νὰ ξέρουμε...

Γιατὶ δὲν φτάνει μονάχα νὰ τελειώσῃ ὁ πόλεμος...

Πρέπει νὰ τελειώσῃ νικηφόρα γιὰ τὴν Ἑλλάδα!...

Μὲ τὸν θρίαμβο τῆς λευτεριᾶς ἐνάντια στὴ βία!...

Ἔτσι δὲν μᾶς εἶχε πῆ κι' ὁ Πατέρας;

Πρέπει νὰ νικήσουμε τοὺς Ἰταλούς!...

Πρέπει νὰ τοὺς νικήσουμε ἢ νὰ πεθάνουμε!...

Αὐτὸ εἶναι:

Λευτεριὰ ἢ θάνατος!...

* * *

Σκύβοντας πάντα μπροστά μου, γιὰ νὰ ξεκαθαρίσω ποῦ πατάω, βλέπω τὶς ἄσπρες γκέτες τῆς στολῆς μου νἄρχουνται καὶ νὰ χάνουντ' ἀπὸ τὰ μάτια μου, διαδοχικά, πότ' ἡ μιά, πότ' ἡ ἄλλη. Μὲ ρυθμὸ ἀνάλογο μὲ τὰ βήματά μου. Εἶναι τὰ μόνα ἄσπρα σημάδια ποὺ ἀντιφεγγίζουν στὸν ἔναστρον οὐρανὸ καὶ μοῦ κρατᾶνε συντροφιὰ μέσα στὸ μαῦρο σκοτάδι ποὺ μὲ τριγυρίζει.

Βρίσκομαι πιὰ στὶς κεντρικὲς συνοικίες, ὅταν ἀρχίζω κάπου-κάπου νὰ συναντῶ αὐτοκίνητα κι' ἀνθρώπινες σκιές, ποὺ γλιστρᾶνε ἀθόρυβα καὶ σοβαρὰ μέσα στὸ σκοτάδι τῶν δρόμων. Οἱ μεγάλες οἰκοδομὲς ὑψώνουν τὸν μαῦρο καὶ σκοτεινὸν ὄγκο τους ψηλὰ πρὸς τὸν οὐρανό, σὰν ἔρημα καὶ ξεχασμένα παράξενα μνημεῖα μιᾶς νεκρῆς πολιτείας. Μιᾶς πολιτείας ποὺ ἔφυγαν ὅλοι μαζὶ ξαφνικὰ καὶ τὴν ἀφῆσαν, σβήνοντας πίσωθέ τους ὅλα τὰ φῶτα. Σὰν γιὰ νὰ μὴ μείνῃ κανένα σημάδι ἐκεῖ ποὺ νὰ μαρτυρᾷ τὸ πέρασμά τους...

(Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

»Ταὐτὰ καὶ ἄλλα περισσότερα, τὰ ὁποῖα δὲν διαφεύγουν τὴν μεγάλην ὀξυδέρκειαν τοῦ κράτους Σου, μᾶς ἐνθαρρύνουν καὶ μᾶς παρακινοῦν νὰ προστρέξωμεν καὶ ἐκ δευτέρου εἰς τὴν φιλόχρηστον καὶ μισοτύραννον Μεγαλειότητά Σου.

»Βασιλεῦ! Τὸ κράτος Σου διὰ τῆς πρὸς τὸν Γενικὸν ἡμῶν Ἐπίτροπον τὸν πρίγκηπα Ὑψηλάντην ἐπιστολῆς τοῦ κόμητος Καποδίστρια, ἠθέλησε νὰ ὑποσχεθῇ εἰς τὸ ἔθνος τῶν Γραικῶν ὅτι ἡ Ρωσσία θέλει εἶναι ἁπλοῦς θεωρὸς τῶν ὅσων συμβαίνουν καὶ μέλλουν νὰ συμβοῦν εἰς τὴν δυστυχῆ πατρίδα των. Δὲν ἔστερξεν ὅμως ἡ εὐσπλαγχνος καὶ γενναία Σου ψυχὴ νὰ μᾶς ἐπαπειλήσῃ μεγάλην καὶ σκληροτάτην ἐναντιότητα ἐκ μέρους τῆς γείτονος καὶ παλαιᾶς ἡμῶν φίλης καὶ συγγενοῦς Ρωσσίας. Ἀλλ' αἱ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καταμαρτυρίαι καὶ ὅλον τὸ καθ' ἡμῶν ἐχθρικώτατον φέρσιμον τοῦ βαρώνου Στρογγανώφ, ἢ κάλλιον τῶν γνωστοτάτων Φραγκίνιδων καὶ διαφόρων ρωσσικῶν Κονσοῦλων, ἐμηδένωσαν τὴν εἰρημένην ὑπόσχεσιν καὶ μᾶς ἔβλαψαν ὅσον καὶ μεγάλων ἁρμάτων δύναμις. Καταφεύγομεν λοιπὸν καὶ πάλιν εἰς τὴν δικαιοσύνην καὶ εὐσπλαγχνίαν Σου, καὶ παρακαλοῦμεν νὰ ἀναπληρώσῃ, οὕτως εἰπεῖν, τὴν προξενηθεῖσαν εἰς ἡμᾶς βλάβην, καὶ νὰ μᾶς συνδράμῃ αὐτοκρατορικῶς εἰς τὴν παροῦσαν ἐσχάτην ἀνάγκην μας.

»Κραταιότατε Μονάρχα! Ἕως τὴν σήμερον προσμένοντες τὰς ὑποσχεθείσας διὰ τοῦ εἰς Κωνσταντινούπολιν πρέσβεως Στρογγανώφ εἰς τὸν πρίγκηπα Ὑψηλάντην συμβουλὰς τῆς Μεγαλειότητός Σας, ὄχι μόνον δὲν ἐπεχειρίσθημεν κανὲν κίνημα κατὰ τῶν τυράννων, ἀλλὰ μάλιστα καὶ μὲ προσοχὴν ἀπεφεύγαμεν νὰ φανῶμεν ἀπειθεῖς καὶ παρήκοοι εἰς τὰς σωτηριώδεις Σου συμβουλάς. Βλέποντες ὅμως ὅτι ὁ ἐχθρὸς προχωρεῖ καὶ ἐνδυναμοῦται, ὅτι ἡ Δακία καὶ Μολδαυΐα μυριοτρόπως κατασπαράττονται, ὅτι ἡ θρησκεία πάσχει τὰ μέγιστα, οἱ ἔξοχοι ὑπουργοί της βαρέως καὶ ἀπανθρώπως φονεύονται, οἱ ἀδελφοί μας χριστιανοὶ ἀνηλεῶς κατασφάζονται, αἱ δὲ ἀθῷαι γυναῖκες μὲ τὰ θηλάζοντα νήπια καὶ τὰ ἀνήλικα βρέφη των βασανιζόμεναι βιάζονται νὰ ἀρνοῦνται τὸν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν, καὶ ὅτι μὲ ὅλα ταῦτα αἱ ὑποσχεθεῖσαι συμβουλαὶ ἀκόμη δὲν ἐγνωστοποιήθησαν εἰς τὸν πρίγκηπα Ὑψηλάντην, φοβούμεθα μήπως ἀναγκασθῶμεν καὶ διὰ τὴν τιμὴν τοῦ ὅλου ἔθνους καὶ τοῦ στρατεύματός μας, καὶ διὰ τὴν ἐκδίκησιν καὶ διὰ τὴν ἀτομικὴν ἀσφάλειαν, νὰ φανῶμεν ἐπιλήσμονες τῆς πρὸς τὴν πατρικήν Σου, τολμῶμεν νὰ εἴπωμεν, καὶ χριστιανικωτάτην Μεγαλειότητα αὐστηρᾶς εὐπειθείας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀπεφασίσαμεν σταθερῶς νὰ ὁδηγούμεθα πάντοτε.

»Φιλάνθρωπε καὶ φωτισμένε Μονάρχα! Τὸ ἀφόρητο τοῦ μουσουλμανικοῦ ζυγοῦ βάρος, ἡ φύσις αὐτὴ τῶν πραγμάτων, ὁ ἴδιος τοῦ ἀνθρώπου Δημιουργός, ἔδωσαν τ' ἅρματα εἰς τὰς χεῖρας ὅλων τῶν δεσποζομένων χριστιανῶν. Ἢ ἔπρεπε νὰ διωχθῇ ἀπὸ τὴν πατρίδα μας ἡ τρομερὰ δεσποτεία, ἢ ἡμεῖς νὰ μὴ διαφέρωμεν τελείως κατὰ τὸ ἠθικὸν ἀπὸ κτήνη, διὰ νὰ μένωμεν ἄνεργοι καὶ τὴν σήμερον ἀναισθητοῦντες εἰς ὅσα πάσχομεν. Τὰ πράγματα, τὰ βέβαια τῶν ὁμογενῶν μας κατορθώματα εἰς τὴν Πελοπόννησον, Ἤπειρον καὶ εἰς ἄλλα τῆς πατρίδος μας μέρη, ἀποδεικνύουν τρανώτατα ὅτι μήτε ἀπὸ τὸν πρίγκηπα Ὑψηλάντην, μήτε ἀπὸ ἡμᾶς ἐξήρτηται ἡ παῦσις τοῦ ἐπιχειρήματος ὅλων τῶν τυραννουμένων χριστιανῶν. Ἡμεῖς καὶ αὐτόχειρες ἂν θελήσωμεν ὅλοι νὰ γενῶμεν διὰ μιᾶς, ἡ ἐπανάστασις τῶν συμπατριωτῶν μας χριστιανῶν θὰ τρέξῃ τὸν εὐτυχῆ ἢ δυστυχῆ δρόμον της. Ἂς μᾶς συνδράμῃ λοιπὸν τὸ κράτος Σου, καθ' ὁποῖον τρόπον ἤθελε κρίνει εὔλογον...

»Γενναῖε καὶ δίκαιε Βασιλεῦ! Τὸ ἔθνος ὅλον ἔλαβεν ἀπελπισμένον τὰ ὅπλα. Ἡ εὐτυχὴς ἢ δυστυχὴς ἔκβασις τοῦ μεγάλου τούτου καὶ τολμηροτάτου ἐπιχειρήματος θέλει φέρει τὴν εὐτυχίαν ἢ τὸν ἄφευκτον ὄλεθρόν του. Αἱ σωματικαί του δυνάμεις, ἐμψυχούμεναι ἀπὸ τὸν ἔρωτα τῆς θρησκείας καὶ τῆς πατρίδος, ἠμποροῦν νὰ προχωρήσουν θαυμάσια. Ἀλλ' ἡ διὰ τὴν πολυχρόνιον σκλαβικήν του κατάστασιν μεγάλη πτωχεία του, ἡ διὰ τὸν φρικτὸν δεσποτισμὸν εἰς ἄκρον περιωρισμένη γεωργική του, ἡ διὰ τὰ σημερινὰ συμβαίνοντα παντελὴς παῦσις καὶ τῆς ὑπαρχούσης, ἡ διὰ τὰς τοπικὰς καὶ γειτονικὰς σχέσεις ἀδυναμία νὰ ὠφελῆται εἰς τοῦτο ἀπὸ τὴν ναυτικήν του δύναμιν, καὶ ἡ ἔλλειψις τῶν ἀναγκαίων πολεμικῶν ἐφοδίων μᾶς δίδουν πολλὰς ὑποψίας, μήπως ἡ πολυκαιρία ματαιώσῃ τοὺς τόσους ἀγῶνας καὶ τὰς μεγάλας θυσίας μας, καὶ τὸ ἔθνος ὅλον ἀφανισθῇ. Προστρέχομεν λοιπὸν εἰς τὸν μεγάλον Ἀλέξανδρον, τὸν ὑπερασπιστὴν τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος, τὸν ἔνθερμον ὑπέρμαχον τοῦ Χριστιανισμοῦ, διὰ νὰ μᾶς ἀξιώσῃς ὁποιανδήποτε βοήθειαν ἡ εὐσπλαγχνία καὶ μεγαλοφυΐα Σου κρίνει ἀμοιβαίαν καὶ συντελεστέραν εἰς τὰς παρούσας ἡμῶν περιστάσεις...».

Τὴν ἀναφορὰ αὐτὴ τὴν ὑπέγραψαν ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἀξιωματικοὶ πλὴν τοῦ Ὑψηλάντη, καὶ τοῦτο γιὰ νὰ γίνῃ πιστευτὸ πὼς πραγματικὰ προέρχονταν ἀπὸ χριστιανικὸ στρατὸ ποὺ τὸν ἔδερνε ὁ σπαραγμὸς καὶ ἡ ἀγωνία. Ὁ ἴδιος ὁ Ὑψηλάντης ἔγραψε στὸν Βασιληᾶ τῆς Πρωσσίας Φρειδερίκο καὶ στὴν αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσσίας καὶ τοὺς παρακάλεσε νὰ μεσολαβήσουν στὸν Τσάρο.

Τὸ κίνημα ὅμως αὐτὸ τοῦ Γαλατσιοῦ δὲν ἤτανε τίποτα μπροστὰ σὲ ἄλλα γεγονότα. Ὁ Ὑψηλάντης ἔβλεπε τὴν ἠθικὴ φθορὰ ποὺ λιγώστευε τὸ στρατό του. Μὲ ἀγανάχτησι κύτταζε τὴν ἀποσύνθεσι τοῦ στρατοῦ του, τὶς ραδιουργίες τῶν ἀξιωματικῶν του, τὶς ἀντιζηλίες γιὰ τοὺς βαθμούς, ποὺ προέρχονταν ἀπὸ ἀξιωματικοὺς ποὺ δὲν εἶχαν ἀκόμα πολεμήσει, ποὺ δὲν εἶχαν κερδίσει μιὰ μάχη, καὶ δὲν εἶχαν ἀκόμα στήσει οὔτε ἕνα τρόπαιο. Αὐτοὶ ὅλοι ἄρχισαν νὰ διαμαρτύρωνται στὸν Ὑψηλάντη γιὰ ἀσήμαντα πράγματα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

Η ΣΕΛΙΣ των κοριτσιών

 "ΕΛΛΗΝ ΘΑ ΕΙΠΗ ΦΩΣ"

«Ὅταν περάση ὁ καιρὸς καὶ ἔχουμε ἀνεβάσει τὸν τόπον μας ὑψηλὰ καὶ ὁ καθένας ἀπὸ σᾶς θὰ ὑπερηφανεύεται νὰ λέγεται Ἕλλην...»

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Νέο κορίτσι,

Ἀγαπημένη Φαλαγγίτισσα,

Παρατηρήσατε ποτέ σας τὰ γράμματα ποὺ γράφονται στοὺς στρατιῶτες μας; Κάθε φορά, κάθε μέρα, κάθε ἐφημερίδα ποὺ θὰ πιάσω στὸ χέρι μου μοῦ γεννοῦν μιὰ συγκίνησι ἰδιαίτερη τὰ γράμματα ἐκείνων ποὺ ἔμειναν στὰ μετόπισθεν. Συγγενεῖς καὶ φίλοι γράφουν στὰ παιδιά τους, στ' ἀδέλφια τους, στοὺς γνωστούς των. Μὰ αὐτὰ δέν εἶναι ἁπλᾶ γράμματα ποὺ λένε μόνο τὰ τυπικὰ ἐκεῖνα: Εἶμαι καλὰ καὶ τὸ ἴδιο ποθῶ γιὰ σένα. Εἶναι τὸ ψυχικὸ ἀνάγλυφο τοῦ λαοῦ μας. Σὰν μνημεῖο ἀπὸ ἀκατάλυτο γρανίτη καὶ ἀπὸ πεντελήσιο μάρμαρο στήνεται πέτρα μὲ τὴν πέτρα, μέρα μὲ τὴ μέρα. Μέσ' στὶς ἑκατὸ μέρες τοῦ πολέμου, ποὺ πέρασαν ὡς τώρα ὑψώνεται τρανὸ τὸ ἄγαλμα τοῦ ψυχικοῦ ποιοῦ τοῦ λαοῦ μας. Μέσα σ' αὐτὰ τὰ γράμματα βρίσκονται τὰ ἀποδεικτικά, οἱ τίτλοι τῆς ἀριστοκρατίας τῆς ψυχῆς του, φαντάζουν καὶ λάμπουν σὰν τὰ ἑφτὰ χρώματα τῆς Ἴριδος πάνω σ' ἕνα κατακάθαρο οὐρανὸ στερνὰ ἀπὸ βροχή. Λάμπουν οἱ ἀρετές του μὲ χρώματα ἀνεξάλειπτα καὶ ἄσβηστα εἰς τὸν αἰῶνα. Περηφάνεια καὶ ἱπποτισμός, θάρρος καὶ ἐνθουσιασμός, δικαιοσύνη καὶ εὐσέβεια, αὐταπάρνησι καὶ αὐτοθυσία, περιφρόνησι τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν. Κι' ὅλα αὐτὰ μέσα σ' ἕνα χρυσὸ καὶ στερεὸ πλαίσιο τῆς θρησκείας ποὺ γεννᾶ τὴν ἀκλόνητη πίστι καὶ τὴ βεβαιότητα γιὰ τὴν ἐπικράτησί του στὸν ἀγῶνα.

Ὅταν ἕνας Λαὸς ξεκινᾶ μὲ τέτοια ἐφόδια, ὅταν ἀνθίσουν καὶ μοσκοβολήσουν μέσα του ὅλες αὐτὲς οἱ ἀρετὲς ποὺ «μακρὰν βάλλουν τὸν φόβον» τί δὲν θὰ ἐπιτύχη; Ὅταν ἕνα ἄτομο κατορθώση νὰ φθάση στὸ στάδιο αὐτὸ τῆς ψυχικῆς καθάρσεως τί εἴδους θαύματα δὲν θὰ μπορέση νὰ ἐπιτελέση; Φθάνει στὴ γραμμὴ τῶν μεγάλων θρησκευτικῶν ἀποστόλων ποὺ ἀψηφῶντας τὸν ὑλικὸ κόσμο ἀγωνίστηκαν καὶ πέθαναν γιὰ κάτι ἀνώτερο, γιὰ κάτι παμμέγιστο. Αὐτὴν τὴν ἀνάτασι πάνω ἀπὸ τὰ ταπεινὰ καὶ τὰ τιποτένια ἀντικρύζει κανεὶς κάθε μέρα μέσα στὶς γραμμὲς τῶν ἐπιστολῶν ποὺ γράφονται αὐθόρμητα κι' ἀνύποπτα γιὰ τὴ δημοσίευσί τους καὶ μάλιστα γιὰ τὴν ἀνάλυσί τους, ὅπως θέλουμε ἐμεῖς σήμερα νὰ κάνουμε στὴ σελίδα μας αὐτή. Ἕνα θὰ πάρουμε ἀπὸ τὰ χίλια μύρια ποὺ γράφονται μὲ τόση λαχτάρα καὶ ξεκινοῦν μὲ τόση ἐλπίδα νὰ φθάσουν ὡς τὰ χέρια τοῦ ἥρωα καὶ νὰ τοῦ δώσουν τὴ χαρά. Ἕνα. Τί μᾶς χρειάζονται τὰ πολλά; Εἶναι ὅλα τὰ ἴδια τρανὰ καὶ μεγάλα, γιατὶ ἀπὸ ὅλα, σπουδασμένα καὶ μή, ἄρτια γραμμένα ἢ ἀνορθόγραφα, ξεπετιέται ἡ ἴδια ἑλληνικὴ ψυχὴ πάνοπλη μὲ ὅλες τὶς ἀρετές της τὶς ἀφάνταστες.

«Εἶμαι ὑπερήφανος γιατὶ εἶμαι Ἕλλην καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν τὴν σημερινὴν τὴν ὀφείλω σὲ σᾶς. Ἕλλην θὰ εἰπῆ φῶς, πολιτισμός!»

Πόση πατριωτικὴ περηφάνεια, πόση φυλετικὴ ἔξαρσι δὲν κρύβεται μέσα σ' αὐτὲς τὶς γραμμές! Καὶ πόση κατανόησι γιὰ τὴν ἀξία τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ! Ἕλλην θὰ εἰπῆ φῶς, πολιτισμός! Δὲν εἶναι ἡ φράσι αὐτὴ σὰν ἐπίγραμμα πινδαρικὸ στὴ συντομία της καὶ τὴν περιεκτικότητά της; Ἕλλην, ὄχι πιὰ ἐσὺ κι' ἐγὼ κι' ὁ τρίτος ἀλλὰ ἡ ἀφηρημένη ἔννοια Ἕλλην, ἡ ὀντότης τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, τὸ ποιὸν τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς, ἡ Ἑλλὰς ὡς Ἰδέα ἀνάμεσα στοὺς αἰῶνας φῶς εἶναι, λάμψι καὶ πολιτισμός. Πολὺς καιρὸς εἶχε περάσει ποὺ δὲν εἴχανε ἀκουστῆ τὰ λόγια αὐτά. Γιατὶ εἴχαμε ξεχαστῆ μέσα στὰ μικρὰ τὰ δικά μας καὶ τ' ἀπόμακρα στὴν ψυχή μας ξένα. Τώρα κάποιος τρύπησε τὸ βράχο, κάποιος Δυνατὸς καὶ νά, σὲ χίλιες μεγαλότοξες, κρουσταλλένιες ἀκτῖνες ἀναβλύζει καὶ πάλι τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς τὸ νάμα ἀπ' τοῦ ἑλληνικοῦ μας Εἶναι τὴν πηγή. Χαρὰ σ' Αὐτὸν ποὺ ἐπέτυχε τὸ θαῦμα καὶ εὐτυχισμένοι ἐμεῖς ποὺ δεχτήκαμε τὴν ἐπίδρασί του. Ἔτσι πάλι: Ἕλλην θὰ εἰπῆ φῶς. Κι' ἔλαμψε ἀπὸ τὸ ἕνα ἄκρο ὡς τὸ ἄλλο τῆς οἰκουμένης ὅλης ἡ Ἑλλάδα ὡς ἔννοια πολιτιστική, θαμπώνοντας καὶ συγκινῶντας μὲ τὸ ψυχικό της μεγαλεῖο. Γιατὶ αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἦτανε μὲ λόγια ἢ μὲ γραπτὰ ἡ ἀπόδειξι τῆς ὑψηλῆς καὶ τῆς λαμπρῆς καταγωγῆς της, εἶναι μὲ ἔργα στιβαρὰ καὶ ἡρωϊκὰ ἔργα, ποὺ κρύβουνε μέσα τους τὸ σπόρο τῆς ἀθανασίας καὶ τὴν ἀπεραντοσύνη τῆς αἰωνιότητος.

Τὸ γράμμα ἐξακολουθεῖ: «Μὴν ξεχάσης ποτέ σου ἀδελφέ μου ὅτι δίκαιον εἶναι Θεός. Καὶ ὁ Θεὸς ποτὲ δὲν καταπατεῖται, δὲν ὑβρίζεται. Τιμωρεῖ σκληρῶς τοὺς ὑβριστάς. Τί ζητοῦν οἱ σοφοὶ καὶ οἱ πάνσοφοι νὰ προσδιορίσουν τὴν ἔννοια Θεός. Ἀπὸ τὴ στιγμή, ποὺ φάνηκε ὁ ἄνθρωπος ἀγωνίστηκε νὰ τὸν ζητῆ σὲ διάφορες μορφὲς καὶ σ' ἀμέτρητα σύμβολα.

Κι' ὅμως ὁ Θεὸς βρίσκεται μέσα στὴν ἀνθρώπινη ψυχή, ποὺ εἶναι πληρωμένη ἀπὸ τὴν ὑπέροχη ἰδέα τῆς δικαιοσύνης. Ἐκεῖ βρίσκεται ἀληθινὰ ὁ Θεός! Κι' ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Λαός μας ὁμόφωνα καὶ ὁλόψυχα ἔνοιωσε τὸ δίκαιο τοῦ ἀγῶνος του ἔχει μέσα του καὶ πάντα κοντά του τὸ Θεό. Καὶ τώρα πολεμᾶ ὄχι πιὰ μονάχα γιὰ τὴ γῆς του καὶ τὸ βιός του, ἀλλὰ ἀγωνίζεται καὶ γιὰ τὴν ἐπικράτησι τοῦ δικαίου, τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ ὁ σημερινός του ἀγῶνας ἔχει μέσα του μεγάλη δόσι μεταφυσικῆς. Γι' αὐτὸ ὅποιος θελήση νὰ ἐξηγήση τὶς ἐπιτυχίες τοῦ στρατοῦ μας καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ τὴν αὐταπάρνησι τοῦ Λαοῦ μας μὲ τὰ μέτρα τῆς ψυχρῆς λογικῆς δὲν θὰ τὸ ἐπιτύχη. Χρειάζεται κάτι ἄλλο στὴν ἀνάλυσι αὐτή, κάτι ποὺ νὰ ἔχη σχέσι μὲ τὸ θαῦμα διευκολύνοντας τὴν σύλληψι τοῦ ἀκατανοήτου.

Κι' ἔρχεται τώρα ἡ ἴδια φράσι ἀντίστροφα, ὡς ὁρισμὸς τοῦ δικαίου. «Τὸ δίκαιον εἶναι Θεός!» Τόσο λακωνική, τόσο σεμνή, τόσο ἁπλῆ ἡ φράσι! Ὅμως κολοσσὸς στὴν ἀλήθεια της καὶ γρανίτης στὴ δύναμί της. Ποιὸς δὲν νικᾶ μ' ἕνα τέτοιο λάβαρο; Πάντα σὲ θρίαμβο καταλήγει ὁ δρόμος ἐκείνων ποὺ τὸ ἀκολουθοῦν ἔστω κι' ἂν βαδίζουν τὸ πιὸ δύσκολο καὶ τὸ πιὸ ἀγκαθερὸ μονοπάτι.

Τὸ γράμμα δὲν τελειώνει ὡς ἐδῶ. Γίνεται προσωπικώτερο καὶ πιὸ συγκεκριμένο. «Ἡ μητεροῦλα σου θερμὴ ἱκέτις εἰς τὴν ἐκκλησίαν γιὰ σένα τὸ Γιάννη της, τὸ Γιάννη μας, τὸν ἀδελφό μας. Κι' ἡ μεγάλη μάνα τοῦ οὐρανοῦ δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ σὲ προστατεύη καὶ νὰ σὲ ἐνισχύη. Εἶναι μιὰ μεγάλη ἀλήθεια βγαλμένη ἀπὸ τὴ ζωή, ὅτι θερμὲς καὶ δίκαιες εὐχὲς ποτὲ δὲν πῆγαν χαμένες, πάντοτε σὰν λιβανωτὸς ὑψοῦνται στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ καὶ γίνονται δεκτές!» Ἡ μητεροῦλα εἶναι ἐδῶ τῆς μάνας ἡ συμπυκνωμένη ἔννοια, ὅλες οἱ μάνες τοῦ λαοῦ μας σὲ χίλιες μορφὲς καὶ σὲ μύριες ἐκδόσεις, ποὺ θερμὰ ἱκετεύουν τὴ Μεγάλη Μάνα γιὰ τὸ Γιάννη τους, τὸ Γιάννη μας, ὅλα τὰ παιδιά μας ἐκεῖ ἀπάνω. Ἔτσι ὅλες οἱ μητρικὲς ἱκεσίες πάνω ἀπὸ πρόσωπα καὶ πράγματα λιβάνι ἀνεβαίνουν καὶ φτάνουν στὰ πόδια τοῦ θεϊκοῦ θρόνου. Πῶς εἶναι δυνατὸν ὁ Ὕψιστος, ποὺ «ἐτάζει καρδίας καὶ νεφροὺς νὰ μὴν εἰσακούση τὶς ἱκεσίες αὐτές;» Ἕνας λαὸς βαθιὰ εὐσεβής, ὄχι θρησκόληπτος — πολὺ ἀπέχει τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο — γονατισμένος εὐλαβικὰ ἱκετεύει γιὰ τὴ δικαίωσι τοῦ ἀγῶνα του. Ὁ λαὸς αὐτὸς πιστεύει τὸ Θεὸ μαζί του καὶ κανεὶς καὶ τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ μετακινήση τὴν πίστι του.

Ἔτσι μέσα σ' ἕνα γράμμα μονάχα κοιτάξαμε σὰν σὲ καθρέπτη τὸ ψυχικὸ σκίτσο τοῦ Λαοῦ μας.

Σ. Καραΐσκάκη

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΑΠ' ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

ΤΟ ΣΚΥΛΙ ΤΟΥ ΚΑΤΑΥΛΙΣΜΟΥ ΜΑΣ

Ὁ δρόμος ποὺ ὁλονυχτὶς ἄναβε ἀπὸ τὴν κίνησι, μὲ τὸ ἀνέβασμα τῆς μέρας ἐρήμωσε. Ἕνας ἥλιος λαμπερὸς πρόβαινε κάποτε μέσ' ἀπ' τὰ σύγνεφα κι' ἔλουζε τὰ βουνὰ τὰ θαμνοσκέπαστα, γυάλιζε τὶς ἄπλες τῶν νερῶν κάτω. Καθὼς περνοῦσε ἡ ὥρα ἡ μάχη ἄναβε. Οἱ ὁμοβροντίες τῶν κανονιῶν ἐναλλασσόνταν μὲ τὸ ψιλόφωνο γάζωμα τῶν πολυβόλων πίσω. Γδοῦποι μακρινοί, κρότοι σποραδικοὶ γέμιζαν ἀκατάπαυστα τὸν ὁρίζοντα. Κίνησις καμμιὰ δὲ φαινόταν. Μιὰ παράξενη ἐρημιὰ γεμάτη κρότους μοναχὰ ἀδέσποτους θαρρεῖς χωρὶς ψυχὴ ζωντανὴ νὰ φαίνεται. Τὰ ἀεροπλάνα βόμβιζαν κάθε τόσο ἀπὸ πάνω μας. Τὰ πουλιὰ τοῦ λόγγου κάθε τόσο πετοῦσαν ξαφνιασμένα κι' ἄλαλα, τρύπωναν ἀπὸ τὸν ἕνα θάμνο στὸν ἄλλον.

Κι' ὡς τόσο ἀπὸ τὸ πρωΐ κάποιο σκυλὶ κυνηγάρικο δὲν εἶχε σταματήσει. Τὸ ἀκούγαμε στὶς ἀντικρινὲς πλαγιὲς νὰ βολοδέρνῃ ν' ἀλωνίζῃ μέσ' στὸ λόγγο ἀλυχτώντας χωρὶς τέλος. Ποῦ βρέθηκε κεῖ πέρα. Ἀπὸ ποῦ ἦρθε; Τὸ δίχως ἄλλο θὰ τὄχαν ἀλαλιάσει οἱ ντουφεκιές. Κυνηγοὶ ἀπὸ δῶ, κυνηγοὶ ἀπὸ κεῖ, ποῦ νὰ πρωτοτρέξῃ; Χανόντανε σὲ χαράδρες ξανάβγαινε σὲ ξέφαντα. Τὶ ντορὸ ἀτέλειωτον εἶχε βρῇ;

Κατὰ τὸ βράδι ποὺ καλμάρισαν οἱ βρόντοι ἡσύχασε πιὰ κι' αὐτό. Ἡ μάχη εἶχε κερδιθῆ. Νἄνοιωθε τάχα κι' αὐτὸ τὴν ἱκανοποίησι τῆς ἐπιτυχίας; Τὴ νύχτα ἦρθε στὸν καταυλισμό μας. Κουνώντας χαρούμενο τὴν οὐρά του μᾶς ζύγωσε, σὰ γνώριμος παλιός. Ἦταν ἕνα σκυλὶ μαυροκαψάλικο, ράτσας. Ὁ οὐλαμαγός μας τὸ χάϊδεψε.

— Νὰ τὸ κρατήσουμε, εἶπε. Εἶναι γουρλίδικο. Καὶ τὸ πήραμε μαζί μας. Μᾶς γνώρισε ὅλους. Κι' ἔμαθε τὶς συνήθειες μας. Ἔμαθε νὰ πειθαρχῇ. Νἄρχεται στὸ καζάνι τὶς ὧρες τοῦ συσσίτιου διακριτικὰ νὰ περιμένῃ τὴ σειρά του. Νὰ συντροφεύῃ τὸ σκοπὸ τῆς νύχτας. Νὰ μὴν ἀλυχτάῃ μήτε νὰ τρέχῃ τὶς ὧρες τῶν ἀεροπορικῶν ἐπιδρομῶν.

Ἦταν ἡ «μασκὼτ» τοῦ τμήματός μας. Πολλὲς φορὲς μᾶς ἔβγαλε ἀκόμα καὶ λαγούς. Ἔμεινε καιρὸ μαζύ μας, ὥσπου τελευταῖα κάποιος σωφὲρ ποὺ κατέβαινε στὰ μετόπισθεν στὴν πόλι τὸ πῆρε. Τοῦ τὸ δώσαμε νὰ τὸ ἐμπιστευθῆ σ' ἕναν καλὸ κυνηγό. Γιατὶ τὰ κρύα τὸ πείραξαν καὶ φοβηθήκαμε νὰ μὴν ψοφήσῃ.

Κάτι συμπτώσεις!

Εἶναι κάτι περιστατικά, κάτι συμπτώσεις ποὺ δὲν ξέρει κανεὶς πῶς νὰ τὶς ἐξηγήσῃ.

Σὲ μιὰ ἀεροπορικὴ ἐπιδρομὴ τὶς προάλλες ὅλοι οἱ ἄντρες καλύφτηκαν μέσα σὲ πρόχειρα ὀρύγματα ἢ μικροχαντάκια φυσικά. Τρεῖς πυροβοληταὶ πῆγαν καὶ κάθισαν κάτω ἀπὸ μιὰν ἀγριογκορτσιά. Ὁ λοχίας ποὺ τοὺς εἶδε ἀπέναντι ἀγρίεψε. Πρώτη του φορὰ ἔμπηξε τέτοιες φωνὲς καὶ ξεστόμισε τέτοιες βλαστήμιες. «Νὰ τσακιστῆτε νὰ φύγετε γρήγορα ἀπ' αὐτοῦ». «Καλυμμένοι δὲν εἴμαστε;» ἀπόρησαν ἐκεῖνοι. «Ὄχι παλιόσκυλα». Νὰ φύγετε γρήγορα ἀπ' αὐτοῦ. Γρήγορα εἶπα! Ἐδῶ, στὸ χαντάκι γρήγορα». Στὴν ἐπιμονή του κι' ἐκεῖνοι καὶ γιὰ νὰ μὴν προκαλέσουν ζητήματα, ὑπάκουσαν καὶ σύρθηκαν πέντ' ἕξη μέτρα σ' ἕνα χαντάκι. Τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ ἀπαίσιο σφύριγμα τῶν βομβῶν ἔσκιζε τὸν ἀέρα καὶ μιὰ ἀπ' αὐτὲς κομμάτιαζε σύρριζα τὸ δέντρο. Κανένας ἀπ' τοὺς ἄντρες δὲν πειράχτηκε.

— Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς μ' ἔπιασε ἐκείνη ἡ ξαφνικὴ λύσσα νὰ μὴ σᾶς βλέπω νὰ κάθεστε ἐκεῖ δά... ἔλεγε ὕστερα ὁ λοχίας στοὺς τρεῖς πυροβολητὰς ποὺ τὸν ἀγκάλιαζαν καὶ τὸν φιλοῦσαν γιατὶ χάρις στὴν περίεργη προαίσθησί του εἶχαν σωθῆ.

Γ. ΓΡΗΓΟΡΗΣ

ΤΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΡΕΥΜΑΤΑ

Ὅταν τὸ ἔνδοξον ὑποβρύχιόν μας, ὁ «Παπανικολῆς», ἐτορπίλλισε καὶ ἐβύθισε τὰ τρία ἰταλικὰ ὁπλιταγωγὰ εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Ἀδριατικῆς, ἔγραψαν αἱ ἐφημερίδες ὅτι ὁ κυβερνήτης τοῦ σκάφους κατῆλθεν εἰς ἀρκετὸν βάθος κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ἔσβησε τὴν μηχανὴν καὶ ἄφησε τὸ ὑποβρύχιον νὰ παρασύρεται ὑπὸ τοῦ ρεύματος πρὸς βορρᾶν καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀπέφυγε τὰς ἐπιθέσεις τοῦ ἐχθροῦ, ὁ ὁποῖος ἔχασε τὰ ἴχνη του. Καὶ ἐγεννήθη εἰς πολλοὺς ἡ περιέργεια νὰ μάθουν ὅτι πράγματι ὑπάρχουν θαλάσσια ρεύματα τὰ ὁποῖα τόσον χρήσιμα εἶναι πολλάκις εἰς τοὺς ναυτικούς, ὅπως ἀποδεικνύει καὶ τὸ παράδειγμα τοῦ «Παπανικολῆ», ἀλλ' ἴσως θὰ ἤθελαν νὰ γνωρίζουν κάπως περισσότερα διὰ τὸ φυσικὸν αὐτὸ φαινόμενον μὲ τὸ ὁποῖον θὰ ἀπασχολήσωμεν τὴν σημερινὴν στήλην τῆς ἀγαπητῆς «Νεολαίας».

* * *

Ὅλοι γνωρίζομεν ὅτι ὁλόκληρος ἡ μᾶζα τῆς ἀτμοσφαίρας, ἡ ὁποία περιβάλλει τὸν πλανήτην μας, εὑρίσκεται διαρκῶς εἰς κίνησιν. Πάντοτε πνέουν διάφοροι ἄνεμοι ποὺ διαρκοῦν πολὺ ἢ ὀλίγον. Ἔχομεν ἀνέμους ἰσχυροὺς καὶ μακρᾶς διαρκείας ποὺ ἐμφανίζονται καθ' ὡρισμένας ἐποχὰς τοῦ ἔτους, ἐνῷ ἄλλοι παρουσιάζονται ὡς ἀσθενεῖς καὶ μικρᾶς διαρκείας. Τὰς μετακινήσεις αὐτὰς τῶν μαζῶν τοῦ ἀέρος ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος εἰς τὸ ἄλλο ἠμποροῦμε νὰ τὰς καλέσωμε, μὲ μίαν λέξιν, ρεύματα ἀέρος ποὺ ρυθμίζουν πολλὰ ἄλλα φαινόμενα, τὰ ὁποῖα λαμβάνουν χώραν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς Γῆς.

Κάτι ἀνάλογον γίνεται καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ἐντὸς τῶν ὑδάτων τῶν ὠκεανῶν καὶ τῶν θαλασσῶν. Παρατηροῦνται δηλαδὴ διάφοροι μετακινήσεις μεγάλων μαζῶν θαλασσίων ὑδάτων ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῶν θαλασσῶν καὶ αἱ μετακινήσεις αὐταὶ εἶναι συνεχεῖς καὶ ἀποτελοῦν οὕτως εἰπεῖν ἕνα ὑπὸ τὴν θάλασσαν ρεῦμα ὑδάτων ποὺ ἔχει ὡρισμένην κατεύθυνσιν. Αἱ μετακινήσεις αὐταὶ τῶν ὑδάτων τῶν θαλασσῶν καὶ τῶν ὠκεανῶν καλοῦνται «θαλάσσια ρεύματα». Μὲ ἄλλους λόγους, τὰ θαλάσσια ρεύματα εἶναι ποταμοὶ οἱ ὁποῖοι εὑρίσκονται ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Τὰ ρεύματα αὐτὰ ἔχουν διάφορον διεύθυνσιν καὶ ἔντασιν ποὺ ἐξαρτῶνται ἀπὸ πολλοὺς παράγοντας. Τὸ φαινόμενον παρατηρεῖται ἐντονώτερον εἰς τὰς κλειστὰς θαλάσσας καὶ ἀκόμη ἰσχυρότερον εἰς τοὺς κόλπους, ἐνῷ εἰς τοὺς ὠκεανοὺς εἶναι τοῦτο κάπως ἀσθενές. Π. χ. εἰς τὴν λεκάνην τῆς Μεσογείου παρουσιάζονται θαλάσσια ρεύματα ἐντονώτερα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ γίνονται εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν ἢ τὸν Εἰρηνικὸν Ὠκεανόν. Εἰς τὴν Ἀδριατικὴν καὶ τὸ Αἰγαῖον Πέλαγος τὰ θαλάσσια ρεύματα εἶναι ἀρκετὰ αἰσθητὰ καὶ ἔχει εὑρεθῆ ὅτι εἰς τὸ Αἰγαῖον Πέλαγος π.χ. τὸ ρεῦμα κινεῖται ἐκ Νότου πρὸς Βορρᾶν, παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μέχρι τοῦ Ἑλλησπόντου, ἀπὸ ἐκεῖ δὲ ξεκινᾷ ἄλλο ρεῦμα ἔχον ἀντίθετον διεύθυνσιν, ἤτοι ἐκ Βορρᾶ πρὸς Νότον.

Ποῦ ὀφείλονται τὰ θαλάσσια ρεύματα δὲν γνωρίζομεν μετὰ βεβαιότητος. Φαίνεται ὅμως ὅτι ὑπάρχουν πλεῖστα αἴτια ποὺ τὰ προκαλοῦν. Τὰ κυριώτερα ἐκ τῶν αἰτίων αὐτῶν εἶναι δύο. Τὸ ἕνα εἶναι ἡ διαφορὰ ἁλμυρότητος τοῦ θαλασσίου ὕδατος καὶ τὸ ἄλλο οἱ ἄνεμοι. Ὅταν λέγωμεν διαφορὰν ἁλμυρότητος, ἐννοοῦμεν ὅτι τὸ θαλάσσιον ὕδωρ δὲν ἔχει παντοῦ τὴν αὐτὴν ἁλμυρότητα καὶ ἐπομένως τὸ εἰδικὸν βάρος (ἢ ἡ πυκνότης) τῶν διαφόρων μαζῶν τοῦ ὕδατος, ἀφοῦ εἶναι διάφορον, ἔχει κατ' ἀνάγκην κίνησιν τοῦ ὕδατος. Ἡ κίνησις αὐτὴ γίνεται ἀπὸ τὰς πυκνοτέρας μάζας ὕδατος πρὸς τὰς ἀραιοτέρας.

Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄνεμοι, μὲ τὴν πίεσιν ποὺ ἐξασκοῦν ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν θαλασσῶν καὶ τῶν ὠκεανῶν, ἐπιδροῦν ὥστε εἰς τὸ βάθος νὰ ἔχωμεν κίνησιν τῶν ὑδάτων πρὸς τὴν διεύθυνσιν πρὸς τὴν ὁποίαν πνέουν οὗτοι. Παρετήρησαν δηλαδὴ ὅτι πολλοὶ ἄνεμοι ἰσχυροὶ καὶ περιοδικοί, ποὺ πνέουν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἀπὸ ὡρισμένας διευθύνσεις, προκαλοῦν θαλάσσια ρεύματα ποὺ πηγαίνουν κατὰ τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν. Τώρα τὰ ρεύματα ποὺ ἐμφανίζονται εἰς τὰς πολὺ κλειστὰς θαλάσσας καὶ τοὺς κόλπους παραμορφώνονται καὶ ἀλλάσσουν πολλάκις κατεύθυνσιν λόγῳ τῆς ἀνωμάλου διαμορφώσεως τῶν θαλασσίων ἀκτῶν ἢ καὶ τῶν πυθμένων τῶν θαλασσῶν πλησίον τῶν ἀκτῶν.

* * *

Τὰ φαινόμενα ποὺ συνδέονται μὲ τὰ θαλάσσια ρεύματα εἶναι πολλὰ καὶ δύσκολα. Ἔχουν γίνει πολλαὶ μελέται ἐπάνω στὸ θέμα αὐτὸ ποὺ παρουσιάζει πλεῖστα ἐνδιαφέροντα διὰ τοὺς ναυτικούς, τόσον διὰ τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὸ Ἐμπορικὸν Ναυτικόν, ὅσον καὶ διὰ τοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ. Καὶ ἡ ἔρευνα τῶν φαινομένων ποὺ σχετίζονται μὲ τὰ θαλάσσια ρεύματα ἀποτελεῖ ἀντικείμενον μελέτης ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς εἰρήνης διὰ νὰ γνωρίζουν οἱ κυβερνῆται τῶν πλοίων ἐπιφανείας καὶ τὰ ὑποβρύχια τοῦ Στόλου τὶ ρεύματα ἐπικρατοῦν εἰς τὰς διαφόρους θαλάσσας, ὥστε νὰ κανονίζουν ἀναλόγως τὰς μετακινήσεις τῶν μονάδων των. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ ναυτικοί, ἐκμεταλλευόμενοι κάθε γνῶσιν τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς ἐμπειρίας, ποὺ σχετίζεται μὲ τὰς μετακινήσεις τῶν πλοίων, προσπαθοῦν εἰς κάθε περίπτωσιν νὰ ἐπιτυγχάνουν τοὺς καλλιτέρους ὅρους ὑπὸ τοὺς ὁποίους θὰ ἠμποροῦν νὰ πραγματοποιοῦν τὴν ἀνατιθεμένην εἰς αὐτοὺς ἐντολήν.

ΣΕΙΡΙΟΣ

Γιὰ νὰ μαθαίνετε

Πτερωτὸν γράμμα

Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἕνα γράμμα κοινὸν τὸ ὁποῖον ἀπαντᾶται πρῶτον εἰς τὴν πρώτην λέξιν, δεύτερον εἰς τὴν δευτέραν, τρίτον εἰς τὴν τρίτην κ.ο.κ.

1) Θεὸς τῶν Ἀρχαίων, 2) Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, 3) Κατοικία ζώων, 4) Θεία Κοινωνία, 5) Εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν, 6) Ἀρχαῖος ρήτωρ, 7) Ἱστορικὴ γέφυρα ὅπου ἔλαβε χώραν μία μάχη τοῦ 21.

Κ. ΛΥΡΗΣ

Κρυπτογραφικὸν

1234526789 = Νῆσος τῆς Β. Θαλάσσης.
64357 = Ἱερόν.
867392 = Πρόσωπον τῆς Γραφῆς.
52267836 = Κράτος.
86736 = Κράτος.
4629 = Ζῶον.
644236 = Μεγάλη δύναμις.

ΝΙΚΗ ΝΙΚΗΤΑ

Γεωγραφικὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πόλιν τῆς Ἀττικοβοιωτίας.

1) Πόλις τῆς Ν. Ἑλλάδος, 2) Πόλις τῆς Μακεδονίας, 3) Νῆσος τοῦ Ἰονίου, 4) Πόλις τῆς Κρήτης, 5) Πρωτεύουσα ἐνδόξου Εὐρωπαϊκοῦ κράτους, 6) Ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς, 7) Πόλις τῆς Ἀττικῆς, 8) Ἔνδοξος νῆσος, 9) Ὀνομαστὴ γιὰ τὰ λουκούμια της.

Ε. ΣΚΛΑΒΕΝΙΤΗΣ

Τρίγωνον

* * * * * *
* * * * *
* * * *
* * *
* *
*

1η σειρά: Ἐκεῖ γίνονται ἀγῶνες, 2α σειρά: Ἄγριον ζῶον, 3η σειρά: Λιμὴν τῆς Ἀλβανίας, 4η σειρά: Ἐκεῖνος, ποὺ δρᾷ. 5η σειρά: Ἄνθος, 6η σειρὰ ὁ ὁποῖος, 7η σειρά: Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 19ου ΦΥΛΛΟΥ

Ἐρωτήσεις: Πάτησε καὶ τὸ ἀριστερό του. Ὅταν ἀνέβαινη τὴ σκάλα. Ἡ κάλτσα.

Τετράγωνον: Ναός, ἀρνί, ὄιον, Σίνα.

Μία ἐταζέρα

Στὶς ἴδιες διαστάσεις κόψετε τρία σανίδια (μῆκος 40 ἑκατοστόμετρα καὶ πλάτος 15). Ἀκολούθως ἀνοίγετε μιὰ τρύπα σὲ κάθε γωνία. Γιὰ νὰ εἶναι οἱ τρύπες αὐτὲς στὴν ἴδια γραμμή, βάζετε τὰ σανίδια τὸ ἕνα ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ ἔπειτα ἀνοίγετε τὶς τρύπες.

Προμηθεύεσθε δύο γερὰ κορδόνια, ἴσου μήκους, τὰ ὁποῖα περνᾶτε στὶς τρύπες ἑνὸς σανιδιοῦ. Κατόπιν θὰ κάνετε κόμβους σὲ ὡρισμένο ὕψος, πρὶν περάσετε τὰ κορδόνια στὸ δεύτερο σανίδι. Ἡ δυσκολία εἶναι νὰ τοποθετήσετε τοὺς κόμβους εἰς ἴσην ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ πρῶτο σανίδι.

Θὰ κάνομεν τὸ ἴδιο γιὰ τὸ τρίτο σανίδι καὶ τὰ κορδόνια θὰ ἑνωθοῦν στὸ τέλος σὲ ἕνα μεγάλο καρφὶ ποὺ θὰ εἶναι στὸν τοῖχο.

Θὰ ἔχωμεν ἐπίσης μιὰ ἐταζέρα, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ μποροῦμε νὰ τοποθετήσωμεν βιβλία καὶ διάφορα ἄλλα μικροπράγματα.

Στοιχειόγριφος

Εἶμαι ἄρωμα ὡραῖον
ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσης
μὰν μ' ἀλλάξης τὸ κεφάλι
καὶ τὸν τόνο κατεβάσης
μία χώρα θὰ προβάλη
ποὺ θὰ δῆς καὶ θὰ θαυμάσης.

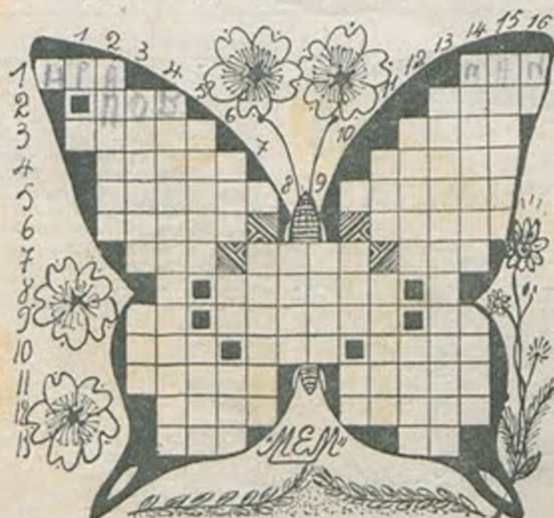
Α. Α. ΜΟΥΣΤΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Μεταγραμματισμὸς

Κάτοικος τῆς Ἀφρικῆς
ἂν ἀλλάξη ἕνα γράμμα
ὅρος καὶ ζῶο ἄγριο
θὰ προκύψουνε συνάμα

Σ. Χ. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΜΑΣ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Ἡ μητέρα τῶν Θεῶν — Χρονικὴ διαίρεσις. 2) «Ναυτικὸς Ἀθλητικὸς Σύνδεσμος» — Κασόνι. 3) Ἡ μητέρα τοῦ Ἀχιλλέως — Ἡ ἐνδοξοτέρα ....., εἶναι ἡ ἑλληνική. 4) Κατὰ τὴν μυθολογίαν, ὅ,τι ἔπιανε ἐγίνετο χρυσάφι — Ἀπαραίτητο στὴ μάσησι τῶν τροφῶν. 5) Ἀρχαῖος ποιητὴς — Ἐνικήθη ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας. 6) Νεκρὸς — Σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος. 7) Δικός σου — Ἀγγελιαφόρος τῶν Θεῶν — Ἀντωνυμία (δημοτ., πληθ.). 8) Στερεῖται φήμης, ἄγνωστος. 9) Μέτρον ἐπιφανείας — Ἡ κάτοικος τῆς Σομαλίας — Κάτι. 10) Φυτὸν — Ἄρθρον — Παιδί. 11) Ἐργαλεῖον τῶν γλυπτῶν — Θαλασσινό. 12) Ἄθροισμα ἀτόμων — Θεὸς τῶν ἀρχαίων Ρωμαίων. 13) Ὡσὰν — Προτρεπτικόν.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

2) Εἶναι ὁ βόρειος, ὁ δυτικός, ὁ πουνέντες κλπ. 3) Δὲν ἔχει τιμὴ — Τρία γράμματα τῆς δευτέρας λέξεως τοῦ 11 καθέτως. 4) Μεταφορικὸν μέσον. 5) Ποταμὸς τῆς Μ. Ἀσίας — Ἀνανεώνει τὸν ὀργανισμό μας. 6) Σῆμα κινδύνου — Τὰς ὁποίας — Στρατηγὸς τοῦ Μ. Ναπολέοντος. 7) Ὑπάρχει μεταξὺ τῶν πολιτῶν. 8) Μέρος τοῦ λόγου. 9) Δερματίνη λωρίς. 10) Νότα — Σύμφωνον. 11) Ἀρνητικὸν — Σουπιά (καθ.). 12 Ὄρχησις — Γυναικεῖον ὄνομα. 13) Μεγάλος Ἕλλην στρατηλάτης. 14) Μὴν τοῦ ἔτους — Δὲν διαφέρουν ποσοτικῶς (αἰτ. πληθ., θηλ.). 15) Προφήτης. 16) Δεικτικὸν (δημ.).

ΜΗΝΑΣ ΜΑΤΣΑΚΗΣ

ΚΑΙ ΛΙΓΗ

Ο ΦΙΛΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ

Ὁ Τάκης, ὁ μικρὸς ὑπηρέτης, τρίβει τὸ πάτωμα μὲ τὴ βούρτσα, ἀλλὰ συγχρόνως διαβάζει καὶ ἕνα περιπετειῶδες μυθιστόρημα...

Δέκα πέντε πόδια

Γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι ἐκάθηντο ὀκτὼ κύριοι καὶ κυρίαι. Ὁ Κωστάκης, ποὺ δὲν ἦταν καὶ τόσο ἥσυχο παιδί, ξέφυγε κάποτε ἀπ' τὰ χέρια τῆς μητέρας του καὶ χώθηκε κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι. Ὅταν τὸν τράβηξαν ἀπ' ἐκεῖ, τὸν ρώτησαν.

— Γιατὶ χώθηκες κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι;

— Γιὰ νὰ μετρήσω τὰ πόδια τῶν κυρίων καὶ τῶν κυριῶν.

— Καὶ πόσα εἶναι;

— Δέκα πέντε.

Δεκαπέντε; ἐξεπλάγησαν ὅλοι. Γιατὶ ὁ Κωστάκης τὰ ἔβγαλε δέκα πέντε τὰ πόδια, ἀφοῦ οἱ συνδαιτημόνες ἦσαν ὀκτώ;

Τὰ ἤθελε μαλακά...

Τάκης: Γιατὶ δὲν πῆρες Γιῶργο παξιμάδια;

Γιῶργος: Γιατί!.... Γιατί... ἦταν ὅλα ξερά.

Ζ.

Συνεννόησις

Δυὸ τρελλοὶ ταξιδεύουν στὸ ἴδιο διαμέρισμα. Κάποτε ὁ ἕνας ρωτᾷ τὸν γείτονά του:

— Μπορεῖτε, παρακαλῶ, νὰ μοῦ πῆτε τί ὥρα εἶναι;

Ὁ ἄλλος βγάζει τότε ἕνα βαρόμετρο ἀπὸ τὴν τσέπη του, τὸ συμβουλεύεται μὲ προσοχὴ καὶ ἀπαντᾷ:

— Τετάρτη, 20 Ἰανουαρίου, κύριε!

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, ἀπαντᾷ ὁ πρῶτος. Ἀκριβῶς ἐκεῖ θὰ κατεβῶ.

ΝΙΝΑ Π.

Διασκεδάζοντας

ΕΥΘΥΜΙΑ

Ἄλλες 15 δραχμὲς

Ὁ π ε λ ά τ η ς: 150 δραχμὲς γιὰ μιὰ βραδυὰ ποὺ κοιμήθηκα στὸ ξενοδοχεῖο σας, ἐνῷ ἔπρεπε νὰ μὲ πληρώσετε, γιατὶ σκότωνα ὅλη τὴ νύχτα κορέους ποὺ εἶχαν κάνει ἐπιδρομὴ στὸ κρεββάτι μου;

Ὁ Ξ ε ν ο δ ό χ ο ς: Ἄ, ἔτσι; Βάλτε τότε καὶ 15 δραχμὲς ἀκόμα γιὰ τὸ ἠλεκτρικὸ ποὺ κάψατε ὅλη τὴ νύχτα.

ΝΑΣΟΣ Ι. ΒΑΣΚΟΣ

Μιὰ μεγάλη!

Ἡ μητέρα κάνει στὸν μικρὸ γυιό της Ντῖνο μάθημα ἀριθμητικῆς.

Ἡ μ η τ έ ρ α: Δὲν μοῦ λὲς Ντῖνο μιὰ μικρὴ κουταλιὰ γλυκὸ καὶ ἄλλη μιά, πόσες μᾶς κάνουν;

Ν τ ῖ ν ο ς: Μᾶς κάνουν μιὰ μεγάλη κουταλιὰ ποὺ τρώγω κάθε πρωΐ.

Κ. Π. ΓΙΑΝΝΑΚΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ

Οἱ κόττες τῶν σοκολατένιων αὐγῶν.

Ὁ νουνὸς τοῦ μικροῦ Τάκη τοῦ χάρισε ἕνα σοκολατένιο αὐγό. Καὶ ὁ Τάκης τοῦ λέει:

—Ἄχ, νουνέ μου, δὲν θἄταν καλύτερο νὰ μοῦ χαρίσης μιὰ ἀπὸ τὶς κόττες ποὺ κάνουν αὐτὰ τὰ σοκολατένια αὐγά, γιὰ νὰ μοῦ γεννάη κάθε μέρα;

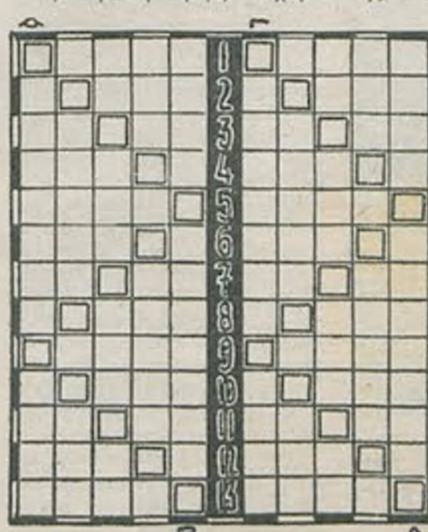
ΔΙΚΤΥΩΤΟΝ

1) Τὰ γκέμια (γεν. πληθ.) — Περίφημος ἀρχαῖος Ἕλλην φιλόσοφος.

2) Ὅπλο τῶν ἀρχαίων — Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

4) Ἐβάσταξε κατὰ τὴ μυθολογία τὴ γῆ στοὺς ὤμους του — Νῆσος τοῦ βορείου Αἰγαίου.

4) Ἡρωϊκὴ περιφέρεια χωρίων τῆς Ἠπείρου — Κορυφὴ βουνοῦ (δημ. γεν.).

5) Πόλις τῆς Ἠπείρου, τὴν ὁποίαν ἠναγκάσθησαν κάποτε νὰ ἐγκαταλείψουν οἱ ἡρωϊκοὶ κάτοικοί της, ὅταν ἠγοράσθη ἀπὸ τὸν Ἀλῆ πασᾶν — Υἱὸς τοῦ Ἀβραάμ.

6) Ἀσθένεια, τῶν σκύλων κυρίως — Χρῆμα (δημ.).

Δὲν εἶναι σωστὸ — Μήν.

8) Ἡ Δικαιοσύνη (ἀρχ.) — Ἀρχαία Θεά.

9) Ἕνα ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ νησιὰ ποὺ θὰ ἐλευθερωθοῦν συντόμως — Τὸ λουλούδι (καθαρ.).

10) Στάχτη (ἀρχ.) — Πέρασα τὴ ζωή μου.

11) Κάστρα (ἀρχ.) — Κτήνη.

12) Ἀπ᾿ αὐτὴν ὑποφέρουν πάντοτε τὰ ἰταλικὰ στρατεύματα — Εἶναι ἡ Μελπομένη, ἡ Κλειώ, ἡ Ἐρατὼ κλπ.

13) Ἐξαρτήματα τῶν ἱστιοφόρων πλοίων — Τὸ εὐγενέστερον αἴσθημα, τὴν σημασίαν τοῦ ὁποίου κατ᾿ ἐπανάληψιν ἐτόνισεν ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Διαγωνίως Α — Β καὶ συνέχεια Γ — Δ: Ἕνα θαυμάσιον ρητὸν τοῦ Ἀρχηγοῦ γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ποὺ εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐπίκαιρον σήμερα.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΜΟΣΧΟΣ

Αἴνιγμα

Τ᾿ ἀρνάκι μου τὸ κόκκινο
Θεὸς νὰ τὸ φυλάη,
ἂν φάη ξύλο τρέφεται
κι᾿ ἂν πιῆ νερὸ ψοφάει.

Β. ΖΑΧΑΡΙΟΥΔΑΚΗΣ

Λεξίγραφος.

Ἐπιφώνημα τοῦ πόνου
κι᾿ ἕνα εἶδος λιπαρὸ
παίρνω γὼ καὶ τὰ ἑνώνω
κι᾿ ἕνα φροῦτο φανερώνω.

Η. Δ. ΦΟΝΤΑΛΗΣ

Τρίγωνον

*****
****
***
**
*

1η σειρά: Ἀρχαία πόλις, 2ας σειρά: Ἄνθη, 3η σειρά, Δρόμος (δοτ.), 4η σειρά: Ἄνθη, 5η σειρά: Φωνῆεν.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Κρυπτογραφικὸν

12345678 = Εὐρωπ. πόλις
2458 = Εἶδος ποιήσεως
375658 = Ἀρχ. Θεός
462738 = Ἀστερισμὸς
5158 = Ζῷον
67458 = Ζωϊκὴ οὐσία
7678858 = Ξηροπόταμος
847158 = Πτηνὸν

ΟΜ. ΑΛΕΤΡΑΣ

Ἀκροστιχὶς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν τὸ ὄνομα γνωστοῦ Ἕλληνος ποιητοῦ:

1) Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, 2) Κράτος τῆς Εὐρώπης, 3) Πόλις τῆς Θεσσαλίας, 4) Χρονικὴ μονάς, 5) Φροῦτον, 6) Ὄρος τῆς Ἑλλάδος, 7) Πρωτεύουσα Εὐρωπαϊκοῦ κράτους.

ΑΠ. Α. ΜΟΥΣΤΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Λεξίγριφος

Φτερωτὸ μέσα στὰ τόσα
στὴν κοινὴ ὅμως τὴ γλῶσσα
κι᾿ ὀχληρό,
ὅ,τι πρέπει ἂν τοῦ κολλήσῃς
λαχανικὸ θὰ σχηματίσῃς.

Κ. ΛΥΛΗΣ

Μιὰ φορὰ κι᾿ ἕναν καιρό, ἕνα φίδι κατέβηκε στὴν ἀκρογιαλιὰ κι᾿ ἀντάμωσε ἕνα κάβουρα καὶ τοῦ λέει:

— Καϋμένε κάβουρα, θέλω νὰ κάνω ἕνα θαλασσινὸ ἀπὸ σᾶς κουμπάρο, νὰ κατεβαίνω κι᾿ ἐγὼ καμμιὰ φορὰ νὰ τρώγω κανένα θαλασσινό, κι᾿ ἐκεῖνος πάλι, ἅμα θέλῃ, νἄρχεται στὴ φωλιά μου νὰ τρώῃ κανένα χορταράκι τρυφερό. Ἔ, τί λές; Θέλεις νὰ γίνουμε κουμπάροι;

Κι᾿ ὁ κάβουρας, ἀφοῦ σκέφτηκε, ἂς γίνουμε, τοῦ λέει.

Τότες δώσανε τὰ χέρια κι᾿ ἀμέσως καθήσανε νὰ φᾶνε. Τοῦ ἔφερε ὁ κάβουρας διάφορα θαλασσινά, γαρίδες καὶ χορτάρια τῆς θάλασσας.

Σὰν τέλειωσε τὸ φαγί, τὸ φίδι ἦρθε στὸ κέφι κι᾿ ὅλο «γειά σου κουμπάρε» καὶ «γειά σου κουμπάρε» κι᾿ ἀγκάλιαζε τὸν κακόμοιρο τὸν κάβουρα.

Ὁ κουμπάρος ὁ κάβουρας, ἂν καὶ ντρεπότανε καὶ λίγο, τοῦ ἔλεγε ὅμως:

— Πολὺ μὲ σφίγγεις, κουμπάρε.

— Μὰ σ᾿ ἀγαπῶ, κουμπάρε, τοῦ ἔλεγε τὸ φίδι.

Νὰ τώρα εἶσαι καλά κουμπάρε...

Πάλι σὲ λιγάκι:

— Γειά σου κουμπάρε, κι᾿ ὅλο καὶ τὸν ἔσφιγγε.

— Μὰ πολὺ μὲ σφίγγεις, κουμπάρε, καὶ θὰ σκάσω, τοῦ ἔλεγε ὁ κάβουρας.

Καὶ τὸ φίδι ποὺ εἶχε τὸ σκοπό του:

— Μὰ δὲν μπορῶ, κουμπάρε, σ᾿ ἀγαπῶ.

— Κι᾿ ἐγὼ σ᾿ ἀγαπῶ, κουμπάρε, τοῦ ἀπαντοῦσε ὁ κάβουρας, μὰ ἔβλεπε πὼς δὲν πηγαίνανε καλά. Τὸ φίδι ὅλο καὶ τὸν ἔσφιγγε, ὅσο πήγαινε, καὶ δὲν τὸν ἀπόλαγε καθόλου.

Πάλι σὲ λιγάκι τὸν ἔσφιξε τόσο, ποὺ ὁ κάβουρας ἀπελπίστηκε, καὶ γυρίζει καὶ τοῦ βάνει τὶς δαγκάνες του στὸ λαιμό, καὶ τότε μόνο τὸν ἀπόλυσε τὸ φίδι κι᾿ ἁπλώθηκε μακρὺ πλατὺ στὴ φωλιὰ τοῦ κάβουρα. Τότες τοῦ λέει κι᾿ ὁ κάβουρας:

— Νὰ τώρα, εἶσαι καλά, κουμπάρε, κι᾿ ὄχι ἔτσι ποὺ μὲ μάζωνες γιὰ νὰ μὲ πνίξῃς!

Ο ΚΗΠΟΣ ΤΩΝ

ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΣΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΜΑΣ

Ἂν μποροῦσε νὰ μᾶς μιλήση ὁ Ἀρχηγός, ἐπάνω ἀπὸ τὸν Παράδεισο ποὺ βρίσκεται, αὐτὸ θὰ μᾶς ἔλεγε: «Ἐμπρὸς τώρα, παιδιά, στὴν δουλειά. Ἐγὼ θἆμαι πάντα ἀνάμεσά σας. Ξέρω πόσο μ' ἀγαπούσατε καὶ πόσο θὰ μ' ἀγαπᾶτε πάντα. Μὰ τὴν ἀγάπη σας αὐτὴ θέλω νὰ μοῦ τὴν δείχνετε μὲ τὴν ἐργασία. Μὲ τὸ νὰ ἐκτελῆτε πιστὰ ὅσα σᾶς παρήγγειλα. Καὶ ἰδιαίτερα τώρα νὰ δώσετε ὅλη σας τὴν ψυχὴ καὶ ὅλη σας τὴ δύναμι βοηθῶντας ἐκείνους ποὺ στὸ μέτωπο συνεχίζουν τὶς Νίκες καὶ τοὺς θριάμβους τῆς Ἑλλάδος, καὶ τὰ παιδιὰ καὶ τὶς οἰκογένειες ποὺ ἀφῆκαν πίσω».

Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη: «Κάτω ἀπὸ τὴ Σημαία τῆς Ε. Ο. Ν. σφιγμένοι ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο, μὲ Ἀρχηγοὺς τὸν καλό μας Βασιλέα καὶ τὴν Κυβέρνησί Του, μὲ πειθαρχία καὶ ὑπακοὴ στὶς διαταγὲς τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου

Ἡ Σκαπάνισσα Καίτη Ι. Κουτσογεώργη, ποὺ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ πολέμου πλέκει διαρκῶς γιὰ τὸν στρατό.

συνεχίσετε τὰ ὡραῖα ἔργα, μὲ τὰ ὁποῖα γράφετε τὶς χρυσὲς σελίδες στὸ μεγάλο βιβλίο τῆς Νεολαίας...»

Αὐτὰ θὰ μᾶς ἔλεγε σήμερα ὁ Ἀρχηγός. Καὶ ἐμεῖς θὰ τοῦ ἀπαντούσαμε: «Κοιμήσου ἥσυχα, Ἀρχηγέ, κάθε ἕνας μας πιστοὶ στὶς ὁδηγίες Σου, εἴμαστε στὴ θέσι μας!»

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Ἂν στὰ παλιὰ χρόνια ἦσουν ἄρχοντας κι' ἤθελες νὰ γράψης σὲ κάποιον φίλο σου, ἀνάθετες σ' ἕνα δοῦλο σου νὰ πάη τὸ γράμμα στὸ μέρος ποὺ ἔμενε ὁ φίλος σου καὶ νὰ τοῦ τὸ δώση στὸ χέρι. Ἂν ἦσουν φτωχὸς ἄνθρωπος καὶ δὲν εἶχες δούλους στὶς προσταγές σου, ἔπρεπε νὰ φροντίσης νὰ βρῆς κανένα ποὺ ταξίδευε γιὰ κεῖνα τὰ μέρη, νὰ τὸν πληρώσης ἢ νὰ τὸν παρακαλέσης νὰ δώση τὸ γράμμα σου στὸν προορισμό του... καὶ ὁ Θεὸς πιὰ καὶ ἡ μοῖρα του. Τὸ 1653 κάποιος σκέφθηκε στὴ Γαλλία νὰ διορθώση αὐτὴ τὴν κατάστασι.

Ζήτησε λοιπὸν εἰδικὴ ἄδεια ἀπὸ τὸ βασιλέα καὶ ἵδρυσε ἕνα ἰδιωτικὸ ταχυδρομικὸ γραφεῖο ποὺ ἀναλάβαινε μὲ δύο πεντάρες νὰ στείλη τὸ γράμμα στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Γαλλίας ὅπου ἤθελε. Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ στὴν Ἀγγλία αὐτὴ τὴν ἐποχή.

Δὲν μεταχειρίζονταν ὅμως ἀκόμα γραμματόσημα... Αὐτὰ τὰ μεταχειριστήκανε πολὺ ἀργότερα... μετὰ ἑκατὸ χρόνια. Ἡ ἰδέα ἦταν κάποιου Γάλλου βιβλιοπώλη, τὴν ἐφήρμοσε ὅμως πρῶτος ὁ διευθυντὴς τῶν ἀγγλικῶν ταχυδρομείων Χίλλ, τὸ 1840. Ὥστε σὰ νὰ λέμε τὸ γραμματόσημο ἑώρτασε τὴν ἑκατονταετηρίδα πέρυσι. Πόσες εὐκολίες δὲν μᾶς κάνουν σήμερα τὰ ταχυδρομεῖα καὶ τὰ γραμματόσημα ποὺ ἐτελειοποίησαν τὴν ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία... Πόση χαρὰ δὲν αἰσθανόμαστε ἅμα ὁ ταχυδρομικὸς διανομέας χτυπήση τὴν πόρτα μας καὶ μᾶς φέρη ἕνα γράμμα ἀπὸ τοὺς ἀγαπημένους μας ποὺ λείπουν... Ἰδιαίτερη μάλιστα τώρα ποὺ ἔχουμε τόσους δικούς μας στὸ μέτωπο καὶ πολεμοῦν.

Τώρα εἶναι ἀλήθεια πὼς καμμιὰ φορὰ τὸ γράμμα μας δὲ φθάνει ποτὲ στὸ πρόσωπο ποὺ τὸ στέλνουμε. Σ' αὐτὸ ὅμως δὲν φταιει οὔτε τὸ ταχυδρομεῖο οὔτε τὰ γραμματόσημα. Φταῖμε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι ποὺ δὲν γράφουμε καλὰ τὴ διεύθυνσι ἢ τὴν κακογράφουμε, ἢ ξεχνοῦμε νὰ βάλουμε γραμματόσημο.

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

10. (Συνέχεια)

Καὶ ξέρετε μὲ ποιὸ ἀποτέλεσμα; Ὁ κὺρ Μπούλης, ὁ Σερλὸκ Χόλμς τῶν τετραπόδων, ἔχασε ἄλλη μιὰ φορὰ τὰ ἴχνη του κυρίου πρώην. Παρηγορήθηκε ὅμως γιατὶ ὕστερα ἀπὸ τοὺς ἀλγεβρικοὺς συλλογισμοὺς ποὺ ἔκανε:

$$\alpha + \beta + \gamma + \delta = 0$$

ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα πὼς ὁ ἄνθρωπός του θὰ ξαναρχόταν κι' αὐτὸς πίσω στὸ ἴδιο μέρος. Μεταμορφώνεται λοιπὸν σὲ χαμάλη καὶ μιὰ καὶ δυὸ πηγαίνει στὴν προκυμαία κι' ἀρχίζει νὰ περπατᾶ ἀπάνω - κάτω μὲ ἀληθινὰ ἀξιεθαύμαστη ὑπομονή.

Μιὰ ὥρα, δυό, τρεῖς πέρασαν ἔτσι καὶ τίποτε ἄλλο δὲν εἶδε παρὰ τὸ λιμάνι καὶ τὴ θάλασσα. Δὲν σηκώνει ὡς τόσο τὰ μάτια του ἀπὸ τὸ κατάστρωμα ἑνὸς μεγάλου ὑπερωκεανείου «Λεβιάθαν» ποὺ τὸ φουγάρο του βγάζει μαῦρο καπνὸ κι' ἑτοιμάζεται νὰ φύγη ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή.

Θἄρθη ἐκεῖνος; Δὲ θἄρθη;

Ἕνα ἀδιάκοπο σῦρε κι' ἔλα βασιλεύει ἀπὸ τὸ πλοῖο στὴν ἀποβάθρα κι' ἀπὸ τὴν ἀποβάθρα στὸ πλοῖο. Ἔξαφνα ὁ τετράποδος Σερλὸκ Χόλμς ἁρπάζει στὸ χέρι του μιὰ βαλίτσα ἀπὸ μιὰ γωνιὰ ἐκεῖ ποὺ τὴν εἶχε κρυμμένη καὶ γίνεται ἄφαντος. Ποῦ πῆγε; Ὕστερα ἀπὸ λίγο ἕνας πλούσιος Ἐγγλέζος μὲ ὁλοκαίνουργο κοστοῦμι καὶ μ' ἕνα ποῦρο στὸ στόμα, δύο πόντους χοντρό, μ' ἕνα μονόκλ στὸ μάτι καὶ μὲ κάτι θεόρατα λαμπερὰ διαμάντια στὰ μανικέτια του τραβάει

Μεταμορφώνεται σὲ χαμάλη καὶ πηγαίνει στὴν παραλία.

κατ' εὐθεῖαν στὴν ἀποβάθρα....

Ρωτᾶτε τώρα γιατὶ ἡ καινούργια αὐτὴ μεταμόρφωσι;

Ὁ κὺρ Μπούλης μὲ τὸ διαβολεμένο του μάτι εἶχε ξεχωρίσει μέσα στὸ πλῆθος τῶν περιέργων ποὺ κοιτούσανε τὸ πλοῖο, κάτω ἀπὸ πλουσιώτατα κοστούμια, τὴν ὄμορφη κυρία Χάρυ Κόντακ καὶ τὶς χαριτωμένες μαϊμουδίτσες κόρες του. «Τὸν κρατῶ» εἶπε μόνος του κι' ἑτοιμάστηκε νὰ μπαρκάρη γιὰ τὸ Λονδῖνο.

Ὡς τόσο δέστε τον τώρα τὸν κὺρ Μπούλη. Φαίνεται σὰν νὰ μὴ βλέπῃ μέσα ἀπὸ τὸ μονόκλ του τίποτε ἄλλο παρὰ τοὺς γαλανο' καπνοὺς τοῦ πούρου του. Δὲν εἶναι εὔκολο βέβαια ἀνάμεσα στοὺς 2313 ἐπιβάτες ποὺ εἶναι ἕτοιμοι ν' ἀνεβοῦνε στὸ βαπόρι, κυρίες τοῦ καλλίτερου κόσμου καὶ κυρίους ἀπὸ τὸν ἀφρὸ τῆς κοινωνίας τῶν ζώων. Ποιὸς μέσα

Σκαπανέων μας

'Ο πόνος τῆς Σκαπάνισσας

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Τὸ πρωῒ τῆς περασμένης Τετάρτης λὲς καὶ μιὰ βουβὴ θλῖψι χύθηκε ξαφνικὰ σ' ὅλη τὴ Χώρα. 'Απίστευτο τὸ ἄκουσμά της.

'Ο 'Αρχηγός μας καὶ 'Εθνικὸς Κυβερνήτης, ὁ πατέρας μας ὅπως τὸν ὠνομάζαμε στὴν Νεολαίαν, δὲν ὑπῆρχε πιὰ ἀνάμεσά μας.

'Η εἴδησις ἁπλώθηκε σ' ὅλη τὴν 'Ελλάδα καὶ δὲν ἄφηκε κανένα ἀσυγκίνητο.

Μεσίστιοι αἱ γαλανόλευκες μαρτυροῦσαν τὸ βαρὺ πένθος. Μὰ ἔξω ὁ κόσμος ἐβιάζετο ν' ἀγοράση ἐφημερίδες γιὰ νὰ μάθη πῶς πέθανε; 'Απὸ τί; Καὶ ποιὸς θὰ εἶναι ἐκεῖνος ποὺ θὰ τὸν ἀντικαταστήση;

'Ακούατε ἀπὸ ὅλους: Καὶ τώρα τί θὰ κάμωμε; Εἶχαν δίκιο ν' ἀνησυχοῦν. Τὸν ἀγαποῦσαν τόσο. Τοῦ εἴχαμε τόση ἐμπιστοσύνη γιατὶ μᾶς ὡδηγοῦσε πάντοτε πρὸς τὰ ἐμπρός. "Ετσι λέμε καὶ στὸν "Υμνο μας. 'Εμπρὸς γιὰ μιὰ 'Ελλάδα νέα...

Βέβαια δὲν ἦτο ἀθάνατος. Τὸ ξέραμε ὅλοι πὼς μιὰ μέρα θὰ μᾶς ἔφευγε. 'Αλλὰ ἂς ζοῦσε νὰ ἔβλεπε τοὺς γενναίους στρατιώτας μας νὰ γυρνοῦν δαφνοστεφανωμένοι.

'Εγὼ δὲ θὰ σᾶς κρύψω πῶς τὸν ἔκλαψα πολύ, γιατὶ εἶμαι 9 ½ χρόνων καὶ ἦταν ὁ πρῶτος Πρωθυπουργὸς ποὺ γνώρισα καὶ ποὺ ὅλο καλὰ λόγια ἄκουα γι' αὐτόν, ἀπὸ χωρικοὺς καὶ πολίτας, πλούσιους καὶ φτωχούς.

Τώρα δὲ μᾶς μένει ὕστερ' ἀπὸ τὸν χαμό σου, Μεγάλε μας 'Αρχηγέ, παρὰ νὰ ὁρκισθοῦμε πὼς θὰ φροντίσωμε νὰ εἴμαστε πάντα ἑνωμένοι καὶ ὑπάκοοι στὸ Βασιλιᾶ μας καὶ τὴν Κυβέρνησί Του, μὲ τὴ σκέψι πὼς μᾶς βλέπεις ἀπὸ κεῖ ψηλὰ ποὺ εἶσαι καὶ μᾶς καθοδηγεῖς στὸ καλὸ γιὰ τὴν τελικὴ Νίκη.

"Εφη Κ.

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

"Ενας χωρικὸς πῆγε μιὰ μέρα σὲ κάποιο καθηγητὴ τῆς μουσικῆς καὶ τὸν ρώτησε τὴν τιμὴ τῶν μαθημάτων του.

— Πεντακόσιες δραχμὲς τὸν πρῶτο μῆνα, εἶπε ὁ καθηγητής, καὶ τρακόσιες τὸν δεύτερο.

— Πολὺ καλά, εἶπε ὁ χωρικός. Θ' ἀρχίσω τὸν δεύτερο μῆνα!...

σ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀρσενικοὺς καὶ θηλυκοὺς ἦταν ὁ Χάρυ Κόντακ;

'Η σφυρίχτρα τοῦ πλοίου ἀκούστηκε καὶ τρίτη φορά. Οἱ ἀργοπορημένοι ταχύνουν τὸ βῆμα τους. 'Ανάμεσα σ' αὐτοὺς εἶναι κάποιος ποὺ μόλις τὰ καταφέρνει νὰ προχωρῆ. Αὐτὸς λοιπὸν ἴσα-ἴσα τραβάει περισσότερο τὴν προσοχὴ τοῦ κὺρ Μπούλη.

Γιατί ἄράγε;

Νὰ ποιὰ εἶναι ἡ ἀπάντησι σ' αὐτὴ τὴν ἀπορία:

Προτοῦ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀφήση τὴν προκυμαία, ἔρριξε μιὰ τελευταία ματιὰ ἀποχαιρετισμοῦ στὴν κυρία Κόντακ καὶ τὶς κόρες της κι' αὐτὲς ἔβγαλαν τὰ μαντηλάκια τους γιὰ νὰ σκουπίσουν τὰ δάκρυά τους.

Αὐτὴ ἡ συγκινητικὴ σκηνὴ δὲν ξέφυγε ἀπὸ τὸ μάτι τοῦ Σερλὸκ Χόλμς. Χωρὶς νὰ χάση καιρὸ κόβει ἕνα φύλλο ἀπὸ τὸ μπλόκ του, γράφει μερικὲς λέξεις καὶ τὶς δίνει σ' ἕναν ὑπάλληλό του ποὺ περίμενε κοντά του... "Υστερα ὁ ἴδιος μπαίνει στὸ βαπόρι σιγοτραγουδώντας ἕνα 'Αμερικάνικο φὸξ-τρότ.

"Ενας πλούσιος 'Εγγλέζος μὲ πούρο στὸ στόμα.

'Ο «Λεβιάθαν» εἶναι ἕτοιμος· σφυρίζει γιὰ τελευταία φορά· τραβάει τὶς ἄγκυρές του καὶ ξεκινάει. "Ολοι οἱ ταξιδιῶτες βρίσκονται στὸ κατάστρωμα, ἀνεμίζουν τὰ μαντηλάκια τους καὶ ἀποχαιρετοῦνε τοὺς συγγενεῖς τους ποὺ στέκονταν κι' αὐτοὶ στὴν ἀποβάθρα καὶ κάνουν τὸ ἴδιο μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

"Υστερα ἀπὸ λίγο κι' ἡ προκυμαία καὶ τὰ ψηλὰ σπίτια της καὶ ἡ πολιτεία ὁλόκληρη χάνεται στὴν ἀπόστασι... Οἱ ταξιδιῶτες κοιτάζουν πῶς θὰ περάσουν πιὸ καλὰ καὶ πιὸ διασκεδαστικὰ στὸ ταξίδι τους. "Αλλοι κατεβαίνουν στὶς καμπῖνες τους, ἄλλοι σεργιανίζουν ἀπάνω στὸ κατάστρωμα, κι' ἄλλοι μαζεμένοι συντροφιὲς συντροφιὲς συζητοῦνε... 'Ο φίλος μας ὅμως ὁ κὺρ Μπούλης ἔχει ἄλλη δουλειά... Καθισμένος σὲ μιὰ γωνιὰ συλλογιέται καὶ κανονίζει πῶς πρέπει νὰ ἐνεργήση σ' αὐτὴ τὴν περίστασι. Πρῶτα πρῶτα λοιπὸν παρουσιάζεται στὸν πλοίαρχο τοῦ «Λεβιάθαν», ἕνα γερολύκο τῆς θάλασσας, ὄνομα καὶ πρᾶμα.

Αὐτὸς ἦταν λιγομίλητος κι' ἀπὸ συνήθεια πιὰ δεχόταν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους χωρὶς πολλὰ πολλὰ κομπλιμέντα... Μόλις ὅμως ἔμαθε πὼς εἶχε μπροστά του τὸν ξακουστὸ ἀστυνόμο τῶν ζώων, τὸν κὺρ Μπούλη, τότε... ὤ, τότε βγάζει ἀμέσως τὸ κασκέτο του, ποὺ θαρρεῖς κι' ἦταν φυτεμένο στὸ κρανίο του, κάνει μάλιστα καὶ μιὰ ὑπόκλισι καὶ λέει, λιγάκι μπερδεμένα ἀπὸ τὴ σαστιμάρα του, πὼς ἔχει τὴν τιμὴ νὰ εἶναι ὁ πιὸ ταπεινὸς καὶ πρόθυμος δοῦλος του...

('Ακολουθεῖ)

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

ΔΙΑ ΤΟΝ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Συνεχίζονται αἱ εἰσφοραὶ τῶν Σχηματισμῶν τῆς Ε.Ο.Ν. διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Ἀρχηγοῦ. Οὕτω προσέφερον οἱ κάτωθι:

Αἱ Περιφ. Διοικήσεις Ἀρρένων καὶ Θηλέων τῆς Ε.Ο.Ν. Κοζάνης δρχ. 100.000. Αἱ Περιφ. Διοικήσεις Ἀρρένων καὶ Θηλέων Ρεθύμνης δρχ. 50.000 ὡς πρώτην δόσιν καὶ αἱ Περιφ. Διοικήσεις Ἀρρένων καὶ Θηλέων Ροδόπης δρχ. 250.000.

Ἐπίσης τὸ Ἐπιτελεῖον, οἱ Βαθμοφόροι, οἱ Φαλαγγῖται καὶ οἱ Σκαπανεῖς τῆς Ὑποδιοικήσεως Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων Πειραιῶς δι' ἐπιστολῆς των πρὸς τὸν Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον Νεολαίας θέτουν εἰς τὴν διάθεσίν του δρχ. 5.000 εἰς μνήμην τοῦ Ἀρχηγοῦ.

ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Ὑπὲρ τοῦ ἔργου τῆς Περιφερειακῆς Ὑπηρεσίας Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης (Π.Υ.Α.Μ.) προσέφερον εἰς μνήμην τοῦ Ἀρχηγοῦ ὁ Νικόλαος Βούλγαρης δρχ. 50.000, Μαρίκα Ραζῆ 1.000καὶ διάφορα εἴδη, Παλαιολόγου Ρούλα δρχ. 500, Εὐαγγελίδου Ἕλλη δρχ. 250, Ξένου Πηνελόπη δρχ. 100, Εὐαγγελίδης Λεων. δρχ. 604 καὶ Τζάθα Χριστίνα δρχ. 500.

—Ὡσαύτως εἰς μνήμην τοῦ Ἀρχηγοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ ἀπεστάλησαν πρὸς τὴν Κ.Υ.Α.Μ. τὰ ἑξῆς ποσά: Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας κ. Κυριακὸς δρχ. 5.000, ἡ Ἑταιρεία Καμπᾶ 25.000, ἡ ποτοποιΐα ἀδελφῶν Μ. Μπαρμπαρέσου 25.000, Εὐάγ. Βεκρῆς δρχ. 1.000, Σπ. Τρικούπης δρχ. 2.000, Ἰωάννης Δούμπας 2.000, Ἀνδρ. Λειβαδίτης δρχ. 400, Καπνοβιομηχανία Μαργαρίτη δρχ. 10.000, Δημήτριος Γιόσης δρχ. 3.000, Κων. Ν. Ἐμπειρίκος δρχ. 3.000, Καπνοβιομηχανία Καραβασίλη δρχ. 50.000, Κλωστοϋφαντουργικὴ Ἑταιρία Ἀδελφοὶ Ρετσίνα δρχ. 50.000, Ἀδελφοὶ Δούμα 5.000, Χαρτοβιομηχανία Ἀθανασούλα 5.000, Γεώργιος Κυριαζόπουλος δρχ. 3.000, Μεταλλουργία Ἀσπρογέρακα Καραβότα δρχ. 2.500, Γεωργικὸς Προμηθευτικὸς Συνεταιρισμὸς Ἁγίας Ἄννης Ρέντη, μέσῳ τῆς Ἐφημερίδος «Ἀκρόπολις»δρ.3.000.

ΤΙ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ Ο ΛΑΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟΝ ΔΙΑ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐξόρμησιν τῆς Ε.Ο.Ν. ἡ Φάλαγξ Κορωπίου συνέλεξε τὰς τρεῖς ἡμέρας τῆς περισυλλογῆς 14.410 δρχ., ἑκατὸν πεντήκοντα μία κουβέρτες, 160 πουλόβερ, 164 κασκόλ, 118 κουκοῦλες, 71 ζεύγη γάντια, 83 φανέλλες, 815 ζεύγη μάλλινες κάλτσες, 1054 πακέτα τσιγάρα καὶ ἄλλα χρήσιμα εἴδη.

Ἐπίσης ὁ κ. Μ. Κωνσταντίνης προσέφερεν ἑκατὸν βιβλία διὰ τὰς βιβλιοθήκας τῶν νοσοκομείων τὰς ὁποίας διωργάνωσεν ἡ Περιφερειακὴ Ὑπηρεσία Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης (Π.Υ.Α.Μ.) διὰ τὴν ψυχαγωγίαν τῶν ἡρωϊκῶν τραυματιῶν μας.

—Πρὸς τὴν Κ.Υ.Α.Μ. ἀπέστειλαν τὰ ἑξῆς ποσά: Δῆμος Λαυρεωτικῆς δρχ. 2.100 διὰ τὴν ἀποστολὴν δεμάτων εἰς τοὺς στρατιώτας, οἰκογένεια Κοπανάκη εἰς μνήμην Δ. Παπαδάκη δρχ. 500, Μητροπολίτης Σύρου ἐκ μέρους τῶν ἐν Μήλῳ καὶ Κύθνῳ Ἱερῶν Ναῶν δρχ. 305.

—Ὁ στρατιωτικὸς συνταξιοῦχος Ἀπ. Λιαρομάτης προσέφερεν ἐκ τῆς μηνιαίας συντάξεώς του καὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου δρχ. 200 ὑπὲρ τῆς Κ.Υ.Α.Μ. Ἐπίσης ὁ Οἶκος Πειραιῶς Σ. Βαμβακᾶ προσέφερεν 20 πουλόβερ.

—Πρὸς τὴν Κ.Υ.Α.Μ. ἐπίσης προσέφερον τὰ ἑξῆς: Ἡ συνιδιοκτησία Κορωπίου 1.000 πακέττα σιγαρέττα. Οἱ ἀδελφοὶ Ζωγράφου (Πειραιεὺς) πλάκες καὶ δίσκους γραμμοφώνου. Τὸ κατάστημα Κ. Δαλδαλιᾶ πέντε κουβέρτες.

—Ὁ στρατιώτης Κώστας Σάμιος δωρεῖ εἰς τὴν Π.Υ.Α.Μ. διὰ τὸ τσιγάρο τοῦ στρατιώτου τὰ 30% ἐκ τῶν εἰσπράξεων Συναυλίας του τὴν ὁποίαν θὰ δώσῃ τὴν 26ην Φεβρουαρίου εἰς τὴν αἴθουσαν Παρνασσοῦ.

—Τὸ προσωπικὸν τῆς Διευθύνσεως Ὀβιδουργείου, τῆς Καλυκοποιίας καὶ τῆς Ε' Ὑποδιευθύνσεως τοῦ Καλυκοποιείου Ὑμηττοῦ προσέφερεν ὑπὲρ τοῦ ἔργου τῆς Περιφερειακῆς Ὑπηρεσίας Ἀλληλεγγύης Μετώπου Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης (Π.Υ.Α.Μ.) 1.351 κουτιὰ σιγάρα.

—Ὁ Σύλλογος γονέων προσέφερεν εἰς τὴν Περιφερειακὴν Ὑπηρεσίαν Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης (Π.Υ.Α.Μ.) γιὰ τὰ παιδάκια τῶν ἀπόρων στρατευθέντων 182 ἐπανωφόρια, 133 φορέματα, 55 μπλοῦζες, 47 πανταλόνια, 93 ζυπουνάκια καὶ 38 ὑποκάμισα. Ἐπίσης προσεφέρθησαν διὰ τῆς Π.Υ.Α.Μ. ὑπὲρ τῶν στρατιωτῶν 27 πουλόβερ, 50 ζεύγη γάντια, 23 ζεύγη κάλτσες καὶ ἄλλα χρήσιμα εἴδη. Ἐξ ἄλλου αἱ κυρίαι τοῦ Συλλόγου Γονέων ἔκοψαν καὶ ἔρραψαν ἀρκετὰς ἑκατοντάδας παιδικῶν εἰδῶν.

—Ὁ Μητροπολίτης Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως ἀπέστειλε 35.150 δρχ. ὑπὲρ τῆς Κ.Υ.Α.Μ. ἐξ εἰσφορῶν τῶν Ἱερῶν Ναῶν τῆς Περιφερείας του, αἵτινες κατανέμονται ὡς ἑξῆς: χωρίον Στεμνίτσα 10.000 δρχ. Χωρία Βλαχορράφτη καὶ Ράχες ἀνὰ 2.000. Ἀνὰ 1.000 δρχ. τὰ χωρία Ἀτσίχωλα, Μελισσόπετρα, Πράσινο, Ράφτη, Σέρβον. Ἀνὰ 500 δρχ. τὰ χωρία Ἀετορράχη, Βυζίκιον, Ζυγοβίσιον, Λουτρά, Λάστα, Λεπτίνιον, Λεοντάριον, Πυργάκη, Ραψωμάτιον, Στεμνίτσα, Τριπόταμος, Τουρκολέβα Χωρέμιον.

Τὸ χωρίον Βελιγοστὴ δρχ. 300. Ἀνὰ 200 δρχ. τὰ χωρία Ἀγρίδιον, Ἄκοβος, Ἀναβρυτός, Ἄνω Καρυαί, Βάστα, Γέφυρα, Δόξα, Δυρράχιον, Θεόκτιστον, Ἴσαρι, Καμάρα, Λύκαιον, Λιοδώρα, Μακρήσια, Παλούμπα, Ράδου, Σταυροδρόμιον, Χειράδες, Χράνοι.

—Ἀνὰ 100 δρχ. τὰ χωρία: Ἁγιονέρι, Ἀνεμοδοῦρι, Ἀνθοχώριον, Βάχλια, Βελημάχιον, Βοῦτσι, Βουτσαρά, Γιαννέϊκα, Γοβριά, Δρακοβούνιον, Δήμητρα, Δίρρεμα, Ἑλληνίτσα, Θωηνία, Κασδοχώριον, Κακουραῖοι, Καμενίτσα, Καρδαρίτσιον, Καρύταινα, Κατσίμπας, Κοντοβάζαινα (Ἅγιος Γεώργιος καὶ Ἅγιος Δημήτριος), Κοτσιρίδιον, Κουρουνιοῦ, Καστανοχώριον, Κυπαρισσία, Λαγκάδια, (Τιμ. Προδρόμου καὶ Ἅγ. Ἀπόστολοι), Μονάστρα, Μάρκου, Νεοχώριον, Παλαμάριον, Περιβόλια, Παναγία, Παραλογγοί, Παναγίτσης, Ρούτση, Ρεκούνιον, Σκουρτσινοῦ, Σουλάριον, Σούλου, Σπάθαρι, Σύρνα, Τρόπαια, (Κ. Θεοτόκου καὶ Ἅγιος Γεώργιος) καὶ Ψαθίον. Ἀνὰ 50 δρχ. τὰ χωρία: Βάγγου, Βάχλια, Βυδιάκιον, Ἄνω Γιαννέϊκα, Γραικοῦ, Γεφυράκια, Καλύβια, Καρνῶν, Καστράκι, Λαγκάδια, Λειβαδάκιον, Μαυριά, Μοναστηράκιον, Μυγδαλιά, Νεοχώριον, Παλαιομοίριον, Παύλια, Πουρναριά, Φαλαισία καὶ Φαναράκιον.

ΚΑΙ ΟΙ ΛΕΠΡΟΙ ΑΚΟΜΗ ΠΡΟΣΦΕΡΟΥΝ ΔΙΑ ΤΟΝ ΜΑΧΟΜΕΝΟΝ ΣΤΡΑΤΟΝ

Εἰς τὴν Κεντρικὴν Ὑπηρεσίαν Ἀλληλεγγύης Μετώπου ἐλήφθη ἡ κάτωθι συγκινητικὴ ἐπιστολὴ ἀπὸ τὴν Σπιναλόγκαν, τὸ νησὶ ὅπου μένουν οἱ λεπροί. Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ δείχνει ὅτι ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἐργάζονται διὰ τὴν νίκην τῶν ἑλληνικῶν ὅπλων:

Σπιναλόγκα τῇ 10ῃ Ἰανουαρίου 1941. Πρὸς τὴν Κ.Υ.Α.Μ.

Ἡμεῖς ἐδῶ ζοῦμε χωρὶς καμμιὰ ἐλπίδα σ' αὐτὴ τὴ ζωή, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα ποὺ κατοικεῖ ἀκόμη μέσα στ' ἄρρωστα κορμιά μας εἶναι ἑλληνικὸ καὶ ὁ τελευταῖος παλμὸς τῆς καρδιᾶς μας θὰ κτυπήσῃ κι' αὐτὸς ἑλληνικά. Εἴμεθα καὶ μεῖς παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀκοῦμε τὴ σημερινή της φωνή, ἀλλ' ἡ κακὴ μοῖρα δὲν ἤθελε νὰ μᾶς ἀφήσῃ νὰ τρέξουμε ἐκεῖ ποὺ προστάζει. Στὸ μεγάλο καὶ ἱερὸν ἀγῶνα τῆς Πατρίδος μας, προσφέρουμε καὶ μεῖς ἕνα ἡμερήσιον ἐπίδομά μας ἤτοι δρχ. 40 κατὰ μῆνα μέχρι πέρατος τοῦ πολέμου. Ἐτραγουδήσαμε τὰ κάλλαντα καὶ εἰσεπράξαμε δρχ. 874.50, τὰς ὁποίας σᾶς ἀποστέλλομεν δι' ἐπιταγῆς. Σᾶς γράφομεν δὲ κατ' ἐντολὴν τοῦ Προέδρου τῆς ἐκκλησίας μας ὅτι θὰ καταβάλλεται συνάμα πᾶσα δυνατὴ προσπάθεια διὰ ν' ἀποσταλῇ καὶ ἄλλη ἐπιταγή.

Ὁ πόνος ποὺ δημιουργεῖ μέσα σὲ κάθε ἑλληνικὴ καρδιὰ ἡ ἄτιμη ἐπίθεσις τοῦ ἀπαισίου ἐχθροῦ, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ προκαλῇ δάκρυα στὰ μάτια καὶ ἰδίως σ' ἐκείνους ποὺ δὲν μποροῦν νὰ βοηθήσουν διὰ τοῦ αἵματός των τὴν ἀγωνιζομένην Πατρίδα. Ἀπὸ αὐτὰ εἶναι βρεγμένο καὶ τὸ μηδαμινὸν ποσὸν τὸ ὁποῖον σᾶς στέλλομεν μαζὶ μὲ τὰς εὐχάς μας, ὅπως ὁ ἀγὼν τοῦ Ἔθνους ἔλθῃ εἰς αἴσιον πέρας τὸ 1941.

Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ἀποστέλλεται κατόπιν ἐγκρίσεως τοῦ κοινοτικοῦ ἱδρύματος.

ΕΜΜ. ΠΑΤΕΡΑΚΙΣ

Πρὸς τὴν Κ.Υ.Α.Μ. ἀπεστάλησαν ἐπίσης καὶ τὰ κάλλανδα τὰ ὁποῖα ἔψαλαν τὴν παραμονὴν τῆς πρωτοχρονιᾶς καὶ εἰς τὰ ὁποῖα εὔχονται τὴν νίκην τῶν ἑλληνικῶν ὅπλων.

ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ — ΑΙΜΟΔΟΤΑΙ

Οἱ Φαλαγγῖται τοῦ 18ου Τάγματος τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀρρένων Ἀθηνῶν Χριστοδούλου Χρῆστος, Πίκουλας Κ., Ζερβὸς Ι., Πίκουλας Β., Βαλαβάνης Γ., Βαλαβάνης Π., Παπυλίδης Ἀθ. καὶ Φιριώτης Δ., προσεφέρθησαν νὰ χρησιμοποιηθοῦν ὡς αἱμοδόται χάριν τῶν ἐχόντων ἀνάγκην μεταγγίσεως αἵματος ἡρωϊκῶν τραυματιῶν μας.

«Ο ΛΟΧΟΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.»

Ὁ Λοχαγὸς κ. Ἰ. Παπασπύρου, Διοικητὴς Λόχου μαχομένου εἰς τὸ ἀλβανικὸν μέτωπον δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὴν Περιφερειακὴν Διοίκησιν Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων Ἀττικοβοιωτίας γνωρίζει ὅτι οἱ στρατιῶται τοῦ λόχου του ἐζήτησαν νὰ ὀνομασθῇ ὁ λόχος των «ΛΟΧΟΣ Ε.Ο.Ν.» εἰς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν στοργικὴν φροντίδα τὴν ὁποίαν ἐπέδειξεν ἡ Ε.Ο.Ν. δι' αὐτούς.

Ἡ αἴτησις διὰ τὴν ὀνομασίαν τοῦ λόχου ὡς «ΛΟΧΟΥ Ε.Ο.Ν.» ὑπεβλήθη εἰς τὸν Διοικητὴν τοῦ Συντάγματος καὶ ἐνεκρίθη ὑπ' αὐτοῦ.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν.

Ὁ κ. Δ. Β. Κολοκοτρώνης ἀδελφὸς στρατιώτου μαχομένου εἰς τὴν Ἀλβανίαν ἐναντίον τοῦ ἐπιδρομέως δι' ἐπιστολῆς πρὸς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν τῆς Ε.Ο.Ν. εὐχαριστεῖ θερμῶς τὴν ὀργάνωσιν διὰ τὰ μάλλινα εἴδη τὰ ὁποῖα ἀπέστειλεν αὐτὴ πρὸς τὸν ἀδελφόν του.

«Ἄς εἶναι εὐλογημένο τὸ ὄνομα Ἐκείνου, ἐπιλέγει ἡ ἐπιστολή, ποὺ ἐνεψύχωσε τὴ στοργὴ καὶ τὴ φιλαλληλία σ' αὐτὰ τὰ ἀκούραστα παιδιά».

Ἀπεστάλη ἐπίσης πρὸς τὴν Π.Υ.Α.Μ. ἡ κατωτέρω ἐπιστολή:

«Σήμερον ἔλαβα ἕνα δέμα ἐκ μέρους σας, τὸ ὁποῖον περιεῖχεν ἕνα πουλόβερ, δύο ζεύγη κάλτσες, ἕνα ζεῦγος χειρόκτια, ἕνα κασκόλ, μία κουκούλα καὶ δύο κυτία σιγαρέττα.

Εἶμαι βαθύτατα συγκινημένος διὰ τὴν χειρονομίαν αὐτὴν τῆς Ὀργανώσεως γιὰ τὴν ὁποίαν εἶμαι ὑπερήφανος διότι εἶμαι μέλος της.

Καὶ τώρα ἐδῶ στὸ μέτωπο παρατηρῶ ὅτι δὲν πολεμᾶμε μόνον ἐμεῖς, ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες καὶ τὰ κορίτσια.

Πῶς νὰ μὴ νικήσωμεν;»

Μὲ συναγωνιστικοὺς χαιρετισμοὺς

ΜΙΧ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ὑπαξιωματικὸς Μηχανικοῦ Τ. Τ. 912

Ὁμοίως ἀπεστάλη πρὸς τὴν Π.Υ.Α.Μ. τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν Ἀρρένων Ε.Ο.Ν. ἡ κάτωθι ἐπιστολή:

«Δὲν μπορῶ νὰ βρῶ λόγια ἱκανὰ νὰ ἀποδώσουν πιστὰ τὴ μεγάλη μου χαρὰ ποὺ αἰσθάνθηκα ὅταν πῆρα τὸ προσφιλές σας δῶρο, δηλαδὴ μιὰ φανέλλα, ἓν ζεῦγος κάλτσες, ἕνα κασκὸλ καὶ ἓν ζεῦγος γάντια. Ὅπως ἐμεῖς ἐδῶ ἐπάνω προσφέρωμε μ' ὅλες μας τὶς δυνάμεις τῆς ὑπηρεσίες μας γιὰ τὸ μεγαλεῖο τῆς φιλτάτης μας Πατρίδος, τὸ ἴδιο καὶ σεῖς αὐτοῦ κάτω ἐκδηλώνετε παντοιοτρόπως τὴν ἀγάπην σας καὶ τὸ ἐνδιαφέρον σας γιὰ μᾶς.

Νὰ εἴσθε βέβαιοι ὅτι οἱ στρατιῶτες, ποὺ ἀγωνίζονται γιὰ νὰ διώξουν μακριὰ τὸν κακόπιστο ἐπιδρομέα, μαζὶ μὲ τὴν Ε.Ο.Ν. ἀδελφωμένοι, σύντομα, πολὺ σύντομα, θὰ δημιουργήσουν μιὰ καινούργια Ἑλλάδα μεγάλη, ἔνδοξη καὶ αἰωνία.

Ζήτω ἡ Ε.Ο.Ν.

Ζήτω ὁ στρατός μας».

Καραγιάννης Ἀνάργυρος

2ον Τάγμα Σιδηροδρόμων, 5ος Λόχος

Τ. Τ. 594.

—Πρὸς τὴν Διοίκησιν Ἀνωτάτων Σχολῶν Ἀρρένων τῆς Ε.Ο.Ν. ἀπεστάλη θερμοτάτη εὐχαριστήριος ἐπιστολὴ ἐκ μέρους τοῦ Συνα-

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

γωνιστοῦ Μιχαὴλ Φραγκάκου ὑπηρετοῦντος εἰς τὸ μέτωπον, διὰ τὰ μάλλινα εἴδη τὰ ὁποῖα τοῦ ἔστειλεν ἡ Δ.Α.Σ. Ἐπίσης μὲ μάλλινα εἴδη ἐφωδίασεν ἡ Διοίκησις Ἀνωτάτων Σχολῶν καὶ πολλοὺς ἄλλους Συναγωνιστὰς εὑρισκομένους εἰς τὸ μέτωπον.

— Οἱ στρατιῶται τοῦ 9ου Λόχου τοῦ 40οῦ Συντάγματος Εὐζώνων διὰ θερμοτάτης ἐπιστολῆς των εὐχαριστοῦν τὰ παιδιὰ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Ἄρτης διὰ τὰς παντοειδεῖς ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας προσέφερον εἰς αὐτοὺς ὡς ἐπίσης καὶ διὰ δῶρα τὰ ὁποῖα τοὺς ἀπέστειλαν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν.

Ἐπίσης πρὸς τὴν Ε.Ο.Ν. ἀπεστάλησαν αἱ κάτωθι ἐπιστολαί:

Ἀγαπητοί μου Συναγωνισταὶ καὶ Συναγωνίστριαι,

Σήμερα πῆρα τὸ γράμμα ποὺ μοῦ στείλατε καὶ τὸ ὁποῖον ἄνοιξα καὶ εἶδα ὅτι εἶχε ἕνα πουλόβερ, ἕνα κασκόλ, ἕνα ζεῦγος χειροκτίων, ἕνα ρινόμακτρον καὶ ἕνα κουτὶ τσιγάρα. Τὸ πόσην χαρὰν ἠσθάνθην δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ περιγραφῇ.

Ἕνα μόνον σᾶς γράφω, ὅτι ἔκλαψα. Ἔτρεξα ἀμέσως μὲ τὸ δέμα ἀνοιγμένο στὰ χέρια μου, σὰν νὰ κρατοῦσα ὁλόκληρον θησαυρόν, πῆγα στὸ Διοικητή μου καὶ ἔδειχνα τὰ πράγματα ποὺ εἶχε μέσα, μὲ χαρά, συγκίνησι καὶ ὑπερηφάνεια.

Τὰ δῶρα οὐδέποτε ἀποτιμῶνται εἰς χρῆμα. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἐπιχειροῦσε ἕνα τέτοιο πράγμαθὰ ἦτο ἀνάξιος ἑαυτοῦ καὶ δὲν θὰ ἤξιζε γιὰ ἀγῶνας ὅπως ὁ ἀγὼν τῆς Ε.Ο.Ν. Πολὺ δὲ περισσότερον γιὰ τὸν σημερινὸν ἀγῶνα ποὺ διεξάγει ἡ φιλτάτη μας Πατρίς, γιὰ τὸν ὁποῖον ὁμολογῶ εἰλικρινῶς ὅτι δὲν βρίσκω τίποτε τὸ πολὺ δίδοντας καὶ αὐτὴν τὴν ζωήν μου. Ζήτω ἡ Ἑλλάς. Ζήτω ὁ Βασιλεύς. Ζήτω ὁ Ἀρχηγὸς καὶ Κυβερνήτης μας. Ζήτω ἡ Ε.Ο.Ν.

Μὲ συναγωνιστικὰ συναισθήματα
Κ. Ὑφαντὴς ἢ Καρύδας
Ἔφ. Ὑπολοχαγὸς τοῦ Πυροβολικοῦ

Ἀγαπητοί μου,

Ἔλαβα τὸ ἐκ μέρους σας ἀποσταλὲν μοι ταχυδρομικὸν δέμα καὶ σᾶς εὐχαριστῶ πολύ.

Δὲν θὰ μπορέσετε ποτὲ νὰ φαντασθῆτε μὲ ποίαν καὶ πόσην χαρά, συνάμα δὲ καὶ συγκίνησιν, ὑπεδέχθην τὸ δεματάκι σας μὲ τὰ δῶρα τῶν Ἑλληνίδων, ποὺ κι' αὐτὲς πολεμοῦν μαζί μας.

Εἴθε πάντα νὰ κατευοδοῦνται τὰ ἔργα τῆς Ε.Ο.Ν.

Μὲ ἐκτίμησιν
Χρῆστος Χατζῆς
7ος λόχος διαβιβάσεων, Τ. Τ. 732

Πρὸς τὴν ἀγαπητή μου Ε.Ο.Ν. ἀπευθύνω τὸ συγχαρητήριον καὶ εὐχαριστήριον αὐτὸ γράμμα, διὰ τὰς ὑπηρεσίας ποὺ προσέφερε καὶ προσφέρει εἰς τὴν ἱστορικὴ καὶ ἀγαπημένη μας Πατρίδα.

Μὲ ὑπερηφάνεια καὶ ἀγάπη
Μ. Τούντας
1ον Σύνταγμα Πεζικοῦ 7ος λόχος, Τ. Τ. 490

Ἀγαπητή μου Ε.Ο.Ν.,

Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ περιγραφῇ ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἐντύπωσις τόσον ἐμοῦ ἀτομικῶς ὅσον καὶ δύο συναδέλφων μου μὲ τοὺς ὁποίους μένω μαζὶ εἰς τὴν ἰδίαν κατασκήνωσιν, ἀλλὰ καὶ ὁλοκλήρου τοῦ λόχου μας εἰς τὸν ὁποῖον, ἐν συγκεντρώσει, ἐπέδειξα τὸ δέμα μὲ τὰ δῶρα τὰ ὁποῖα εἶχα τὴν τιμὴν νὰ μοῦ ἀποστείλητε, ὥστε νὰ μὴ εἶναι περιττολογία νὰ σᾶς γνωρίζω ὅτι ἐζητωκραυγάζαμεν ἐπὶ 10 λεπτὰ ὑπὲρ τῆς Ε.Ο.Ν., τοῦ ὑψηλοῦ σκοποῦ της καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου μας. Μᾶς συνεκίνησεν ἰδιαιτέρως ἡ χειρονομία αὐτή, διότι διεπιστώσαμεν ὅτι καὶ ἐκεῖνοι ποὺ μένουν εἰς τὰς πόλεις ἐργάζονται μὲ ἄλλον τρόπον μὲν ἀλλὰ διὰ τὸν ἴδιον σκοπόν.

Εὐχαριστῶν, διατελῶ φιλικώτατα
Χαρ. Ν. Χρυσοχόος
Πατὴρ δύο υἱῶν Φαλαγγιτῶν

Ἀγαπητὴ Κ.Υ.Α.Μ.,

Ἔλαβα τὰ δῶρα σας καὶ σᾶς εὐχαριστῶ πολύ. Ἡ πρᾶξις αὐτὴ ποὺ μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ἀνακουφίζει τόσες ψυχές, ἡ πρόθυμος συνδρομὴ ὅλων σας στὴ μεγάλη δοκιμασία τῆς Πατρίδος μας εἶναι ἀπὸ τὰ μόνα δείγματα τῆς ἑνότητος καὶ ἀλληλεγγύης τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Μέσα στὸν ἱερὸν βωμὸν τῆς αὐτοθυσίας ποὺ κτίζουν ὅλοι οἱ πολεμισταί μας μὲ τὸ αἷμα των ποὺ μ' αὐτὸ ποτίζουν καθημερινῶς τὸ δένδρο τῆς ἐλευθερίας, συνεισφέρετε καὶ σεῖς τὸ ἀπαραίτητο λίπασμα γιὰ τὴν κάρπωσίν του. Τοὺς κόπους καὶ τοὺς μόχθους θὰ διαδεχθοῦν ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐτυχία μέσα στὴν ἐλευθέρα πιὰ Ἑλλάδα.

Αὐτὴ θὰ εἶναι καὶ ἡ ἀμοιβή σας γιὰ ὅλες τὶς καλές σας πράξεις.

Μὲ ἀγάπη
Σειρλῆς Νικόλαος

Ο ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Λόγῳ τοῦ μηνιαίου πένθους τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Μεγάλου μας Ἀρχηγοῦ καὶ τοῦ περιορισμοῦ τοῦ μουσικοῦ προγράμματος ἀπὸ σήμερον αἱ ὧραι τῶν ἐκπομπῶν τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ε.Ο.Ν. (βραχέα κύματα μῆκος 37 μ. ἢ χιλιόκυκλοι 8.100) περιορίζονται τὰς μὲν καθημερινὰς ἀπὸ τῆς 6ης — 7ης καὶ 30' μ. μ. τὰς δὲ Κυριακὰς ἀπὸ τῆς 10ης — 12ης μεσημβρινῆς.

Αἱ εἰδήσεις θὰ μεταδίδωνται πάντοτε τὴν 7ην μ. μ.

ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Ε.Ο.Ν. Θηλέων Πρωτευούσης διέθεσε σημαντικὸν ἀριθμὸν Φαλαγγιτισσῶν εἰς τὰ διάφορα νοσοκομεῖα τῆς πόλεως αἱ ὁποῖαι καὶ βοηθοῦν τὰς ἀδελφὰς νοσοκόμους. Αἱ διευθύνσεις τῶν νοσοκομείων εὐχαρίστησαν θερμῶς τὴν Περιφερειακὴν Διοίκησιν Θηλέων διὰ τὴν εὐγενῆ πρωτοβουλίαν της.

Ἐπίσης κορίτσια τῆς Ε.Ο.Ν. τοῦ Τμήματος Ἐπικοινωνίας τῆς Π.ΥΑ.Μ. ἐπεσκέφθησαν ὡς συνήθως τοὺς νοσηλευομένους εἰς τὰ διάφορα νοσοκομεῖα τῆς πόλεως ἡρωϊκοὺς τραυματίας μας εἰς τοὺς ὁποίους διένειμαν διάφορα δῶρα, πορτοκάλλια κλπ. καὶ τοὺς ἐβοήθησαν εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἀλληλογραφίας των.

— Φαλαγγίτισσαι τοῦ 9ου Ὑποτομέως τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Πρωτευούσης ἐπεσκέφθησαν τοὺς νοσηλευομένους εἰς τὸ Ἰωσηφόγλειον ἡρωϊκοὺς τραυματίας μας εἰς τοὺς ὁποίους ἐμοίρασαν διάφορα χρήσιμα εἴδη καὶ τοὺς ἐκράτησαν συντροφιά.

Ἐξ ἄλλου Φαλαγγίτισσαι τοῦ Τμήματος Ἐπικοινωνίας τῆς Π.Υ.Α.Μ. ἐπεσκέφθησαν ὡς συνήθως χθὲς καὶ προχθὲς τοὺς νοσηλευονους εἰς τὰ διάφορα νοσοκομεῖα τῆς πόλεως τραυματίας μας καὶ τοὺς διένειμαν διάφορα δῶρα. Οἱ τραυματίαι μας ηὐχαρίστησαν θερμῶς τὰ παιδιὰ τῆς Ε.Ο.Ν. διὰ τὸ στοργικὸν ἐνδιαφέρον τὸ ὁποῖον ἐπιδεικνύουν πάντοτε δι' αὐτούς.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ Δ.Α.Σ.

Τὸ θεατρικὸν τμῆμα τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν Ἀρρένων μετὰ τῆς χορωδίας της ἐπεσκέφθη τοὺς νοσηλευομένους τῆς Κηφισιᾶς ἡρωϊκοὺς τραυματίας μας καὶ ἔπαιξε ἐπιτυχῶς δύο θεατρικὰ ἔργα διὰ τὴν ψυχαγωγίαν τῶν τραυματιῶν μας, οἱ ὁποῖοι ἔμειναν κατενθουσιασμένοι.

Ἐπίσης Φαλαγγῖται τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν μετέβησαν πεζοποροῦντες εἰς Πάρνηθα.

Η Ε.Ο.Ν. ΑΤΤΙΚΟΒΟΙΩΤΙΑΣ ΔΙΑ ΤΟΝ ΑΜΑΧΟΝ ΠΛΗΘΥΣΜΟΝ

Κορίτσια τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Θηλέων Ἀττικοβοιωτίας ἐμοίρασαν διάφορα χρήσιμα εἴδη εἰς ἑκατὸν πεντήκοντα οἰκογενείας ἀπόρων στρατευθέντων.

Ἐπίσης ἐφωδίασαν μὲ μάλλινα ἀρκετοὺς τραυματίας μας οἱ ὁποῖοι ἀνεχώρουν πάλιν διὰ τὸ μέτωπον.

Η Π.Υ.Α.Μ. ΚΕΡΚΥΡΑΣ

Ἡ Π.Υ.Α.Μ. Κερκύρας συνεχίζουσα τὰς προσπαθείας της διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν τῆς Ὀργανώσεως προέβη εἰς τὰς καταλλήλους ἐνεργείας διὰ τὴν ἀνακούφισιν τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ καὶ τὴν ἀποστολὴν εἰδῶν διὰ τὸν στρατόν μας. Οὕτω ἀπέστειλεν εἰς τοὺς Ἅγ. Σαράντα ἀρκετὸν ἀριθμὸν καλτσῶν, φανελλῶν, πουλόβερ καὶ ἄλλων χρησίμων εἰδῶν διὰ τοὺς στρατιώτας, ἑτοιμάζει δὲ συνεχῶς καὶ ἄλλας ἀποστολάς.

Η Ε.Ο.Ν. ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΜΑΧΟΥΣ

Οἱ Φαλαγγῖται τῆς Τετραρχίας Σπερχειάδος συνέλεξαν μεγάλας ποσότητας καυσοξύλων καὶ ἐφωδίασαν δι' αὐτῶν τὸ ἐν Σπερχειάδι διαμένον Ὀρφανοτροφεῖον Κονίτσης.

Ἐπίσης οἱ Φαλαγγῖται Σπερχειάδος διένειμαν εἴδη πρώτης ἀνάγκης εἰς 50 οἰκογενείας ἀπόρων στρατευθέντων.

ΤΑ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

Εἰς τὰς Πάτρας τὰ παιδιὰ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας κατεσκεύασαν μέχρι τῆς στιγμῆς πεντήκοντα κοινόχρηστα καταφύγια, διὰ προσωπικῆς των ἐργασίας. Τὰ παιδιὰ τῆς Ε.Ο.Ν. μετέφεραν μόνα των τὴν ἄμμον καὶ ἐφρόντισαν διὰ τὴν ὑποστήλωσιν τῶν καταφυγίων.

Τὴν δαπάνην διὰ τὰ ὑλικὰ τὰ ὁποῖα ἀπητήθησαν διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν ἐν λόγῳ καταφυγίων τὴν κατέβαλεν ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις Νεολαίας.

Ο ΦΡΟΥΡΑΡΧΟΣ ΚΑΣΤΟΡΙΑΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Πρὸς τὸν Διοικητὴν τῆς Ὑποδιοικήσεως Ε.Ο.Ν. Καστοριᾶς ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ Φρουράρχου τῆς πόλεως ἡ κάτωθι ἐπιστολή:

«Παρακολουθοῦντες ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὴν ἐξαιρετικὴν δρᾶσιν τῆς καθ' ὑμᾶς Ὑποδιοικήσεως Ε.Ο.Ν. Καστοριᾶς ἐκδηλωθεῖσαν:

1) Διὰ τῆς αὐτοθυσίας καὶ αὐταπαρνήσεως τῆς ὑπὸ τῶν Φαλαγγιτῶν σας ἐπιδειχθείσης κατὰ τοὺς βομβαρδισμούς.

2) Διὰ τῆς συγκεντρώσεως μεγάλων ποσοτήτων μαλλίνων καὶ λοιπῶν εἰδῶν προοριζομένων διὰ τὸν ἡρωϊκὸν στρατόν μας.

3) Διὰ τῆς μεταβάσεως ἀποστολῆς Φαλαγγιτῶν εἰς τὰς προκεχωρημένας γραμμὰς τοῦ μετώπου μὲ ὑμᾶς ἐπὶ κεφαλῆς πρὸς διανομὴν εἰς τοὺς μαχομένους στρατιώτας μας πλουσίων δώρων εἰς μάλλινα καὶ λοιπὰ εἴδη.

4) Διὰ τῶν ἐξαιρετικῶν περιποιήσεων ὧν ἔτυχον οἱ νοσηλευόμενοι τραυματίαι καὶ ἀσθενεῖς εἰς τὰ νοσοκομεῖα τῆς πόλεως ὑπὸ τῆς Ὀργανώσεως, ὡς καὶ ἄνδρες νύκτωρ διελθόντων ἐντεῦθεν τμημάτων τοῦ στρατοῦ καὶ

5) Διὰ τῶν ἐμπνευσμένων καὶ πλήρων ἐνθουσιασμοῦ πειστικῶν ὑμῶν ἐθνικῶν ὁμιλιῶν ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ καὶ τῶν στρατιωτικῶν καὶ πολιτικῶν Ἀρχῶν.

Ἐκφράζομεν ὑμῖν καὶ εἰς τοὺς Συναγωνιστάς σας Βαθμοφόρους καὶ Φαλαγγίτας τὴν ἀπόλυτον ἡμῶν εὐαρέσκειαν καὶ παρακαλοῦμεν, ὅπως μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου συνεχίσητε τὴν ἐθνικὴν ὑμῶν δρᾶσιν καὶ εἰς τὸ μέλλον δια τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἀρίστων ἀποτελεσμάτων, ἅτινα ἀναμένει ἀπὸ τὴν οὕτω ὠργανωμένην νεότητα ὁ Ἀρ··ηγός.

Ἐν Καστορίᾳ τῇ 26 Ἰανουαρίου 1941
Ὁ Φρούραρχος Καστορίας

ΤΑ ΣΚΑΠΑΝΑΚΙΑ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Π.Υ.Α.Μ.

Πρὸς τὴν Περιφερειακὴν Ὑπηρεσίαν Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης (Π.Υ.Α.Μ.) ἐστάλη ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἡ κάτωθι ἐπιστολὴ ἐκ μέρους τῶν Σκαπανέων καὶ Σκαπανισσῶν τῆς πόλεως.

«Διὰ τῆς παρούσης μου σᾶς γνωρίζω ὅτι ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν οἱ Σκαπανεῖς καὶ Σκαπάνισσαι μιᾶς Περιφερείας τῆς πόλεως μας ψάλλοντες τὰ κάλλαντα ἠγόρασαν διὰ τοῦ συλλεγέντος ποσοῦ 250 ζεύγη μάλλινες κάλτσες τὶς ὁποῖες καὶ σᾶς ἀποστέλλω μέσῳ τοῦ ἐνταῦθα Γενικοῦ Προξενείου. Νοσταλγοῦμε βεβαίως νὰ προσφέρωμεν τὰς ὑπηρεσίας μας ἐκ τοῦ πλησίον εἰς τὴν Πατρίδα μας, ἀλλὰ λόγῳ τῶν περιστάσεων περιοριζόμεθα πρὸς τὸ παρὸν εἰς τὴν μικρὰν ταύτην ὑπηρεσίαν.

Προθυμότατα
Σκαπανεῖς καὶ Σκαπάνισσαι Περιφερείας Κωνσταντινουπόλεως»

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

ΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΑΙ ΤΗΣ Κ.Υ.Α.Μ.

Ὑπὸ τῆς Κ. Υ. Α. Μ. ἀπεστάλησαν εἰς τοὺς γενναίους πολεμιστάς μας 69.579 φανέλλες, 330.868 ζεύγη καλτσῶν, 48.567 ζεύγη γαντιῶν, 42.671 πουλόβερ, 45.358 κασκόλ, κουκοῦλες καὶ ζωνάρια, 6.001 κουβέρτες, 81.537 διάφορα εἴδη ἐσωρούχων, 2.405.420 σιγαρέττα, 13.198 ὀκάδες ξηροὶ καρποί, 5.166 ὀκάδες διαφόρων τροφίμων καὶ 7.622 φιάλαι διάφορα ποτά.

Ἐξ ἄλλου ἐστάλησαν 7.613 ἀτομικὰ δέματα εἰς στρατιώτας καὶ 316.300 δέματα μπουναμάδες ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων.

Ἐπίσης ἀπεστάλησαν εἰς τὰς Π.Υ.Α.Μ. Φλωρίνης, Κορυτσᾶς, Κοζάνης καὶ Ἐδέσσης τὰ κάτωθι εἴδη διὰ τὸν στρατόν:

178 ὀκάδες σῦκα, 201 ὀκάδες σαποῦνι, 60 ὀκάδες τσάϊ, 132 ὀκάδες σταφίδες, 81 ὀκ. ἀμύγδαλα, 6.000 λεμόνια καὶ 72 κύπελλα μετάλλινα.

ΚΑΙ ΝΕΑΙ ΕΣΦΟΡΑΙ ΔΙΑ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ

Πρὸς τὴν Κ.Υ.Α.Μ. ἀπεστάλησαν τὰ κάτωθι ποσὰ διὰ τὸν ἀγῶνα:

Ὁ τέως Δῆμος Κορθίου—Ἄνδρου δραχ. 40.000, ἡ Ἑταιρεία Μεταλλείων Σερίφου καὶ Σπηλιαζέζης δραχ. 10.000, ἡ Ε.Σ.Σ.Ε. δραχ. 5.000 εἰς μνήμην Π. Κοντοῦ, ἡ Ε.Ο.Ν. Δαυλείας δραχ. 9.422, ποσὸν τὸ ὁποῖον προέρχεται ἀπὸ τὰ κάλλανδα ποὺ ἔψαλε κατὰ τὰς ἑορτάς.

Εἰς μνήμην Ἰωάννου Μεταξᾶ προσέφεραν ὑπὲρ τῆς Κ.Υ.Α.Μ. οἱ ἑξῆς:

Ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρεία δραχμὰς 5.000, κ. καὶ Κα Πινδάρου Ἀνδρουτζῆ δραχ. 5.000, Μ. Μυριδάκης δρχ. 1.000.

Ἐπίσης ὑπὲρ τοῦ ἔργου τῆς Περιφερειακῆς Ὑπηρεσίας Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης (Π.Υ.Α.Μ.) ἀπέστειλαν τὰ ἑξῆς ποσὰ οἱ κάτωθι:

Εὐάγγελος Παπαδόπουλος δραχ. 800, ἀνώνυμος 10.000, Κα Γ. Κανεταίου 100, Παναγῆς Μῆλας 500, Κα Ν. Σπέντζα εἰς μνήμην Μ. Γαλανοῦ 500, Σταθόπουλος 600, Φωκᾶς καὶ Γιαννόπουλος 2.955, ἐξ ἐράνου ἰδιοκτητῶν λεωφορείων 6ης Ἀστικῆς Κοινῆς Διευθύνσεως 1.950, Γ. Σκλαβοῦνος 1.000, Παν. Σαμαρᾶς 300, Σπ. Μαλαβάζος 500, Ζ. Χαρακτσῆ 500, Γ. Στρατήγης 500, ὁ Γ' λόχος Παθ. Ἀεραμύνης 500, Ἀνώνυμος 3.000, Φραγ. Ἐλοὺλ 300 καὶ οἱ στρατιῶται τοῦ Συντάγματος Δωδεκανησίων Ἐμ. Καρνιώτης καὶ Μιχαὴλ Σβῖνος 140.

ΑΙ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΤΗΣ Δ. Α. Σ. Α.

Ἡ Διοίκησις Ἀνωτάτων Σχολῶν Ἀρρένων καθιέρωσε σειρὰν ὁμιλιῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ γίνωνται τὸ ἀπόγευμα ἑκάστης Τετάρτης εἰς τὸ ἀμφιθέατρον τοῦ Χημείου (ὁδὸς Σόλωνος 104).

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠ' ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

Ὡς γνωστὸν τὸν παρελθόντα Νοέμβριον ἡ Ε.Ο.Ν. εἶχε κάμει μίαν ἐκστρατείαν διὰ τὴν περισυλλογὴν εἰδῶν διὰ τὸν στρατόν μας καὶ τὸν ἄμαχον πληθυσμόν. Ὅλοι τότε εἶχαν σπεύσει προθύμως νὰ δώσουν ὅ,τι μποροῦσαν. Τὰ παιδιὰ τῆς Ε.Ο.Ν. τὰ ἐτακτοποίησαν καὶ τὰ ἔστειλαν εἰς τὸν προορισμόν των μέσῳ τῆς Κ.Υ.Α.Μ. Πολλοὶ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ προσέφεραν, ἔγραψαν ἐπάνω στὰ πουλόβερ καὶ στὶς κουβέρτες τὶς διευθύνσεις τους. Μιὰ μικρούλα δὲν ἔγραψε τὸ ὄνομά της. Ἔγραψε μόνον τὴ διεύθυνσί της καὶ προχθὲς ἔλαβε τὸ ἑξῆς γράμμα:

Γιὰ τὴ μικρὴ ποὺ ἔπλεξε τὸ πουλόβερ τοῦ στρατιώτη:

Ἀγαπητό μου παιδί,

Ἀπὸ μετριοφροσύνη βέβαια θέλησες νὰ κρύψῃς τ' ὄνομά σου. Μὰ κι' ἐγὼ προσπάθησα νὰ σὲ βρῶ, ἔστω κι' ἀπὸ μόνο τὸν ἀριθμὸ τοῦ σπιτιοῦ σου, ποὺ εἶχες γραμμένο πάνω στὸ πουλόβερ, ποὺ, μέσῳ τῆς Ε.Ο.Ν. ἔστειλες γιὰ τὸν στρατιώτη (καὶ ποὺ ἔλαχε σὲ μένα), γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω. Ξέρεις παιδί μου, πόση χαρά, πόση ἀνακούφισι χαρίζετε μ' αὐτὰ ποὺ στέλλετε στοὺς φαντάρους;

Ἂν δὲν τὸ εἶχες φαντασθῆ αὐτὸ ὡς τώρα, μάθε το καὶ διαλάλησέ το σ' ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα. Μάθε ὅμως καὶ διαλάλησε καὶ τοῦτο: Ὅτι ἐμεῖς οἱ Ἀκρῖτες εἴμεθα ὑπερήφανοι γιατὶ βλέπουμε, ὅτι ἐσεῖς ἡ νέα ἑλληνικὴ γενεὰ ἔχετε τὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ τὴ θέλησι νὰ συνεχίσετε τὸ ἔργο μας, ἂν παραστῆ ἀνάγκη. Καὶ τελειώνοντας, ἀγαπημένο παιδί, θὰ σὲ βάλω σ' ἕνα μικρὸ μὰ εὐχάριστο κόπο: Νὰ διαβιβάσῃς τὶς εὐχαριστίες μου καὶ τὰ συγχαρητήριά μου γιὰ τὴ δρᾶσι της, στὴν Ε.Ο.Ν. ποὺ ἀνήκεις καὶ νὰ τοὺς πῇς, πὼς κι' ἐγὼ εἶμαι Συναγωνιστὴς καὶ σύντροφός τους, γιατὶ ἀνήκω στὴν Ὀργάνωσι Χίου ὡς Τετράρχης.

Ἂν θὲς μοῦ γράφεις καὶ τ' ὄνομά σου, γιὰ νὰ τὸ μάθω καὶ νὰ σὲ φέρνω σὰν παράδειγμα στὰ παιδάκια μου, ὅταν μεγαλώσουν.

Μ' ὅλη μου τὴν ἀγάπη
Κ. Μανάρας.
23ον Σύνταγμα 10ος Λόχος
Τ. Τ. 724

Ἀγαπητοὶ Συναγωνισταί,

Σᾶς εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὰ ὡραῖα δῶρα, τὰ ζεστὰ μάλλινα εἴδη ποὺ μᾶς στείλατε. Σᾶς εὐχαριστῶ ἀκόμη γιὰ τὴν ἀξιοθαύμαστον προσπάθειαν ποὺ ἀναλάβατε νὰ συντρέξητε μὲ ὅλας σας τὰς δυνάμεις στὸν ἱερὸν ἀγῶνα ποὺ διεξάγει ἡ ἔνδοξος Πατρίς μας.

Ἐμεῖς τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. εἴμεθα ὑπερήφανοι γιὰ σᾶς καὶ σᾶς δίνομε τὸν λόγον μας ὅτι εἴμεθα ἀποφασισμένοι νὰ γυρίσωμεν νικηταὶ ὅπως μᾶς θέλετε ἢ νὰ πεθάνωμεν πιστοὶ στὴ φωνὴ τῆς λατρευτῆς μας Πατρίδος ἐκτελοῦντες τὰς διαταγὰς τῆς Α.Μ. τοῦ λαοφιλοῦς μας Βασιλέως.

Δόξα καὶ τιμὴ σὲ κεῖνον ποὺ πεθαίνει γιὰ τὴν Πατρίδα.

Μὲ πολλοὺς χαιρετισμοὺς
Γεώργιος Κυριακόπουλος
Λοχίτης

Σήμερα ἔλαβα τὸ δέμα τῆς Κ.Υ.Α.Μ. μὲ διάφορα ἄλλα εἴδη καὶ σιγαρέττα. Ἡ συγκίνησίς μου ὑπῆρξε ἐξαιρετικὴ καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὰς θερμάς μου εὐχαριστίας καὶ τὸν ἀμέριστον θαυμασμόν μου γιὰ τὸ ἐξαιρετικὸν ἔργον τῆς Ε.Ο.Ν. Ὅλοι μας ἀγωνιζόμαστε γιὰ ἕνα κοινὸ καὶ ἱερὸν σκοπὸν γιὰ τὴν τιμήν, γιὰ τὴν ἐλευθερίαν, τὸ δίκαιον, τὸν πολιτισμὸ ποὺ εἶναι γέννημα τῆς μικρῆς ἀλλὰ δοξασμένης Πατρίδος μας.

Μὲ αἰσθήματα ἀδελφικὰ ἀγάπης καὶ ἐκτιμήσεως
Ἀργύρης Κουμαριανὸς
Τ. Τ. 490, 1ος λόχος, 1ον Σύν)μα Πεζικοῦ

Καλὰ παιδιὰ τῆς Ε.Ο.Ν.,

Μὲ βαθειὰ συγκίνησι δέχθηκα τὸ εὐγενικὸν δῶρον σας, μιὰ φανέλλα, ἕνα πουλόβερ, ἕνα ζεῦγος κάλτσες, ἕνα κασκὸλ καὶ ἕνα κουτὶ τσιγάρα.

Κάθε φροντίδα σας γιὰ μᾶς γίνεται δεκτὴ στὰ χαρακώματα μὲ συγκίνησι καὶ μᾶς αὐξάνει τὴν θεληματικότητα καὶ τὴν ὁρμήν.

Νοιώθουμε πολὺ καλὰ πὼς κάθε Ἑλληνικὴ ψυχὴ εἶναι κοντά μας βοηθῶντας μας ὑλικὰ καὶ ἠθικά.

Μὲ ἐκτίμησι
Νικολογιάννης Σπυρίδων
Δεκανεύς, ΙΧ ὄρχος Πυροβολικοῦ Τ. Τ. 520

Ἀγαπητοί μου Συναγωνισταί,

Μὲ μεγάλην συγκίνησιν ἔλαβα εἰς πολὺ κατάλληλον στιγμὴν τὸ δέμα σας τὸ περιέχον πουλόβερ, κασκόλ, κάλτσες καὶ τσιγάρα καὶ σπεύδω διὰ τῆς παρούσης μου νὰ σᾶς ἀπευθύνω τὰς θερμοτάτας μου εὐχὰς διὰ τὸ ποικιλοτρόπως ἐκδηλούμενον ἐνδιαφέρον ὑμῶν ὑπὲρ τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀκεραιότητος τῆς προσφιλοῦς μας Πατρίδος.

Δὲν εὑρίσκω λόγους νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν ὑπερηφάνειάν μου διὰ τὴν μέχρι τοῦδε συντελεσθεῖσαν ἐργασίαν ὑπὸ τῆς ὑπηρεσίας σας καὶ διὰ τὴν συμβολήν σας ὑπὲρ τῆς ἀνακουφίσεως τῶν γενναίων ἀγωνιστῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν των, πρᾶγμα ὅπερ καταδεικνύει τὸ πόσον σήμερον ἡ Ἑλλάς μας ἡνωμένη καθ' ὅλα, χωρεῖ πρὸς πλήρη ἐπιτυχίαν τοῦ ἀναληφθέντος σκληροῦ ἅμα καὶ ἱεροῦ ἀγῶνος ἐναντίον τοῦ βαρβάρου ἐπιδρομέως.

Μὲ ἐκτίμησιν καὶ ἀγάπην
Δίτσιος Ἀθανάσιος

Π. Δ. Θ. Π.

— Εἰς ἅπαντα τὰ νεοσυσταθέντα νοσοκομεῖα καθὼς καὶ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα συνεργεῖα ἐπισκέψεως τῶν φαλαγγιτισσῶν λειτουργοῦν μὲ ἀπόλυτον τάξιν καὶ πειθαρχίαν. Τὰ νοσοκομεῖα ἐπεσκέφθη καὶ ἐπεθεώρησε τὰ συνεργεῖα ἐπισκέψεων ἡ Α' Ἐπιτελὴς τῆς Π.Δ.Θ.Π. μὲ τὴν Διοικήτριαν Υ.Θ.Α.

— Ἡ κίνησις ἐπίσης τόσο τῶν ταχυδρομείων ὅσο καὶ τῶν συσσιτίων εἶναι ἱκανοποιητική. Κάθε Τετάρτη καὶ Σάββατο ἡ συγκέντρωσις τῆς δυνάμεως ἑκάστου Τάγματος γίνεται κανονικά. Ἐκτὸς τῶν κανονικῶν συγκεντρώσεων γίνονται καὶ συνεργεῖα πλεξίματος καθὼς καὶ ραπτικῆς.

— Ἡ καλλιτεχνικὴ ἐπίσης κίνησις τῆς Υ. Θ. Α. λειτουργεῖ κανονικὰ ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῆς ἐκπαιδευτρίας τῆς Υ. Θ. Α. Τὰ μαθήματα γίνονται ἄλλων μὲν Ὑποτομέων εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν ἄλλων δὲ εἰς τοὺς Ὑποτομεῖς.

Υ. Θ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ

— Ἡ κίνησις τῶν Ταγμάτων κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα εἶχεν ὡς ἑξῆς:

Καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος παρετηρήθη ζωηρὰ κίνησις εἰς τὰ Γραφεῖα τῶν Ταγμάτων διὰ τὴν διεκπεραίωσιν διαφόρων ὑπηρεσιῶν, ὡς ἡ διευκόλυνσις τῶν οἰκογενειῶν τῶν στρατευθέντων διὰ τὴν ἀποστολὴν ἐπιστολῶν, δεμάτων κλπ. καὶ γενικώτερα διὰ τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς Π.Υ.Α.Μ. τῶν Ταγμάτων.

Ἐπίσης διεξήχθη κανονικῶς ὑπὸ τῶν Φαλαγγιτισσῶν ἡ ὑπηρεσία τοῦ κεντρικοῦ ταχυδρομείου καὶ τῶν παραρτημάτων αὐτοῦ. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ψυχαγωγίαν τῶν τραυματιῶν τῶν νοσηλευομένων ἐν τῷ Τζαννείῳ νοσοκομείῳ ἐπεσκέφθη αὐτὸ τὸ 6ον Τάγμα τὴν 12 - 1 - 41 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ διένειμεν εἰς αὐτοὺς διάφορα δῶρα καὶ σιγάρα. Κατηρτίσθησαν συνεργεῖα ὑποδοχῆς τραυματιῶν ἀπὸ Φαλαγγιτίσσας τοῦ Α' καὶ Β' Τάγματος, τὰ ὁποῖα μετὰ ζήλου ἐκτελοῦν τὸ πρὸς τοὺς ἡρωϊκοὺς τραυματίας καθῆκον των, συγκεντρούμεναι εἰς τὴν ἀποβάθραν οἱανδήποτε ὥραν καὶ ἐὰν ἀφιχθῇ τὸ πλοῖον

Κατὰ τὸν βομβαρδισμὸν τὸν γενόμενον τὴν μεσημβρίαν τῆς 20ῆς Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. κατέρρευσεν τὸ οἴκημα τοῦ Α' Τάγματος ἄνευ θυμάτων εὐτυχῶς. Ἡ σημαία, τὰ ἔγγραφα καὶ τὰ ἔπιπλα παρελήφθησαν ὑπὸ τῆς Συναγωνιστρίας Διοικητρίας.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

ΛΑΜΙΑ.— Στὶς 29 τοῦ Γενάρη τὸ πρωΐ ἡ Ἑλλάδα στερήθηκε τὸ διαλεχτότερο παιδί της, ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς τὸν Κυβερνήτη του καὶ ἡ Ε.Ο.Ν. τὸ λατρευτό της Πατέρα. Τὸ θλιβερὸ ἄγγελμα τοῦ θανάτου τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ ἄγγιξε ὡς τὰ μύχια κάθε Ἑλληνικὴ ψυχή, συγκλόνισε βαθύτατα ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, ποὺ ἔχασαν στὸ πρόσωπό του τὸ φωτισμένο ὁδηγό τους, τὸν ἀναμορφωτή, τὸν πρωτεργάτη καὶ πρωτοπόρο τῆς Ἀναγέννησης τοῦ Ἔθνους καὶ δημιουργικὸ συντελεστὴ τοῦ Γ' Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ. Οἱ κρίσιμες στιγμὲς ποὺ περνᾶ τὸ Ἔθνος μᾶς ἀναγκάζουν πνίγοντας τὸ πένθος καὶ τὴν ὀδύνη μας, νὰ πολλαπλασιάσωμε τὶς δυνάμεις μας καὶ νὰ φανοῦμε ἄξιοι συνεχιστὲς τοῦ φωτεινοῦ Ἔργου Του γιὰ τὸ καλὸ τῆς Πατρίδος καὶ τὴν ἱκανοποίησι τῆς μεγάλης ψυχῆς ποὺ ἄγρυπνη κι' ἀνήσυχη θὰ μᾶς παρακολουθῇ καὶ θὰ μᾶς δυναμώνῃ στὸν ἄνισο καὶ τεράστιον αὐτὸν ἀγῶνα.

Τὴν ἡμέρα τῆς κηδείας τοῦ ἀειμνήστου Ἐθνικοῦ ἡγέτη, τόσο στὴν ἕδρα τῆς Διοικήσεως, ὅσο καὶ στοὺς Σχηματισμούς, ψάλθηκαν ἐπιμνημόσυνες δεήσεις, τὴν ὥρα δὲ τῆς ταφῆς του ἔγινε στὴν Λαμία Ἐθνικὸ Μνημόσυνο, κατὰ τὸ ὁποῖο ὁ Διοικητὴς Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων μίλησε στὸ συγκεντρωμένο πλῆθος, ἐξαίροντας τὴν μορφὴ τοῦ Μεγάλου Νεκροῦ, καὶ τὴν σπουδαιότητα τοῦ Ἔργου Του. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ λόγου, μιὰ Φαλαγγίτισσα ἔδωσεν ἐξ ὀνόματος ὅλων τῶν μελῶν τῆς Ὀργανώσεως μιὰν ἀκριβῆ ὑπόσχεσιν, πὼς τὰ παιδιά Του, τραβῶντας ἴσια τὴν πλατειὰ λεωφόρο, ποὺ ἡ φωτοβόλα σκέψη του ἄνοιξε στὴν νεότητα, θὰ φανοῦν ἄξια τῆς ἀγάπης Του καὶ τῆς ἀποστολῆς Του.

Ἡ ἀλληλογραφία μας

Χειρόγραφα καὶ φωτογραφίες δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

Ἀλληλογραφία μετώπου

ΔΗΜ. ΤΡΟΥΠΗΗΝ, λοχίτην Ε.Ο.Ν. Αἰγίου— στρατιώτην, Μονὰς 79)ΟΔΣ, Τ. Τ. 912. Μόλις ἐλάβαμε τὶς χριστουγεννιάτικες εὐχές σου. Σ' εὐχαριστοῦμε καὶ σοῦ εὐχόμεθα νὰ εἶναι πάντα μαζί σου ἡ εὐχὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας. — ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ ΔΕΡΔΕΝΕΝ, Μονὰς 4)Α Τ. Τ. 815. Μεῖνε ἀπολύτως ἥσυχος. Θὰ ἐπισκεφθοῦμε τοὺς γονεῖς σου, ὁδὸς Κύπρου 108, Κυψέλη, καὶ θὰ σοῦ ἀπαντήσωμε στὸ προσεχὲς τεῦχος. Θὰ πᾶμε οἱ ἴδιοι προσωπικῶς. Ὁ Θεὸς πάντα μαζί σου. — ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ ΠΟΛΙΤΣΟΝ, 15ον Σύνταγμα Πεζικοῦ, Τ.Τ. 712. Ἀπὸ τὸ χαρακτηριστικὸ ποίημά σου δημοσιεύομεν ἐδῶ τοὺς τελευταίους στίχους:

Ὁ Μουσσολίνι ἤθελε νὰ μπῇ μέσ' στὴν Ἀθήνα
κι ὁ μόνος του λογάριαζε νὰ τὴν περάσῃ φίνα.
Ἀχ! Μουσσολίνι μασκαρᾶ, φασίστα, κατεργάρη
θὰ σοῦ φορέσῃ ὁ Τσολιᾶς καπίστρι καὶ σαμάρι.

Ὁ Θεὸς μαζί σου. — ΣΑΚΗΝ ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ, στρατιώτην, 32ον Σύνταγμα Πεζικοῦ, 3ον λόχον, Τ. Τ. 520. Ἀπὸ τὸ ὡραιότατο γράμμα σου δημοσιεύομεν τὴν ἀκόλουθον περικοπήν:

«Σᾶς εὐχαριστοῦμεν, ἀγαπητὴ «Νεολαία», ποὺ μᾶς ἀποστείλατε τὰ ἀτομικὰ δέματα γιὰ τὶς ἅγιες ἡμέρες τῶν Χριστουγέννων καὶ σᾶς δηλώνομεν πῶς ἐμεῖς οἱ μεγαλύτεροι ἀδελφοί σας θὰ καταβάλωμεν τὸ ἅπαν τῶν δυνάμεών μας καὶ αὐτὴν τὴν ζωήν μας διὰ τὴν ἐπίτευξιν τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ.

»Τὰ δέματά σας μὲ τὰ διαγγέλματα τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως μας καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ μας μᾶς ἐνθουσίασαν τόσον, ποὺ δάκρυα χαρᾶς, δάκρυα βγαλμένα ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας, μᾶς ἐπλημμύρισαν καὶ ἐρράντισαν τὰ κάτασπρα χαρτιὰ ποὺ διαβάζαμε. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν καὶ πάλιν».

Ἂν σεῖς μᾶς εὐχαριστῆτε, ἐμεῖς τί πρέπει νὰ κάνωμε; Ὁ Θεὸς μαζί σου.

Ν. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΝ, λοχίαν, 840)1 2ος λόχος, Τ. Τ. 251 Μᾶς γράφεις: «Τὰ ὅσα γίνονται ἐδῶ εἶναι θαύματα. Ὁ Θεὸς μᾶς βοηθεῖ στὸν τίμιο καὶ δίκαιον ἀγῶνα μας». Ναί, τὸ Ἡμερολόγιο θὰ σοῦ σταλῇ χωρὶς ἄλλο. Ἡ εὐλογία τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγιᾶς μαζί σου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς «Νεολαίας» καταφθάνουν καθημερινῶς ἑκατοντάδες συλλυπητηρίων ἐπιστολῶν διὰ τὸ μέγα ἐθνικὸ πλῆγμα — τὴν ἀπώλειαν τοῦ Ἀρχηγοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ. Εἰς τὰς ἐπιστολὰς αὐτὰς θὰ ἀπαντήσωμεν κατὰ σειρὰν λήψεως, ἐφ' ὅσον τὸ ἐπιτρέπει ὁ χῶρος τῆς παρούσης σελίδος. Πάντως ἡ «Νεολαία» εὐχαριστεῖ ὅλους μαζὶ καὶ ἕναν ἕκαστον χωριστὰ ὅσους ἔσπευσαν νὰ ἐκφράσουν τὰ συλλυπητήριά των καὶ διὰ τῶν στηλῶν τῆς «Νεολαίας».

ΜΙΧ. ΛΙΑΚΩΝ, Φαλαγγίτην. Συγκινητικώτατο τὸ γράμμα σου. Ὄχι πιὰ δάκρυα! Χρέος μας ἐπιτακτικὸ νὰ σφογγίσουμε τὰ μάτια μας, νὰ σφίξουμε τὴν καρδιά μας καὶ νὰ κυττάξουμε μπροστά. Ἐμπρός! Ὁ Ἀρχηγός μας πέθανε, μὰ πρὶν πεθάνῃ ἐφρόντισε νὰ ἐμφυσήσῃ στὶς ψυχὲς ὅλων τῶν Ἑλλήνων τὶς ἀρετὲς ποὺ κοσμοῦσαν τὴ δική του ἀθάνατη ψυχή: τὴ δύναμι, τὸ θάρρος, τὴν αὐτοθυσία! Ζῇ λοιπὸν ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς μέσα σ' ὅλους τοὺς Ἕλληνας, μικροὺς καὶ μεγάλους. — ΕΛΕΝΗΝ Π. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ. Σ' εὐχαριστοῦμε θερμῶς. Τὸ συλλυπητήριο δελτάριό σου εἶναι σὰν ἕνα ἁπλὸ λουλουδάκι τοῦ ἀγροῦ στὸν τάφο τοῦ Μεγάλου μας Ἀρχηγοῦ. Ναί — προσεύχου διὰ τὴν ψυχή του, τὴν ἁγία ψυχή του — ἀλλὰ καὶ πολέμα. Μᾶς τὸ ζητεῖ ὁ ἴδιος, μᾶς τὸ εἶπεν ὁ ἴδιος, ὅταν καὶ μὲ τὸ σῶμά του βρισκόταν ἀνάμεσά μας. «Κάμναμεν πόλεμον». Καθῆκο μας ἀπέναντι τῆς Πατρίδος νὰ συνεχίσωμε τὸν πόλεμον αὐτόν, ποὺ μᾶς ἐπεβλήθη μὲ τὸν ἰταμώτερο τρόπο καὶ ἀπὸ τὸν ταπεινότερο ἄνθρωπο τῆς γῆς. Τὸ ζητεῖ ἡ Πατρίς, ὁ Ἀρχηγός, τὸ κοινὸ καὶ τὸ ἀτομικό μας συμφέρον! — ΜΗΝΑΝ ΜΑΥΡΑΚΗΝ. Πολὺ ὡραῖα τὰ γράφεις. Ναί, πῶς ἀλλιῶς θὰ μποροῦσε νὰ πεθάνῃ; Καὶ ποῦ ἀλλοῦ; Ἀπέθανε ὡς στρατιώτης. Καὶ ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων. — ΙΩΑΝΝΗΝ ΔΕΝΑΡΗΝ. Σ' εὐχαριστοῦμε. Μαζί σου εὐχόμαστε κι' ἐμεῖς: «Ζωὴ στὸ Ἔθνος». Τὴν ζωὴν ὅμως αὐτὴν πρέπει νὰ τὴν δώσωμε ἐμεῖς. Καὶ θὰ τὴν δώσωμε ἀκολουθοῦντες κι' ἐφαρμόζοντες τὰς ἐπιταγὰς τοῦ Ἀρχηγοῦ. — Κ. ΘΕΟΦΑΝΗΝ. Ἐλήφθη ἡ συλλυπητήριος ἐπιστολή σου. Τώρα μᾶς παρακολουθεῖ ἀπὸ τὴν θέσιν, ποὺ ἐκέρδισεν ὁ ἴδιος. Ἀπὸ τὴν θέσιν, ποὺ τὸν φέρνει σιμὰ στὸν ἴδιο τὸν Θεόν. — ΑΝΔΡΕΑΝ ΜΠΑΣΙΑΝ, Σκαπανέα. Σκούπισε τὰ μάτια σου, μικρέ μας συναγωνιστή. Καὶ μὴ ξανακλάψῃς, ἂν δὲν θέλῃς νὰ πικράνῃς τὸν Ἀρχηγὸ καὶ πνευματικό σου πατέρα. Ἀπέθανε μόνον ὁ ὑλικὸς ἄνθρωπος. Ἡ ψυχή του μένει μεταξύ μας καὶ μᾶς ἐμπνέει, μᾶς ὁδηγεῖ, μᾶς ἐνθαρρύνει γιὰ τὸν ἀγῶνα τῆς τιμῆς ποὺ διεξάγομε. — ΜΑΡΙΚΑΝ ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ. Καὶ γιὰ σένα τὰ ἴδια ἔχομε νὰ ποῦμε. Ἐκλάψαμε, ἐθρηνήσαμε, ἐνοιώσαμε τὴν καρδιά μας νὰ σταματᾷ καὶ τὴν ψυχή μας νὰ μαυρίζῃ στὸ ἄγγελμα τοῦ θανάτου τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ πνευματικοῦ πατέρα. Ὡς ἐδῶ. Ἀρκεῖ. Τὸ θέλει ὁ ἴδιος. Τώρα κάνομε πόλεμο. Τώρα πρέπει νὰ ἀγωνισθοῦμε γιὰ τὴν τελικὴ νίκη. Ὕστερ' ἀπὸ τὴν νίκην θά... ἐπανέλθωμε. Θὰ ξαναγυρίσουμε στὸν τάφο του, ἀλλ' ὄχι δακρυσμένοι, ὄχι θλιμμένοι, μὰ γελαστοὶ καὶ χαρούμενοι. Καὶ θὰ τοῦ ποῦμε... Ὤ! τὸ τί θὰ τοῦ ποῦμε μόνον ἐκείνη τὴ μεγάλη στιγμὴ — τὴ στιγμὴ τῆς τελικῆς νίκης — θὰ μᾶς ὑπαγορεύσουν ὁ νοῦς κι' ἡ καρδιά. — ΚΩΝΣΤ. ΣΟΥΦΛΑΝ, Φαλαγγίτην. Σ' εὐχαριστοῦμε διὰ τὰ συλλυπητήριά σου. Ἡ Παναγιὰ τῆς Τήνου τοῦ ἀναγγέλλει μία-μία τὶς ἐπιτυχίες τοῦ στρατοῦ μας, τοῦ στρατοῦ, ποὺ ὁ ἴδιος ἐξακολουθεῖ νὰ καθοδηγῇ, νὰ ἐποπτεύῃ καὶ τώρα καὶ νὰ εὐλογῇ ἀπὸ ψηλά. — ΔΗΜ. ΧΑΤΖΗΑΝΤΩΝΙΟΥ. Τὸ ποίημά σου «Ἀπέθανε» ἴσως δημοσιευθῇ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ προσεχῆ τεύχη. Ναί, ὁ πόνος τῶν Ἑλλήνων, ὅλων τῶν Ἑλλήνων ὑπῆρξε βαθύς, εἰλικρινής, ἀνυπόκριτος. — ΧΑΡ. ΠΑΠΑΔΑΚΗΝ. Ἀλλοίμονόν μας, ἂν δὲν προηγεῖτο ἡ 4η Αὐγούστου. Τὸ ἄρθρο σου «Ὁ Ἀρχηγὸς δὲν ἀπέθανε» ἴσως νὰ δημοσιευθῇ στὸ προσεχὲς τεῦχος. — ΘΕΟΔΩΡΟΝ ΚΑΨΗΝ. Σ' εὐχαριστοῦμε θερμῶς διὰ τὸ συλλυπητήριο γράμμα σου. Μὰ τί περιμένεις ἀπὸ ἀχρείους ἀνθρώπους; Περίεργο θὰ ἦταν ἂν ἐφέροντο διαφορετικά. Ἀλλ' ὁ καιρὸς πλησιάζει. Τὸ τέλος τῆς Ἰταλίας ἐσήμανε ἤδη. — ΑΝΤΩΝΙΟΝ ΧΡΗΣΤΟΥ, ΑΘΑΝΑΣΙΟΝ Π. ΑΝΔΡΕΟΥ, ΜΑΡΙΑΝ ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ, ΧΑΡΙΛΑΟΝ ΔΕΝΔΡΙΝΟΝ, ΑΘΑΝΑΣΙΟΝ ΒΕΛΕΝΤΖΑΝ, ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΝ ΠΑΝΤΕΛΙΔΗΝ, ΜΑΝΩΛΗΝ ΤΣΙΚΟΥΡΑΚΟΝ, ΣΤΑΣΑΝ ΧΡΟΝΙΔΟΥ, ΑΝΝΑΝ ΦΙΛΙΠΠΗ, ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΝ, ΠΑΝΤΕΛΗΝ ΚΟΝΔΥΛΑΚΗΝ, ΣΩΤΟΝ ΜΑΝΤΑΝ, ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ ΚΩΤΣΗΝ, ΜΙΧΑΗΛ Π. ΜΙΧΑΗΛ, ΦΡΟΣ. ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΤΟΥ, ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΝ ΘΕΟΦΙΛΟΠΟΥΛΟΝ, ΜΙΛΤΙΑΔΗΝ ΣΕΡΡΗΝ, ΑΝΔΡΕΑΝ Π. ΔΕΔΟΥΣΗΝ, ΧΡΙΣΤΙΝΑΝ Μ. ΠΕΤΡΑΚΟΥ, ΚΛΕΑΡΧΟΝ Π. ΔΑΡΟΠΟΥΛΟΝ. Ἐλήφθησαν ἐπιστολαί σας. Ἡ «Νεολαία» σᾶς εὐχαριστεῖ θερμῶς διὰ συλλυπητήριά σας. — ΚΩΝΣΤ. ΚΑΛΟΒΡΕΝΤΗΝ, στρατιώτην, Μονὰς 179 Τ.Τ. 724. Σήμερα 7)2)40 σοῦ ἐταχυδρομήθη ἕνα δέμα μὲ δύο φανέλλες καὶ δύο ἐσώβρακα μάλλινα «Ἀντζέλικο» δι' ἐσὲ καὶ τὸν συμπολεμιστὴ ἀδελφό σου. Σὲ παρακαλοῦμε γνώρισέ μας τὴν λῆψι τοῦ δέματος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Θ. ΚΑΦΟΥΣΗΝ. Δὲν παρουσιάζουν ἐνδιαφέρον. — Α. Ν. ΜΟΣΧΟΝ. Δημοσιεύονται τακτικὰ τὰ δικά σου. — Π. ΖΗΚΟΝ. Ὁ λαβύρινθος καλός. — Κ. Ν. ΣΟΥΤΣΟΝ. Χαριτωμένο τὸ παιδικὸ πνεῦμα. — Β. Α. ΚΑΝΚΑΝΗΝ. Ἐγκρίνεται τὸ κρυπτογραφικόν. — Γ. ΣΤΑΥΡΙΔΗΝ. Τὸ τρίγωνο πολὺ καλό. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σου λόγια. — Α. Ε. ΧΑΡΙΚΟΛΑΚΗΝ. Ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν. — ΣΠ. Ε. ΠΑΧΑΚΑΚΗΝ. Ἐγράψαμε ἐπανειλημμένως: Οἱ λαβύρινθοι καὶ γενικῶς τὰ σχήματα (ἐκτὸς τῶν σταυρολέξων), πρέπει νὰ γίνωνται μὲ σινικὴ μελάνη. — Ι. ΚΙΣΚΙΝΗΝ. Δημοσιεύεται ἡ Γεωγραφική. — ΓΙΑΝΝΗΝ ΤΣΑΛΟΥΧΙΔΗΝ. Περιμένουμε νὰ μᾶς στείλῃς κάτι καλύτερο. — ΝΙΚ. ΚΑΡΟΥΣΟΝ. Ἐπίκαιρο καὶ πετυχημένο.

